

E D I T U R A

S C R I P T U M®

MARTORUL

De același autor
la Editura Scriptum a mai apărut:

Codul lui DaVinci. În căutarea adevărului
Generația înstrăinată
În căutarea certitudinii
Mai mult decât un simplu tâmplar
Relație prin Cuvânt
Sunt un tată bun?

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

McDOWELL, JOSH

Martorul / Josh McDowell. - Oradea: Scriptum, 2008

ISBN 978-973-1813-12-7

281.95(498)

MARTORUL

un roman de

Josh McDowell

Editura Scriptum®
Oradea

© 2006 by Josh McDowell

Translated in Romanian language with permission from
Josh McDowell Ministry
P.O. Box 131000
Dallas, TX 75313-1000
USA

Campus Crusade for Christ in Romania:
Aleea Lacul Morii nr. 3 sector 6, București
Tel.: 031-405.76.04, 031-405.76.05; Fax: 031-405.76.06

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Martorul
de Josh McDowell

© 2008 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel,
toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-12-7

Tiparul executat în U.E.

Introducere

Timp de două săptămâni am trăit senzația că sunt pe o altă planetă, pe măsură ce parcurgeam paginile acestui roman plin de suspans care m-a purtat chiar și pe străzile Beirutului de la începutul anilor '60.

Odată ajuns la pagina pe care stă scris cuvântul *Sfârșit*, m-a cuprins tristețea. Mi-am luat rămas-bun de la eroii cărții și m-am întrebat când îmi va fi dat din nou să întâlnesc un roman atât de captivant și antrenant.

Povestea se desfășoară nu într-un oraș, ci în mai multe orașe și țări înșirate pe malul Oceanului Atlantic până la Golful Persic, în locuri pe care le-am vizitat cu ocazia unor călătorii de afaceri, în vacanțe sau întâlniri cu prietenii apropiați.

Am visat un roman care să-mi stârnească emoții puternice și să-mi facă inima să bată cu putere în timp ce urmăresc iureșul evenimentelor în care sunt implicați eroii săi. Am visat o aventură care să înceapă în sudul Europei, să traverseze în urmăriri violente și aventuri eroice ținutul mediteranean, de la o țară din nordul Africii la alta, și să-și găsească deznodământul în inima Orientului Mijlociu. Am visat un roman care să mă facă să

uit cine sunt și unde mă aflu, să-mi aprindă imaginația, să trăiesc momente hotărâtoare alături de personajele sale, prin pericole și temeri de tot felul, să petrec momente plăcute și amuzante în compania prietenilor și iubiților și să mă bucur de dragostea care pune stăpânire pe inimile, mințile și emoțiile eroinei și eroului cărții.

Dragoste?! Da, de ce nu?

Oare nu după dragoste tânjește orice om, fie tânăr sau bătrân?

Dragostea înseamnă putere... dragostea este dăruire și sacrificiu... putem vedea dragostea, o putem auzi în fiecare bătaie de inimă a oricărui îndrăgostit... în dragoste aflăm odihna și pacea care, sperăm noi, vor umple viețile și căminele noastre. Mă întreb unde putem găsi această dragoste pe care o căutăm.

Am visat un roman care să mă prindă și să mă poarte până în punctul cel mai îndepărtat în care m-ar fi putut duce imaginația, inteligența, priceperea și creativitatea autorului. Ajuns acolo, să uit unde mă aflu și să mă pierd printre rândurile și paginile sale. Am visat un roman care să fie altfel decât toate celelalte, original, unul care să nu fie doar înțesat de aventuri eroice palpitate și pline de neprevăzut, ci care să ofere și răspunsuri la cele mai importante întrebări care ne ies în cale și care ne urmăresc din copilărie până la vârsta perilor albi – acele răspunsuri la întrebările profunde care i-ar convinge pe cei mai de seamă gânditori, genii și filozofi ai tuturor vremurilor.

Dincolo de orice roman se află unul sau mai mulți scriitori, care sunt plini de imaginație, care au înzestrări și talente speciale în domeniul cercetării, științei și literaturii, capabili de expresii inovatoare și creativitate în narațiune. Astfel, am descoperit că îi am în jurul meu pe unii dintre cei mai talentați scriitori ai generației noastre, care sunt înzestrați, devotați și capabili să colaboreze pentru a produce un asemenea roman, care satisface atât dorințele tinerilor, cât și așteptările adulților din societatea noastră răsăriteană, un roman care reflectă entuziasmul și exaltarea din inimile lor și oferă soluții la tainele și problemele vieții.

Nu este o coincidență faptul că acest roman a fost scris și

publicat în același an în care l-am pierdut pe unul dintre cei mai importanți romancieri ai acestei generații. Era scriitorul favorit al eroinei acestui roman, *Martorul*... un magistrat, unul dintre cei mai buni autori de povestiri și romane, câștigător al premiului Nobel, Naghib Mahfuz. A fost autorul care a primit cea mai înaltă distincție acordată de Republica Arabă Egipt ca recunoaștere a faptului că era cel mai bun scriitor egiptean și recunoscut în lumea întreagă.

Vino, prietene, alături de mine să te bucuri de câteva ore minunate petrecute într-o călătorie în care vom vizita cele mai frumoase și mai vechi locuri istorice de la Răsărit și de la Apus și cea mai mare civilizație a acestor locuri. Să trăim împreună cu eroii cărții momente de dragoste, aventură și eroism și să descoperim alături de ei răspunsurile pe care le-au găsit ei la întrebările referitoare la viață și veșnicie.

Henri Aoun

PARTEA

I

Fiica sa era moartă. Soția îi dispăruse. Iar acum, Rafic Ramsey se temea că își va pierde și el viața.

– Mai avem doar două zile, spuse bătrânul, în timp ce străbătea nervos sufrageria somptuoasă a apartamentului său impozant de pe o plajă din Monte Carlo și fuma țigară după țigară, ca unul care prefera să moară de cancer la plămâni decât de o bombă pusă în mașină sau de glonțul unui asasin.

– Am primit încă un bilet, chiar înainte să ajungeți. Dacă nu le transfer mai mulți bani până vineri, spun că o vor ucide pe Claudette și vor veni după mine. Așa că, vă rog, domnule Accad, vă implor, spuneți-mi că aveți vești bune, fiindcă nu cred că mai rezist mult.

– Cât cer de data asta?

– Douăzeci și cinci de milioane, spuse Ramsey. Pe lângă cele unsprezece milioane de euro pe care i-am plătit deja.

Era o sumă enormă pentru orice muritor de rând. Dar Ramsey, om la 79 de ani, nu era în niciun caz un muritor de rând. Cu șase luni în urmă își vânduse firma – Blue Nile Holdings, fondată împreună cu răposatul său frate în 1963 – unei

companii multinaționale franceze pentru frumoasa sumă de 563 de milioane de euro. În prezent era unul dintre cei mai bogați oameni din Egipt și o legendă vie printre cei care formau elita oamenilor de afaceri din Africa de Nord și Orientul Mijlociu.

Maruan Accad ședea la câțiva metri distanță de el pe o canapea lungă din piele italiană de cea mai bună calitate, și savura momentul. Din foarte multe puncte de vedere, Ramsey era clientul perfect: bătrân, bogat și îngrozit. Pentru astfel de oameni își lansase Accad afacerea, o firmă de protecție și pază pentru persoane aflate în funcții de conducere.

Dar cazul acesta îi lăsase un gust foarte amar. Lăcomie. Corupție. Șantaj. Crimă. Ori încotro ar fi privit, orice aspect ar fi analizat, se trezea de fiecare dată față în față cu depravarea sufletelor umane. Cu siguranță nu avea niciun cuvânt de alinare pentru acest bătrân demn de compătimire, care rămăsese acum fără cele două femei pe care le iubea cel mai mult în această lume, și se întreba dacă nu cumva sosise momentul să renunțe definitiv la această afacere.

Accad își termină cafeaua espresso și privi afară spre apele scânteietoare ale Mediteranei, la felul în care se reflecta soarele care asfințea în ferestrele celorlalte apartamente de lux din apropiere. Se întreba ce ar fi gândit părinții săi despre viața pe care o trăia în prezent: elicoptere, mașini de teren Humvee, costume Armani, veste antiglonț din Kevlar. Cu cât erau mai multe riscurile pe care și le asuma, cu atât mai mari erau și sumele pe care le încasa. Nu era asta o afacere bună?

Știa ce ar fi spus mama lui. Îl implorase să plece din Beirut după încheierea serviciului militar și să devină doctor sau inginer, să se mute la Paris, s-o găsească pe Rania și să se așeze la casa lui. Ea dorea foarte mult ca fiul ei să trăiască o viață sigură și liniștită, să aibă fii pe care să-i crească învățându-i să fie oameni ai păcii, oameni de știință, oameni cu realizări. Dar, ca un prost, nu o ascultase. Oare îl putea vedea acum? Știa ea oare cât timp petrecea ajutându-i pe cei bogați să-și răscumpere nevestele trofeu din mâinile șantajistilor și ai baronilor drogurilor? Putea ea să vadă cât timp aloca transportării cu avionul a clienților săi între Bagdad, Mosul și Fallujah? Oare și cei morți plâng până adorm?

– Am într-adevăr vești, spuse într-un târziu Maruan Accad. Dar mă tem că nu sunt prea bune.

– Despre Claudette? Întrebă Ramsey. I-au făcut ceva animalele alea? Îi omor! Vă jur, domnule Accad, nu-mi voi găsi odihna până nu-i prind și-i fac să sufere.

Accad dădu din cap în semn că nu.

– Sunt despre Claudette, dar nu ce credeți dumneavoastră. Vă rog să vă așezați.

– Spuneți-mi, vă rog, ce știți.

– Vă spun, domnule Ramsey. Dar vă rog să stați jos și o să vă spun tot.

Ramsey era un bărbat corpulent a cărui sănătate se deteriorase rapid în ultimele două săptămâni. Se lăsă să cadă într-un scaun tapițat și își aprinse nervos încă o țigară. Avea ochii roșii, umezi, și îl privea cu îngrijorare. Se aplecă în față și spuse:

– Vă rog, domnule Accad, nu vă jucați cu mine. Insist să-mi spuneți.

Accad aprobă dând din cap și apoi întrebă:

– Domnule Ramsey, ce înseamnă Sao Paolo pentru dumneavoastră?

Bătrânul părea nedumerit.

– Vă referiți la orașul din Brazilia?

– Da.

– Ramsey ridică din umeri.

– Nimic. De ce?

– Nimic? insistă Accad.

– Nu. Ar trebui să însemne ceva? întrebă Ramsey.

– Compania Blue Nile a avut birouri sau fabrici acolo?

– Nu.

– Era vreunul dintre cei din conducere din Sao Paolo?

– Nu.

– Era vreunul dintre angajați de acolo?

– Nu cred.

– Ați fost vreodată la Sao Paolo cu afaceri?

– Nu, sigur că nu.

– Ați fost vreodată în vacanță acolo, cu soția?

– Cine a avut timp de vacanță? pufni Ramsey. Sunt un om puternic, un om important.

– Doamna Ramsey a fost vreodată la Sao Paolo singură, cu vreun alt scop?

– Nu, sigur că nu.

– Sunteți absolut sigur?

– Nu înțeleg ce încercați să...

– Sunteți sigur, domnule Ramsey? insistă Accad. Gândiți-vă!

Rafic Ramsey se ridică de pe scaun și începu din nou să străbată camera în lung și-n lat, trăgând cu putere din țigară.

– Acum, dacă stau să mă gândesc bine, poate că a fost, spuse după un moment.

– Povestiți-mi!

– Nu sunt multe de povestit, spuse Ramsey. O verișoară de-a doua de-a lui Claudette s-a căsătorit la un moment dat cu un brazilian. Totul a durat doar șase luni, după care au divorțat.

– Ați fost la nuntă? întrebă Accad.

– Nu. Dar Claudette s-a dus. Nu i-a plăcut deloc, vreau să spun orașul Sao Paolo. Prea aglomerat. Prea zgomotos. Un fel de New York dar fără farmec, după cum spunea ea.

– Și când a fost nunta?

– Nu știu, acum trei sau patru ani poate, spuse Ramsey, preparându-și o băutură la barul din dreptul ferestrei. De ce? Unde vreți să ajungeți cu toate astea?

Accad se aplecă, își deschise servieta, scoase un plic mare, de culoare maro și i-l întinse lui Ramsey.

– Ce-i asta? întrebă bătrânul în timp ce sorbea din paharul său cu martini.

– Deschideți-l și o să vedeți, spuse Accad.

Ramsey îl privi atent pe Accad preț de o clipă, apoi lăsa deoparte băutura, veni spre el, apucă plicul și-l deschise încet. În timp ce scotea o fotografie alb-negru de 16 pe 24, chipul îi pălea, iar în priviri îi apărură o expresie de nedumerire profundă. Ramsey ținea în mână o fotografie cu soția sa, care fusese făcută cu mai puțin de 48 de ore în urmă. Spre deosebire de celelalte fotografii care însoțiseră cererile de răscumpărare, în cea de față femeia nu era legată. Nu avea căluș în gură. În schimb, părea să

se afle într-un birou, în fața unui ghișeu, stând de vorbă cu un funcționar sau un fel de director, ceva de genul acesta.

– Nu... nu înțeleg, reuși să spună Ramsey după ceva vreme, deși vocea îi slăbise și mâinile îi tremurau. Ce e asta? Unde a fost făcută?

– A fost făcută de o cameră de supraveghere dintr-o bancă din Sao Paolo, explică Accad. Soția dumneavoastră a retras fonduri din banii pe care i-ați transferat pentru răscumpărarea ei.

Era clar că lui Ramsey îi era greu să proceseze imaginea din mâna sa.

– Ce vreți să spuneți, domnule Accad? Întrebă, în cele din urmă, bătrânul. Că soția mea... credeți că a pus la cale toată chestia asta? Vreți să spuneți că asta este dovada că m-a trădat?

Accad nu răspunse. Aștepta ca adevărul dureros să pătrundă deplin în mintea clientului său înainte de a-i prezenta un plan de acțiune. Dar nu a mai apucat. Se auziră brusc două împușcături. Geamurile de la ferestre se făcură țandări în jurul lor. Bătrânul se prăbuși pe podea. Din gură îi curgea un firicel de sânge. Rafic Ramsey era mort și Maruan Accad se temea că el va fi următoarea victimă.

Maruan se trânti sub o masă de stejar masiv în încercarea de a se feri de gloanțele care continuau să umple apartamentul, spulberând vase și rame de tablouri și aruncând în toate direcțiile cioburi de sticlă.

Două dintre gărzile de corp ale lui Ramsey năvăliră în cameră cu armele scoase, dar căzură cu trupurile ciuruite de gloanțe înainte să apuce să-l identifice pe trăgător, darămite să tragă.

Maruan apucă telefonul, dar văzu că firul îi fusese tăiat. Vru să-și scoată arma, dar își aminti brusc că îi fusese reținută de ofițerul de pază de la recepție. O colecție de vase antice se făcu țândări deasupra capului său. Tirurile repetate scrijeleau mobila din jurul său.

Nu putea rămâne acolo. Oricine ar fi fost persoana care îl ucisese pe Ramsey, era evident că folosea o armă cu lunetă. Cei de afară știau că se afla în cameră, mai mult, știau și unde.

Maruan se rostogoli pe partea stângă și se târî până la gărzile de corp ucise. Focurile de armă se intensificară. Smulse armele pe care aceștia le aveau la sold, apucă rapid fotografia cu soția lui Ramsey și se năpusti pe ușa deschisă în holul principal.

Alți doi agenți de pază tocmai ieșeau din lift.

– *La pământ! La pământ!* strigă Maruan în timp ce holul răsună de focurile de armă.

Primul agent se lăsă la podea instantaneu. Al doilea nu a fost la fel norocos. Încasă două focuri în spate și se chirci de durere.

– *Repede, domnule Accad, luați-o pe scări*, urlă primul agent, încercând cu disperare să-și ajute colegul, deși părea să fie în zadar.

Maruan îi urmă sfatul și se îndreptă rapid spre casa scărilor, cu arma pregătită, pentru cazul în care l-ar fi așteptat cineva acolo. Nu era nimeni. Coborî în fugă cele zece etaje, în timp ce mintea îi vuia.

Năvăli în hol după câteva momente, întrebând-se dacă exista vreo speranță ca șoferul lui să fie încă acolo. Scană cu privirea mulțimea prezentă dar nu desluși niciun chip cunoscut. Auzea deja sirenele în depărtate. Se declanșase o alarmă de incendiu. Oamenii țipau. Era un haos total. Dar focurile încetaseră, cel puțin pentru moment.

– *Domnule Accad?* strigă cineva prin mulțime.

Ofițeri de pază particulari și agenți în civil dădeau buzna din toate direcțiile. Locatarii clădirii se revărsau din lifturi cu panica întipărită pe chipuri. Nu vedea nicio figură cunoscută, dar auzi din nou glasul acela.

– *Domnule Accad, aici!*

Se întoarse și se uită din nou. De data aceasta îl zări pe șoferul său, un om scund, cu o înfățișare binevoitoare, care alerga spre el.

– *Vă rog, domnule Accad*, spuse omul încercând din greu să-și recapete suflarea, *trebuie să vă scoatem de aici. Așteptați aici și eu mă duc să trag mașina în față.*

– *Vin cu tine*, spuse Maruan.

– *Nu, nu, domnule*, insistă șoferul. *Mă întorc imediat.*

Omul se îndreptă deja spre ușă, încercând să-și facă loc prin marea aceea de oameni care încercau să fugă din Sovereign Place și Seaside Place, care se afla în imediata apropiere, acestea fiind două dintre cele mai luxoase și mai râvnite complexe de apartamente din Monaco.

Maruan nu avea niciun interes să-l contrazică. Avea în minte prea multe lucruri la care trebuia să se gândească. Oare Claudette Ramsey și complicii ei știau că Maruan aflase de transferurile de bani? Știau că le dăduse de urmă în Sao Paolo? De asta îl omorâseră pe Rafic Ramsey astăzi, ca să nu acționeze pe baza acestor indicii noi? Cum ar fi fost posibil? Abia apucase să-i dea veștile lui Ramsey, cu doar câteva momente înainte ca acesta să moară.

Firma Accad & Asociații lucra pentru Ramsey doar de zece zile. Ramsey avea o firmă de pază și protecție cu sediul la Paris care lucrase pentru el ani de zile. Compania lui Accad fusese implicată abia după moartea fiicei lui Ramsey și dispariția soției sale, și doar pentru a investiga aceste infracțiuni, nimic altceva. Maruan se oferise să suplimenteze sau chiar să-i înlocuiască pe bodyguardii francezi cu oamenii săi, dar Ramsey refuzase. Nu voise să facă schimbări evidente care i-ar fi putut deranja pe cei care-l șantajau și i-ar fi putut determina să-i facă rău soției sale. Aceasta se dovedise a fi o greșeală fatală.

Maruan privea la mașinile de poliție și la celelalte vehicule de urgență care se adunau din toate direcțiile și își dădu seama că nici presa nu putea fi prea departe. Era ultimul lucru de care avea nevoie: chipul său în toate ziarele din Europa și Orientul Mijlociu. Nu era tocmai genul de publicitate pe care să și-l dorească șeful unei companii prospere de pază și siguranță.

Se uită la ceas și urmări cu privirea mulțimea de afară. În sfârșit îl văzu pe șofer traversând strada, urcând în mașina Range Rover strălucitor de nouă și pornind motorul.

Maruan înaintă spre ușa din față. Voia să plece de acolo cât mai repede cu putință. Dar abia apucă să iasă din clădire și să încerce să traverseze piața, când mașina îi fu spulberată de o explozie extraordinară, a cărei forță îl trânti pe Maruan la pământ. Aerul se umplu de flăcări și fum. Din cer începu să plouă cu bucăți de sticlă și de metal în flăcări. În acel moment înfricoșător, Maruan își dădu seama că și el era vizat.

Trupurile zăceau împrăștiate peste tot, pe trotuare și pe terenurile din jur. Răniții strigau după ajutor. Alții umblau schiopătând, în tăcere, în stare de șoc, căutându-și prietenii și pe cei dragi sau întrebându-se ce se întâmplase și de ce.

Maruan se ridică, se scutură de praf și își curăță sângele de pe față. Scoase încărcătorul dintr-unul din pistoalele luate de la un agent de pază, șterse amprentele de pe armă și o aruncă într-un coș de gunoi din apropiere. Apoi îl îndesă pe celălalt în cureaua de la brâu, o acoperi cu jacheta și începu să alerge spre nord, spre cartierul care găzduia centrul de afaceri și care se afla la o distanță de doar câteva străzi.

Trebuia să se întoarcă la hotel. Trebuia să-și strângă lucrurile și să plece din oraș. Nu îl opri nimeni. Toți păreau înnebuniți sau prea șocați de explozie ca să le mai pese de el, de cine era și de ce se grăbea atât de tare.

Făcu semn unui taxi care era în trecere.

– Le Meridien, îi spuse Maruan șoferului și într-o clipă, cei doi se urniră din loc.

Soarele aluneca ușor în jos pe după munți. Se aprindeau

luminile orașului. Cazinourile și cafenelele erau deschise. Monte Carlo, terenul de joacă al celor bogați și faimoși, se trezea la viață, deși veștile despre atacuri aveau să se răsîndească în curînd.

Maruan privea siluetele vagi ale iahturilor din port pe lângă care treceau în viteză, în timp ce își făcea o listă în minte. Trebuia să-l sune pe fratele său. Avea nevoie de mai mulți bani lichizi. Îi trebuia o rezervare, bilete de avion. Dar încotro? Și de unde să ia avionul? Să se ducă în Italia sau în Franța?

Fuga îl va face să pară vinovat, știa asta. Dar avînd în vedere cele întîmplate, nu credea că are altă opțiune. Să rămîna însemna să-și semneze condamnarea la moarte. Ar fi fost interogată îndelung de poliție, desigur. *Cine i-a făcut cunoștință cu Rafic Ramsey? De ce a venit la Monte Carlo, cînd știa foarte bine că Ramsey avea deja o firmă franceză de pază care lucra pentru el? Cum putea explica faptul că prima sa întîlnire cu Ramsey se încheiase cu moartea acestuia? De ce luase armele agenților de pază? De ce nu își luase pistolul de la recepție? Ar fi putut continua la nesfârșit, și acestea erau doar întrebările mai puțin incomode. Ceea ce îl preocupa într-adevăr era ceea ce-i spusese Ramsey cînd se întîlniseră pentru prima dată.*

Taxiul trase în fața hotelului. Maruan plăti și-i ceru șoferului să-l aștepte. Nu avea să întîrzie mult. Apoi intră repede în hotel și luă liftul până la etajul cinci.

O tînră atrăgătoare de douăzeci și ceva de ani luă același lift. Îi amintea vag de Rania. Păr negru, lung. Ochi căprui, sentimentali. Bluză albă de mătase. Fustă neagră, ciorapi negri. Colier de perle. Unghiile vopsite în roșu. Ruj de buze roșu. Un pic prea mult fard de pleoape. Fata zîmbi timid. În mod normal, Maruan ar fi zîmbit la rîndul lui și ar fi început o conversație. Dar nu în seara aceasta.

Își plecă privirile spre picioarele sale și încercă să-și recapete concentrarea. Încerca să refacă dialogul avut cu Ramsey în urmă cu o săptămîna și jumătate, cînd vorbiseră la telefon pentru prima dată. Liniile generale erau clare. Ramsey îi povestise evenimentele care duseseră la răpirea simultană a soției și a fiicei sale: una a fost luată din salonul de înfrumusețare, iar cealaltă de pe drumul dintre școală și casă; prima răpire avusese ca urmare

șantajul, iar a doua, crima. Maruan se tot gândea la numele suspectilor. Ramsey sugerase nu mai puțin de doisprezece foști angajați și rivali în afaceri despre care credea el că ar fi avut un motiv, mijloacele și ocazia de a-i ataca familia. Dar exista un scenariu care îl preocupa mai mult decât toate celelalte.

Se auzi soneria liftului. Ușa se deschise la etajul al treilea. Femeia de lângă el își scoase telefonul mobil și începu să formeze un număr în timp ce ieșea. Avea același mers ca Rania, plin de prestanță și încredere și, totuși, fără vreo intenție evidentă de a flirta.

Ușile se închiseră din nou.

Gândurile lui Maruan reveniră asupra conversației cu Ramsey. Bătrânul îi spusese că, în urmă cu câțiva ani, doi agenți francezi de informații încercaseră să-l șantajeze, susținând că, dacă nu le va plăti suma de 250.000 de euro, îi vor pune pe colegii lor de la departamentul fiscal să înceapă o investigație la firma Blue Nile Holdings pe motiv de evaziune fiscală și neregularități în contabilitate. Îl amenințaseră că vor da ziarelor informații care urmau să-l pună atât pe el, cât și firma sa, în situații stânjenitoare.

La momentul acela, Ramsey încerca să-și vândă afacerea unei companii multinaționale cu sediul central la Paris. Nu voia ca tranzacția să fie zădărnicită din cauza unei investigații guvernamentale publice, de durată, chiar dacă acuzațiile erau false. Îi spusese lui Maruan că plătise, trecând suma la „cheltuieli de consultanță”. Dar când au cerut mai mult, de data aceasta un milion de euro, Ramsey contactase Interpolul care inițiasse o operațiune capcană. Agenții fuseseră prinși rapid, riscând o pedeapsă de la 25 de ani de închisoare până la închisoarea pe viață. Dar după încheierea bruscă a unei înțelegeri cu procuratura, cu promisiunea că vor oferi numele unor complici la conspirație, fuseseră găsiți morți în celulele lor. Crimele nu fuseseră rezolvate și cazul se răcise.

Guvernul francez îi ceruse scuze lui Ramsey, deși el nu învinuise niciodată autoritățile. Se străduiseră mai mult decât era nevoie să-i asigure pe Ramsey și pe soția lui că cei răspunzători de această faptă erau agenți solitari care acționaseră pe cont propriu și care nu reprezentau în niciun fel serviciile de informații sau guvernul de la Paris.

Totuși, Ramsey îi mărturisise lui Maruan părerea lui că exista cel puțin un agent solitar în structurile mai înalte ale serviciilor de informație franceze, care plănuise încă de la început operațiunea de șantaj. Mai mult, acest agent aranjase uciderea celor doi complici ai săi din închisoare, pentru a-i împiedica să vorbească, iar acum încerca din nou să-l doboare.

Acesta era motivul pentru care îl contactase pe Maruan, îi spusese Ramsey, pentru că nu era sigur în cine ar mai putea avea încredere. Dacă cineva bine situat în cadrul serviciilor secrete franceze era pe urmele sale (chiar dacă acționa pe cont propriu), cum ar fi putut avea încredere într-un detectiv oarecare de la brigada de omucideri a poliției din Paris și în faptul că acesta avea să soluționeze cazul și să-l aducă pe vinovat sau pe vinovați în fața justiției?

Sonerie liftului se auzi din nou.

Ușa se deschise la etajul cinci. Dar Maruan, pierdut în gânduri, nu ieși din lift. Ar fi putut avea Ramsey dreptate? Sau chiar mai mult, să fi lucrat oare soția lui Ramsey de la început cu acest agent francez necunoscut? De ce? Ce motiv ar fi avut? După toate aparențele, Rafic și Claudette Ramsey formau un cuplu fericit: erau bogați, îndrăgostiți, pe cale să se bucure de mult întârziata lui pensionare. Ce nu mersese bine?

Ușa liftului dădu să se închidă.

Maruan reveni brusc la realitate. Va avea timp să lămurească toate acestea mai târziu. Acum însă trebuia să-și adune toate lucrurile și să plece din oraș. Dacă poliția voia să-l interogheze, știa unde să-l găsească. Dar nu avea de gând să rămână pentru a fi prins de un lunetist sau să devină victima unui alt atentat cu o bombă pusă în mașină.

Întinse mâna și depărtă ușile. Apoi ieși din lift, o luă la dreapta și porni de-a lungul holului, care, după cum observă, părea cam slab luminat, ca și cum unele lumini ar fi fost stinse sau becurile ar fi fost înlăturate.

La capătul holului, o siluetă se mișcă brusc în umbră. Maruan auzi clinchetul clar al piedicii unui pistol care tocmai fusese trasă... Înțelese imediat că fusese găsit.

Maruan țâșni spre stânga, ferindu-se de focul de armă a cărui detunătură răsună în tot hotelul. Împușcătura făcu o gaură în zidul de lângă el, improșcând cu moloz și bucăți de cărămidă în jur. El scoase repede arma luată de la unul dintre agenții lui Ramsey și ripostă cu focuri de armă. În timpul acesta, ușa de ieșire de la celălalt capăt al holului se deschise larg. Maruan se întoarse la timp pentru a vedea o altă siluetă făcându-și apariția din umbră: *femeia din lift*.

El se aruncă la pământ, în timp ce alte două împușcături explodară în zidul de deasupra capului său. Își fixă ca țintă capul femeii. Trase cu greu două împușcături, apoi se întoarse și trase încă două focuri spre bărbatul din umbră care era undeva, în fața lui. Niciunul dintre focuri nu-și atinse ținta, dar în felul acesta reuși să câștige câteva secunde prețioase.

În fața lui, la doar câțiva metri, se afla un hol lateral îngust, aproape un vestibul, care dădea spre dreapta, într-un apartament foarte mare. Nu-i oferea cine știe ce protecție, dar era tot ce putea găsi pentru moment. Trase din nou, de două ori în fiecare direcție, apoi se avântă spre holul lateral, întorcându-se după colț imediat

ce începu riposta celorlalți. Pentru moment, niciunul dintre cei doi urmăritori nu-l vedea clar. Dar asta nu avea să dureze mult.

În hol răsunară alte împușcături. Începeau să se apropie deja. Metru cu metru. Ușă după ușă. Avea doar câteva secunde la dispoziție pentru a-și pune planul în aplicare.

Maruan mai trase de două ori spre stânga, de alte două ori spre dreapta, apoi se rostogoli și trase de două ori în semnul „Nu deranjați” agățat de clanța ușii din spatele lui. Lovi ușa cu ambele picioare și o smulse practic din balamale. Se aruncă în cameră în timp ce în spatele lui se dezlănțuiau alte focuri de armă.

În apartament se afla un cuplu de tineri căsătoriți care stăteau pitiți într-un colț, ascunși în spatele căruciorului pe care le venise mâncarea, și tremurau de spaimă.

– Lăsați-vă în jos, le ordonă Maruan cu glas scăzut. Sub pat, repede!

Nu avea timp să le explice că nu el era personajul negativ în coșmarul acela. Tot ce-și dorea era să-i păstreze în siguranță pentru cât mai mult timp posibil. Cei doi îndrăgostiți se târără pe covor și se strecurară sub patul larg, cu baldachin, holbându-se la el în timp ce scotea încărcătorul gol din pistol și-l înlocuia cu altul. Apoi se deplasă spre ușa glisantă de sticlă și ieși pe balcon.

În acel moment auzi arma descărcându-se. Concomitent simți glonțul sfâșiindu-i umărul drept.

Impactul îl făcu să se clatine. Căzu grămadă peste măsuta de sticlă de pe balcon, care se prăbuși sub el. Totuși, avu prezența de spirit să se rostogolească și să tragă din nou în direcția camerei cu o mână, în timp ce cu cealaltă își acoperea fața.

Ușa glisantă explodează în mii de fragmente de sticlă, dar împușcăturile își atinseră ținta. Femeia cu perle încasă două gloanțe în piept. Tipă de durere și se prăbuși la pământ.

Doborâse un urmăritor, dar mai rămăsese unul.

Maruan se mișcă surprinzător de rapid, în ciuda durerii. Scuturând cioburile de pe el și ridicându-se anevoie în picioare, se întoarse schiopătând în camera de hotel, cu arma ațintită spre ușa care ducea spre hol, așteptând ca partenerul femeii să-și facă apariția. În dreapta sa, tânăra mireasă abia dacă mai putea să

respire. Bărbatul care devenise soțul ei doar de câteva ore încerca în zadar s-o liniștească, ea nu voia să accepte niciun ajutor.

Maruan era plin de o furie ucigătoare. Se aplecă să verifice pulsul femeii cu perle. Era pe moarte. Pulsul îi era slab și neregulat. Îi lovi arma cu piciorul pentru a o îndepărta de ea, o întoarse cu fața în sus și descoperi că bluza i se înroșise.

Trase înspre ușa care dădea în hol ca să mai câștige câteva secunde. Apoi împunse cu pistolul în gâtul femeii.

– Cine te-a trimis? O întrebă Maruan scrâșnind din dinți.

Femeia, care era aproape inconștientă, zâmbi vag dar nu spuse nimic.

– Claudette Ramsey? Te-a trimis de la Sao Paolo? întrebă el.

Pe chipul femeii se citi brusc o teamă reală... și surpriză. Era clar că numele acesta îi era cunoscut. Cunoștea și orașul. Îi apăsă mai tare gâtul cu pistolul, dar ea tot nu voia să vorbească. Dintr-odată, dădu ochii peste cap și încetă să mai respire.

Inima lui Maruan bătea în continuare cu putere. Prin vene îi curgea o combinație aproape toxică de adrenalină și dorință de răzbunare. Luă pistolul femeii, verifică încărcătorul și ieși în forță din cameră trăgând în același timp cu ambele arme. Omul din umbră nu avu nicio șansă. Maruan aruncă ambele arme peste corpul prăbușit, apoi o smulse pe cea din mâna stângă a bărbatului și cutia încărcătorului de rezervă din buzunarul de la haină.

Bărbatul nu avea niciun act de identitate asupra lui, nici portofel, nici pașaport, nimic. Maruan se întoarse în apartamentul nupțial. Nici femeia cu perle nu avea acte de identitate. Oamenii aceștia erau profesioniști, antrenați pentru a fi invizibili, anonimi; pregătiți să-și pândească prada din umbră și să lovească fără avertisment. Dar dacă Ramsey avusese dreptate? Dacă erau de la serviciul francez de informații?

Deocamdată, un lucru era sigur: își aleseseră prost lupta.

În acel moment, Maruan simți o durere arzătoare în umărul drept și deveni conștient de sângele care i se scurgea pe obraji din multe tăieturi de la cap provocate de cioburi.

Apoi auzi sirenele.

Să stea sau să fugă? Avea doar câteva secunde la dispoziție pentru a se decide. Poliția urma să ajungă în orice moment. Gândul acesta ar fi trebuit să-l liniștească, dar de fapt nu făcea altceva decât să-i mărească anxietatea.

Da, avea un caz solid de autoapărare. Dar va conta oare? Era urmărit. Și părea că urmăritorii săi, oricine ar fi fost aceștia, îi cunoșteau fiecare mișcare. Știuseră că se afla în Monaco. Știuseră că era cazat la hotelul Le Meridien, în ciuda faptului că se înregistrase cu un alt nume. Știuseră că urma să se întâlnească aici cu Ramsey. Cunoscuseră și momentul, și locul. Știuseră în ce mașină va urca, ce lift va lua. *Cum era posibil așa ceva? De unde ar fi putut afla?*

Desigur, era posibil ca urmăritorii săi să nu aibă nicio legătură cu poliția sau cu vreun serviciu secret din Europa sau din Orientul Mijlociu. Dar șansele scădeau simțitor. Cine altcineva îi putea lua urma atât de rapid? Doar câțiva oameni știuseră de această călătorie care fusese pusă la cale cu mai puțin de 48 de ore în urmă.

Maruan decise că va încerca să găsească taxiul care-l adusese

la hotel. Dacă mai era în fața hotelului – dacă șoferul nu fusese alungat de toată agitația aceea, dacă nu fusese obligat de poliție să plece sau dacă nu se săturase să-l tot aștepte – atunci Maruan avea să considere că acesta este un semn de la Dumnezeu care-i arăta că trebuie să fugă. Ar urma să plece la Milano, apoi la Roma și să se întoarcă la fratele său, în Beirut, cât mai curând posibil.

Dar dacă taxiul nu mai era acolo, dacă nu mai avea nicio cale de scăpare, atunci Maruan va accepta acest lucru ca pe un semn că trebuie să rămână, că soarta îi era pecetluită, că trebuie să se ducă la poliție și să-și încerce norocul.

Poate că dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi pus la cale un plan mai inteligent. Dar mai avea doar câteva secunde.

Își înghesui pistolul în buzunarul de la haină și se duse repede la baie. Se spală cu apă pe față și pe mâini. Spală cât putu de bine sângele din păr, apoi folosi un prosop ud ca să curețe rana chinuitor de dureroasă din umăr. Haina de piele preluase o parte din impactul glonțului, dar tot avea nevoie de câteva copci, și fără o îngrijire medicală adecvată, exista riscul serios al unei infecții.

Dar pentru moment nu putea face altceva decât să înghită un pumn de pastile împotriva durerii, ceea ce și făcu, luându-le dintr-un flacon de plastic pe care-l găsi pe marginea chiuvetei. După aceea, îndesă un prosop uscat pe sub haină, ca un fel de bandaj pentru rana din umăr, și aruncă în cadă celelalte prosoape murdare de sânge. Apoi inhăță una din gențile perechii de căsătorii, din dulapul de lângă baie, și ieși în fugă pe ușă, îndreptându-se spre ieșirea de urgență.

Coborî în grabă scările și privi afară pe furiș din spatele ușii laterale a hotelului. Prima mașină de poliție ajunsese deja la hotel. Văzu doi ofițeri de poliție sărind din mașină și intrând în holul hotelului. Văzu și taxiul său care încă îl aștepta, la o depărtare de doar câțiva metri. Se îndreptă spre el și se urcă în spate.

– La aeroport, spuse în franceză.

Dar omul nu se mișcă.

Maruan repetă în engleză, dar tot nu se produse nicio mișcare.

Se aplecă înainte ca să-l trezească și atunci văzu sângele. Șoferul era mort: împușcat în tâmpla stângă.

Maruan se întoarse și scoase din nou pistolul. Analiză cu privirea parcare, drumul, intrarea din față. Nu văzu pe nimeni. Dar auzi și mai multe sirene care se apropiau.

Ce fel de semn a fost ăsta? se întrebă. Avea mașină, dar fără șofer.

Apoi puse stăpânire pe el un gând teribil. Ampretele sale erau acum peste tot, în interiorul mașinii și pe ușă. Dacă fugea acum, ar fi fost suspect de crimă. S-ar emite un mandat pentru arestarea lui. Cariera lui s-ar încheia. Compania sa ar fi ruinată. Oamenii bogați nu-i angajează pe cei căutați pentru crimă ca să îi păzească, indiferent cât de tare ar insista aceștia că sunt nevinovați.

Dar fuga îi oferea un avantaj pe care dacă rămânea pe loc l-ar pierde: șansa de a rămâne în viață.

După toate cele întâmplate, Maruan era convins că dacă nu pleca din Monte Carlo, era condamnat la moarte. Oamenii care îl urmăreau știau prea multe despre el și erau în avantaj. Fuga, cel puțin, îi oferea speranța de a putea pleca din Monaco, din Europa, ca să scape din plasa care îl înconjură, până când va putea să-și dea seama cine era pe urmele sale și de ce, iar apoi să-și planuiască următoarea mișcare.

În acel moment luă decizia să fugă.

Maruan aruncă câte o privire în toate direcțiile. Deocamdată nu era nimeni prin preajmă. Se întinse spre bărbatul mort și găsi un mâner de care trase pentru a culca la orizontală spătarul scaunului șoferului. După aceea îl trase pe șofer pe bancheta din spate. Apoi ieși, înconjură mașina, deschise ușa din față și apăsă pe butonul care deschidea portbagajul.

În el găsi o pătură și câteva hărți. Întinse rapid pătura peste corpul șoferului și aruncă hărțile pe scaunul pasagerului. Apoi deschise torpedoul. Pe lângă manualul mașinii, talonul și asigurarea ei, mai erau câteva pachete de chitanțe în alb, un teanc de șervețele și câteva pliculețe de ketchup. Trebuia să se mulțumească cu șervețelele acelea. Maruan se uita din nou în jur, apoi curăță interiorul mașinii cât de bine și de repede putu.

Din fericire, cel puțin pentru Maruan, geamul din partea șoferului era deschis când omul fusese împușcat. Așa că era intact. Maruan urcă în mașină, închise geamul, porni motorul și verifică oglinda retrovizoare. Îl durea umărul, dar acum nu avea timp să se gândească la asta.

Luminile mașinilor de poliție se apropiau cu viteză mare.

Directorul hotelului ieși alergând pe ușa din față și făcu semn poliției să intre. Apoi strigă ceva în direcția lui. Maruan nu putea să audă ce se strigă, dar înțelese că era ceva de genul „mișcă”.

Se conformă, ieșind cu atenție de pe aleea din fața hotelului, și se îndreptă spre vest.

Italia a fost o greșeală, decise el. Franța era un loc mult mai bun. Avea ceva bani gheață, haine și vreo șase pașapoarte false ascunse în Marsilia, așa cum avea și în alte câteva orașe din Europa și din Orientul Mijlociu, o măsură de precauție necesară în meseria lui. În funcție de trafic, putea ajunge la Marsilia în numai două ore. Acolo putea scăpa de mașină și de cadavru pentru ca apoi să ia un avion spre Casablanca.

Aproape că nu cunoștea pe nimeni în Maroc. Nu mai fusese acolo de ani buni. De fapt, jurase să nu se mai întoarcă niciodată. Dar pentru moment nu putea să se gândească la nicio altă destinație în afară de locul în care se afla femeia care îi frânsese inima.

Inspectorul Jean-Claude Goddard se strecură cu vechiul său automobil Renault cu două uși prin labirintul format din vehiculele serviciilor de urgență și ale posturilor de televiziune (care transmiteau deja senzaționala știre pentru milioane de telespectatori) și găsi un loc de parcare lângă blocul lui Ramsey. Își luă arma și insigna din torpedou și coborî din mașină în aerul rece de noiembrie.

Era detectiv în Monaco de aproape douăzeci de ani. În ultimii cinci ani fusese șeful detectivilor. Dar niciodată, în toți acești ani, nu văzuse un măcel ca acesta.

Având o populație de numai 32.000 de locuitori, principatul este pe locul doi, după Vatican, în topul celor mai mici state suverane din lume. Situat între Italia și Franța, Monte Carlo se întinde de-a lungul a mai puțin de doi kilometri pătrați de munți abrupti ale căror pante coboară până la proprietățile splendide și extrem de scumpe de la malul mării. Sigur că a avut mereu parte de infracțiuni mărunte, furturi și alte probleme de felul acesta. Și având mai mulți milionari pe cap de locuitor decât orice alt loc din Europa, era de așteptat să devină ținta firească a celor mânați

de invidie și lăcomie. Dar bombe care să explodeze în mașini? Asasinate? Mai multe crime în locații diferite și toate în aceeași zi? Niciodată. Nu se mai pomenise așa ceva. Până acum.

Trecu pe lângă resturile carbonizate ale Range Rover-ului care încă mai fumega în stradă și intră în holul clădirii lui Ramsey. Luă liftul până la etajul la care se afla locul crimei și se trezi că trebuia să treacă de trupuri moarte și gloanțe imediat ce intră pe ușa principală. Asistenta lui, Colette DuVall, o femeie brunetă de douăzeci și opt de ani, îl întâmpină în living-room, în timp ce echipa mică, dar profesionistă, de specialiști aduna indicii din tot apartamentul.

– Țineți-vă bine, șefu', spuse DuVall. E destul de rău.

– Ce știm până acum? replică Goddard încercând să-și păstreze calmul în timp ce cuprindea cu privirea măcelul care avusese loc în cel mai frumos apartament în care călcase vreodată.

– Ați primit informațiile generale de la comandant, nu-i așa? întrebă DuVall.

– Da.

– Atunci, să începem de aici.

DuVall îl conduse spre conturul trasat cu cretă albă din centrul camerei și privi în jos spre bărbatul solid din interiorul lui.

– Faceți cunoștință cu răposatul Rafic Ramsey Suleiman.

– Acel Rafic Ramsey? întrebă Goddard. Milionarul egiptean?

– Mă tem că da, spuse DuVall. De ce? Îl cunoașteți?

– I-am cunoscut pe el și pe soția lui la circuitul Grand Prix, acum câțiva ani, își aminti Goddard. Am stat puțin de vorbă. Un om fascinant, într-adevăr. El și fratele lui au fost săraci lipiți în copilărie. Au crescut în Assuan sau Luxor, pe acolo, pe undeva, și au ajuns mai bogați decât faraonii. S-au ocupat de minerit la început: zăcămintele de fier, oțel, aur, fosfați, chestii de genul ăsta. După moartea fratelui său a făcut afaceri cu gaz natural, mai ales în Delta Nilului. A făcut o avere. Părea un tip amabil, de fapt: fermecător, modest, cu picioarele pe pământ. Soția lui, pe de altă parte, era o adevărată...

Goddard își coborî brusc vocea și întrebă:

– E aici?

DuVall clătină din cap:

- Nu tocmai.
- Cum adică nu tocmai?
- A fost răpită acum două luni la Paris.
- Oh, exclamă Goddard, simțindu-se cuprins brusc de vinovăție.

- E și mai rău, spuse DuVall.

- De ce?

- Fiica lui Ramsey, singura lui fiică din prima căsătorie, a fost ucisă în aceeași zi în care a dispărut mama ei vitregă.

Goddard făcu o grimasă. *Cum era posibil așa ceva? Tatăl era mort. Fiica era moartă. Iar mama era răpită. Ce blestem căzuse asupra acestei biete familii?*

- Câți ani avea?

- Patruzeci și doi.

- Nu mama, spuse Goddard. Fiica.

- A, scuze, zise DuVall în timp ce-și verifica notițele. Brigitte avea numai doisprezece ani.

Goddard clătină din cap. Fiica lui mai avea puțin și împlinea zece ani.

- Avem suspecti? întrebă el, jurând în inima sa să-i găsească pe cei care înfăptuiseră acele crime oribile și să-i aducă în fața justiției.

- Nu, nu încă, spuse DuVall.

- Există vreun martor?

- S-ar putea să fie unul.

- Cine?

- Un bărbat pe nume Maruan Accad, spuse DuVall.

- Găsiți-l, ordonă Goddard. Și aduceți-l la mine.

Maruan era pe drum de aproape o oră. Vedea totul ca prin ceață. Era ca și cum prin vene i-ar fi curs un amestec de teamă, oboseală și durere chinuitoare care îi slăbea puterile, îi încetoșa gândurile și-i amortește simțurile.

De fiecare dată când plăti taxa de autostradă se așteptă să fie oprit. De fiecare dată când văzu o mașină de poliție se așteptă să fie tras pe dreapta. Dar până acum fusese liniște. Prea multă liniște.

Timpul trecea. Autoritățile din Monaco *trebuie* să fi început deja să-l caute. Ceea ce însemna că francezii și italienii îl căutau. Ceea ce însemna că și dacă ar fi vrut să se ascundă în Europa, nu ar fi putut. *Trebuia* să ajungă în Africa de Nord. Dar nu putea să ia feribotul. Ar fi durat prea mult. *Trebuia* să zboare. Dar nu putea să călătorească sub numele său real. Asta presupunea să ajungă la pașapoartele false pe care le ascunsese tocmai pentru momente ca acesta. Așa că singura lui șansă de scăpare depindea de prinderea ultimului zbor din Marsilia.

Dacă își amintea bine, compania Royal Air Maroc avea un zbor care pleca la zece și care îl lăsa în Casablanca undeva în

jurul miezului nopții. Sigur că își forța norocul. Exista riscul să fie arestat la oricare dintre cele două aeroporturi, dar nu întrezărea altă soluție. Trebuia să încerce.

Trecu în viteză pe lângă un indicator. Mai avea o sută de kilometri de parcurs. Înjură în gând și apăsă pe accelerație.

În timp ce înainta cu viteză pe autostrada A8, Maruan știa prea bine că era periculos de expus pe o rută principală, cum era aceasta. Dar nu avea timp să o ia pe șoseaua de pe coastă, pe niște drumuri laterale sau să apeleze la scurtături. Era deja în întârziere, și chiar dacă ar fi ajuns la aeroport la timp, ce era de făcut cu o mașină în care se afla un cadavru? Și cum să se urce în avion? Nu avea nici rezervare, nici bilet.

Formă pe telefon un număr din Beirut. De la celălalt capăt îi răspunse un glas cunoscut.

– Alo?

– Rami, sunt Maruan.

– Dumnezeu! Frate, tu ești? Ești bine? Tocmai am auzit o știre la radio că s-a întâmplat ceva groaznic în Monte Carlo: focuri de armă, o bombă, dar nu au dat prea multe detalii.

– Sunt bine, spuse Maruan. Doar puțin zdruncinat.

În realitate, rana din umăr era aproape de nesuportat, dar nu avea niciun rost să-l îngrijoreze pe fratele său. Oricum, nu în legătură cu asta. Erau multe altele de spus.

– Ești singur? Întrebă.

– Firește, spuse Rami. Toți au plecat acasă.

– Bine, am nevoie de ajutorul tău.

– Orice, Maruan. Spune-mi doar ce s-a întâmplat.

– Imediat, îi răspunse Maruan. Dar mai întâi am nevoie să-mi faci o rezervare pentru un bilet de avion.

– Când?

– În seara asta.

– În ce direcție?

– De la Marsilia la Casa.

– Marsilia? Întrebă Rami. Credeam că ești în...

– Rami, te rog, îți explic imediat. Marsilia – Casablanca. La ce oră pleacă ultimul zbor în seara asta?

– Opt și jumătate, dar nu...

Nu, nu, protestă el, știam că ultimul zbor pleacă la zece sau ceva de genul acesta.

Maruan văzu brusc o mașină care părea să fie o patrulă a poliției venind dinspre stânga. Ridică ușor piciorul de pe accelerație în timp ce Rami îl corecta.

Crede-mă, Maruan. L-am luat de o sută de ori. Zborul numărul 256. Royal Air Maroc. În colaborare cu Air-France. Decolarea este la opt și jumătate. Aterizează în Casablanca la zece.

Mașina poliției aprinse girofarul. Acum Maruan înjură cu glas tare.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Rami.

- Nimic, insistă Maruan. Nu mai există altceva?

Să oprească? se întreba Maruan. *Și ce să facă? Cum să explice culuvrul de pe bancheta din spate?* Îl auzea pe fratele său tastând cu înfrigurare pe laptopul său. Și-l putea imagina încercând toate motoarele de căutare pentru călătorii.

- Îmi pare rău, Maruan, spuse Rami în cele din urmă. Dacă vrei să ajungi la Casa în seara asta, zborul 256 este singura ta șansă. Nu poți să rămâi peste noapte și să iei un avion în zori?

Maruan începea să se panicheze. Încetini și trase pe banda din margine.

- Nu, îi spuse fratelui său. Trebuie să plec în seara asta.

- Atunci trebuie să te punem în zborul de opt și jumătate. Unde ești?

Mașina de poliție se apropia cu repeziciune.

- Rezervă un loc, ordonă Maruan.

- Dus?

Maruan opri și aprinse luminile de avarie.

- Nu, dus-întors.

- Data întoarcerii?

- Numai Dumnezeu știe.

- Bine, spuse Rami, găsesc eu ceva. Mai ai cutia aceea de bagaje la aeroport?

Maruan nu răspunse. Avea privirile ațintite asupra mașinii de poliție care se tot apropia.

- Maruan, întrebă Rami din nou, cutia de bagaje din Marsilia? O mai ai?

– Sigur că da, se răsti brusc Maruan. Altfel de ce m-aș duce la Marsilia.

– Hei, hei, liniștește-te, spuse Rami. Încerc doar să te ajut.

Maruan aruncă o privire spre pistolul de pe scaunul de lângă el. Fratele lui glumea. Să se liniștească? Acum?

– Zic și eu, continuă Rami. Cine vei fi în seara asta?

– Cardell, spuse Maruan.

– Jack Cardell?

– Exact.

– Bine, zise Rami. La margine sau la fereastră?

Dar Maruan își ținea respirația.

– Maruan – la margine sau la fereastră?

Maruan nu răspundea. Cu mâna dreaptă lăsă telefonul încetitor în jos și începu să caute pistolul. Încă îl mai auzea pe fratele său strigând din receptor; simți atingerea rece a metalului și strânse în mână patul pistolului.

– Maruan? Ești acolo?

Măinile îi transpiraseră. Inima îi bătea cu putere.

– Maruan?

Brusc, mașina de poliție trecu în viteză pe lângă el.

Nu pe el îl urmăreau. Opriseră o altă mașină, un Porsche turbo roșu, la o jumătate de kilometru mai în față. Trupul lui Maruan fu scuturat de un fior. Dar nu era de ușurare. Era repulsie. Nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva. Sau fusese cât pe ce să facă. Nu se gândise doar să omoare cu sânge rece un ofițer de poliție nevinovat. Chiar se pregătise să apese pe trăgaci. *Ce era în neregulă cu el? În ce se transforma?*

Pentru o fracțiune de secundă, Maruan privi în adâncul sufletului său și descoperi că era mai întunecat decât noaptea pe care o străbătea cu mașina.

– Maruan? strigă Rami din nou. Ce se întâmplă acolo?

Maruan lăsă pistolul din mână, își șterse mâinile de pantaloni și încercă să respire. Apoi ridică telefonul și spuse.

– Da, Rami. Sunt aici, îmi pare rău.

– Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

– Nu, răspunse Maruan. De fapt, nu mă simt bine.

Acceleră puternic și începu să gonească spre Marsilia. Dar în

momentul acela se rupse un zăgaz în inima lui Maruan. Începu să-l povestească fratelui său tot ce se întâmplase. Conversația cu Ramsey. Asasinarea acestuia. Bomba din mașină. Împușcăturile din hotelul Le Meridien. Șoferul de taxi, care încă zăcea pe bancheta din spate și al cărui telefon mobil îl folosea în acel moment. Și cât de aproape fusese de a comite o crimă.

Era o confesiune născută din anxietate și vinovăție. Dar, în același timp, erau informații pe care Rami trebuia să le cunoască. În urma urmei, el era numărul doi în conducerea companiei lui Maruan și tot ce se întâmplase avea să afecteze compania într-un mod dramatic. Poate că lucrul cel mai important pe moment era să poată beneficia de pe urma gândirii limpezi a fratelui său și de distanța emoțională dintre acesta și evenimentele petrecute în ultimele ore, lucruri de care el nu dispunea.

– Crezi că am făcut o greșală? întrebă Maruan când își încheie povestirea.

– Ce anume? Faptul că ai plecat din Monte Carlo după toate astea? întrebă Rami.

– Da.

– În niciun caz, răspunse Rami fără nicio ezitare. Și eu aș fi făcut la fel.

– Serios?

– Absolut, susținu Rami. Nu aveai de ales.

– Și dacă te-ar fi oprit patrula de poliție? insistă Maruan. Atunci ce-ai fi făcut?

– Mulțumește-I lui Dumnezeu că nu s-a ajuns la asta, răspunse Rami.

Adevărul era că Maruan nu avea niciun chef să-I mulțumească lui Dumnezeu. Era supărat pe Dumnezeu de ani de zile. I se părea că rugăciunile lui nu contaseră deloc. Păreau să se evapore în fiecare zi, ca roua dimineții. Avea întrebări care nu-și primiseră niciodată răspunsul. Avea răni care nu se vindecaseră niciodată. Pierduse toate persoanele pe care le iubise vreodată, cu excepția lui Rami. Și acum, toată munca lui de-o viață părea să se ducă și ea pe apa sâmbetei.

– Chestia asta poate să ne termine, Rami, spuse Maruan după o pauză.

– Sau să ne omoare, observă fratele său.

Maruan simți un nod în stomac. Rami avea dreptate și Maruan se simțea groaznic din cauză că-l punea într-o asemenea situație. El fusese mereu protectorul lui Rami. Acum amândoi erau expuși unui pericol imens din cauza lui.

– Îmi pare atât de rău, spuse Maruan. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate acestea.

Dar Rami nici nu voia să audă de așa ceva.

– Hei, nu-ți face griji în privința mea, spuse el.

– Dar îmi fac griji pentru tine, replică Maruan.

– Serios, Maruan, o să fiu bine, insistă Rami. Și tu la fel. Am trecut prin situații și mai grele, nu-i așa?

– Nu sunt așa de sigur, frățioare, oftă Maruan. Nu sunt așa de sigur.

Elicopterele poliției survolau orașul. Fuseseră instalate puncte de control pe toate drumurile care ieșeau sau intrau în Monte Carlo. Erau verificate mașinile, taxiurile, autobuzele și trenurile, precum și spitalele și hotelurile. Portul fusese închis, la fel și heliporturile private. Oficialii de la aeroportul din Nisa, cel mai apropiat aeroport care deservea Monaco, fuseseră avertizați și erau în alertă.

Dar nici urmă, până în acel moment, de Maruan Accad, singurul martor la o crimă care zguduise micul oraș de coastă, ca să nu mai vorbim de vreun indiciu serios cu privire la cel care apăsase pe trăgaci și îl omorâse pe Rafic Ramsey. Inspectorul Jean-Claude Goddard clătină din cap și ieși pe balcon. Inspiră aerul rece al nopții și privi afară, spre valurile care se loveau de digurile de ciment, așteptând ca ulcerul să înceapă să acționeze în stomacul său.

– Aceasta este fotografia pe care ați cerut-o, spuse Colette DuVall, și-i întinse lui Goddard o poză lucioasă de 20/26, abia scoasă din imprimantă.

– Este făcută de camera de supraveghere? întrebă Goddard.

– Da, domnule, spuse DuVall. Caseta este pregătită și vă așteaptă.

– Într-o clipă, răspunse Goddard.

Pentru moment, examina cu atenție chipul lui Maruan Accad din mâna sa. Era un tânăr cu o înfățișare plăcută, dar nu ieșea cu nimic în evidență, nu era genul fotomodel sau stea de cinema. Avea pielea ușor măslinie, păr negru tuns scurt și, cel puțin în această imagine, era proaspăt ras. Fără mustață. Fără barbă. Fără perciuni. Nici urmă de țepi pe față. Avea nasul mic și bărbia puternică și părea să fie într-o formă fizică excelentă, dar pe cât își dădea Goddard seama, nu avea nicio trăsătură distinctivă. Nicio cicatrice. Nici pete. Nimic care să-l scoată în evidență în mulțime. Un bodyguard perfect.

Însă Goddard fu impresionat cu adevărat de ochii lui Maruan. Erau mari și căprui, și oarecum mai blânzi decât se aștepta el, lăsând să se întrevadă, în același timp, o minte sclipitoare, ambiție, dar și un simț al decenței, al onoarei. Și mai era ceva. Goddard nu putea să spună exact ce, pe moment, dar era ceva ce-l intriga privind ochii aceia, ceva ce-l făcea curios. O urmă de tristețe, poate?

– Trimite poza tuturor oamenilor noștri de pe teren, ordonă Goddard. Trimite-o și la posturile de televiziune și spuneți că este căutat pentru investigații.

– Da, domnule.

– Și stabiliți o recompensă.

– Cât să fie? întrebă DuVall.

– Cât a mai rămas în cont?

– O sută, cred.

– Bine, folosește-i pe toți, spuse Goddard. O sută de mii de euro recompensă pentru informații care conduc la arestarea și condamnarea celor responsabili de această crimă groaznică. Și ai grijă să transmiți Interpolului tot ce avem. Vezi ce pot să-ți trimită ei despre Maruan.

– Imediat, domnule.

– Și lărgiți aria de căutare, adăugă Goddard din ce în ce mai îngrijorat.

– Credeți că Maruan se află încă în Monte Carlo?

– Nu știi, admise Goddard. Dar trimiteți buletine informative prin fax la aeroporturile din Cannes, St. Raphael-Fréjus și Hyères, dar și la Albenga și Genova, în Italia.

– Atât de departe? întrebă DuVall.

Goddard încuviință.

– Nu ne putem permite să riscăm, Colette. Nu știm cine este criminalul sau cine sunt criminalii. Nu știm pe cine să căutăm. Singurul indiciu pe care-l avem pentru moment este Maruan. Probabil că este încă aici, dar noi nu l-am găsit. Și dacă ne înșelăm?

– Da, domnule.

– Contactați și gările, și serviciile de feribot din orașele mai mici. Și raportează-mi la fiecare treizeci de minute. Vreau să fiu informat constant.

– Și chestiunea cealaltă? întrebă DuVall. L-ați sunat deja?

Goddard nu răspunse nimic. Doar clătină din cap în semn că nu.

– Dar nu trebuie să-l sunați? insistă DuVall cu blândețe.

Goddard oftă.

– Cred că ai dreptate.

– Vreți să mă ocup eu în locul dumneavoastră?

Și-ar fi dorit Goddard. Dar în calitate de șef al detectivilor, oricât ar fi fost de neplăcută sarcina aceasta, era de datoria lui s-o îndeplinească și nu mai putea amâna.

– Nu, spuse într-un târziu. O să vorbesc eu. Fă-mi legătura prin telefon. Spune-i că este urgent. Pe urmă, adu-mi telefonul!

– Da, domnule, se conformă DuVall. Imediat, domnule.

Goddard se retrase într-un birou mic de lângă dormitorul principal, unde un alt detectiv îi arătă imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. Îl surprinse îngrijorarea din privirea lui Ramsey, vizibilă pe toată durata conversației, și cât de relaxat părea Maruan.

– Stai, oprește banda, porunci Goddard brusc, aplecându-se în față în scaun. Acolo, așa, pune din nou partea asta.

Maruan îi întindea un plic lui Ramsey. Expresia de pe chipul lui Ramsey a fost mai întâi una care trăda faptul că a suferit un șoc, apoi... ce a urmat? Mânie? Indignare?

- Ce e asta? îl întrebă Goddard pe detectiv. Ce a scos din plic?

- Nu pot să-mi dau seama, răspunse acesta. Unghiul este blocat parțial de domnul Accad.

- Ai imaginea și din alt unghi? întrebă Goddard.

- Nu, domnule. Mi-e teamă că asta este tot ce avem.

- E o fotografie cumva?

- S-ar putea.

- Poți să mărești și să clarifici imaginea puțin?

- Nu aici, domnule, spuse detectivul. Dar aş putea s-o măresc digital la noi, la sediu.

- Mărește-o, ordonă Goddard. Și raportează-mi imediat cum afli ceva.

Adevărul era că pur și simplu nu-l putea înghiți pe Marcel Lemieux.

Nu avea cum să exprime acest lucru în alt mod. Ideea că trebuia să vorbească din nou cu el, și mai ales să lucreze din nou cu el, îi întorcea stomacul pe dos lui Goddard. Dar ce putea face? Lemieux conducea investigațiile legate de răpirea Claudettei Ramsey și de uciderea Brigittei Ramsey. Trebuia să i se spună. Va dori să vadă scena crimei și casetele video de la camerele de supraveghere din apartamentul lui Ramsey. Trebuia să afle mai multe despre acest tip, Accad, care s-ar putea dovedi cel mai bun martor posibil, numai de l-ar găsi.

Mai mult, printre polițiștii din Europa, Lemieux era un fel de legendă vie. Rezolvase unele dintre cele mai grele cazuri de pe continent: crime, răpiri, jafuri bancare, genul acela de cazuri în care erau implicați oameni bogați cu prieteni influenți în cercuri foarte înalte.

Dar Goddard tot nu-l putea suferi. Lucraseră împreună la două cazuri și ambele experiențe îi lăsaseră lui Goddard un gust amar.

Primul a fost în primăvara lui 2000, când un diplomat francez venit în vacanță în Monte Carlo a dispărut pentru trei zile. Soția lui a primit un bilet cu o cerere de răscumpărare, dar fusese avertizată să nu plătească. După o săptămână, Goddard și oamenii săi au găsit trupul diplomatului adus de valuri pe plajă. Peste câteva ore, în aceeași zi, fusese găsită moartă o chelneriță de la unul dintre cazinouri: o aparentă sinucidere. Exista vreo legătură? Goddard începu să-i intervieveze pe toți prietenii și toate rudele femeii. În decurs de 48 de ore, el a adunat probe indirecte care arătau că exista o legătură între cele două cazuri, ba chiar a alcătuit și o listă destul de convingătoare cu trei suspecti care nu aveau alibiuri temeinice pentru ziua în cauză.

Dar după aceea interveni Lemieux și îi suflă cazul. Nu pentru a-l rezolva mai rapid, după cum comenta Goddard ulterior în fața colegilor săi. Într-adevăr, cazul nu a fost soluționat niciodată. În schimb, indiciile s-au pierdut. Suspecții au dispărut. Probe importante au fost gestionate prost sau au dispărut. Iar Lemieux fusese excesiv de încrezut și de nepoliticos pe toată durata „investigației”, dacă i se putea spune așa. Cu timpul, Lemieux a declarat cazul ca fiind „virtual imposibil de rezolvat” și s-a întors la Paris, lăsând în urmă resentimente și ostilitate.

A doua rundă de întâlniri dintre Goddard și Lemieux avusese loc la sfârșitul verii lui 2003, când un magnat francez din lumea transporturilor navale dispăruse împreună cu fiii săi, după ce părăsiseră portul Monte Carlo la bordul noului său iaht de douăzeci și cinci de milioane de dolari, cu care avea de gând să facă o scurtă croazieră pe Mediterană. Goddard își aducea aminte perfect de toate amănuntele, parcă totul s-ar fi întâmplat abia ieri.

Apelul telefonic de urgență de la secție, imediat după ora șase dimineața. Soția isterică. Presa care alimenta toată frenezia. Titlurile senzaționale.

Nu se întâmpla în fiecare zi ca un personaj de o asemenea importanță, bun amic al prim-ministrului francez, să dispară în neant. Dar nici el, nici fiii săi nu puteau fi găsiți. Nu au găsit trupurile. Nici sânge. Niciun indiciu de vreun fel. Cu toate acestea, toți voiau răspunsuri imediate. Zile la rând, presa

partiziană a atacat autoritățile din Monte Carlo, acuzându-le că întârziează investigația. Goddard era supus unei presiuni imense în goana lui după rezultate: o amprentă, un martor, orice ar fi putut demonstra că ancheta avansa. Nu mânca. Abia dacă dormea. Își extenuase complet oamenii și aproape că fusese nevoie să fie internat el însuși din cauza epuizării.

Și atunci a venit. Șansa pe care o căutaseră, pentru care se rugaseră. Goddard descoperise că fiii magnatului îi datorau bani unui bărbat despre care ei credeau că ar fi un bancher rus, dar în realitate lucra pentru mafia rusească. Apoi Goddard a descoperit că rusul deținea un apartament în Monte Carlo și fusese văzut în oraș cu doar câteva zile în urmă. Mai mult, doi dintre asociații rusului fuseseră văzuți umblând prin port în dimineața dispariției bărbaților, întrebând de unde ar putea închiria o barcă cu motor.

Investigația intrase pe făgașul cel bun. Acum, Goddard avea un suspect și un motiv. Le-a cerut superiorilor săi permisiunea de a pleca la Moscova cu avionul pentru a urmări pista. Dar spre marea sa uimire, cererea i-a fost respinsă.

Trei sferturi de oră mai târziu a apărut Lemieux în biroul său, susținând că are jurisdicție asupra cazului și cerându-i copii ale dosarelor cazului. Goddard a protestat dar superiorii săi au decis altfel.

A doua zi, Lemieux a fost cel care a plecat la Moscova, nu Goddard și, încă o dată, cazul a ajuns să fie îngropat destul de rapid. Asociații „bancherului” au dispărut în chip misterios. „Bancherul” însuși le-a oferit un alibi jalnic. Dar Lemieux abia dacă insistă. În schimb, i-a disculpat repede pe ruși și s-a întors la Paris cu promisiunea că va menține cazul deschis, dar fără să ofere prea multă speranță că va fi rezolvat vreodată. Mai rău, „bancherul” rus a primit chiar scuze oficiale din partea mai multor guverne, inclusiv cel al lui Goddard, iar Goddard fusese suspendat o săptămână fără plată pentru „lezarea neîndreptățită a reputației unui valoros prieten al principatului Monaco”.

Și acum se întorcea: Marcel Maurice Lemieux, cel mai arogant detectiv din Europa.

DuVall veni alături de el pe balcon și-i întinse telefonul.

– El este, șopti ea.

Goddard se frecă la ochi și luă telefonul.

– Inspectore Lemieux, ce plăcere să vorbesc din nou cu dumneavoastră, minți el.

– Mi-ai întrerupt ziua liberă, replică Lemieux.

– Îmi pare foarte rău, domnule, dar nu am avut încotro. Mă tem că am vești foarte rele.

– Și eu, care credeam că e suficient de rău că te aud pe tine, oftă Lemieux.

Goddard își mușcă limba. Omul era insuportabil.

– Îmi pare rău că trebuie să vă informez că domnul Ramsey a fost ucis.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului.

– Rafic Ramsey? întrebă Lemieux în cele din urmă.

– Mă tem că da, domnule, confirmă Goddard și apoi îi explică pe scurt circumstanțele morții, atât cât le cunoștea și el.

– Vreun suspect? întrebă Lemieux.

– Încă nu, spuse Goddard. Dar abia am început investigația și m-am gândit că ați putea să ne ajutați în această privință.

– Martori? întrebă Lemieux.

– Încă cercetăm zona ca să-i găsim, dar există un bărbat, Maruan Accad, spuse Goddard. Este președintele unei companii de pază și securitate. Era împreună cu Ramsey în momentul atacului. E posibil ca Ramsey să fi încercat să-l angajeze. Sperăm ca Ramsey să-i fi spus ceva ce ne-ar putea ajuta să lămurim cine l-a ucis și de ce.

– Cum adică *sperăm*? vru să știe Lemieux. Nu l-ați *întrebat* încă?

– Păi, nu, răspunse Goddard, nu chiar.

– Bine, spuse Lemieux dezgustat. O să-l întreb eu însumi. Pornesc chiar acum spre aeroport. Trimiteți pe cineva să mă aștepte la terminalul pentru elicoptere peste douăzeci de minute.

– Douăzeci de minute? întrebă Goddard luat prin surprindere. Nu sunteți la Paris?

– Nu, sunt la Nisa.

Lemieux o spuse ca și când Goddard ar fi trebuit să știe. Și probabil că ar fi trebuit. De ce nu-l avertizase DuVall? Știa doar că lui

Goddard nu-i plăceau surprizele. Avea să-i ia capul pentru asta, dar mai târziu. Acum Goddard avea o problemă mult mai urgentă.

Desigur domnule Lemieux, zise el, voi trimite pe unul dintre oamenii mei ca să vă întâmpine și să vă aducă la apartamentul lui Ramsey. Dar mă tem că nu pot să vă pun încă față în față cu Maruan Accad.

De ce nu? se răsti Lemieux.

Se pare că Maruan a dispărut.

A dispărut?

Goddard trase adânc aer în piept. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l recunoască, mai ales față de Lemieux.

- Da, mă tem că da. S-a strecurat în tot haosul acela, în toată agitația. Dar am închis orașul. Îl vom găsi în curând și îl vom aduce pentru interogatoriu. S-ar putea să fie cel mai bun martor pe care-l avem. Mai mult, s-ar putea să fie singurul nostru martor.

- Nu, domnule Goddard, ripostă Lemieux. Aici, mă tem că greșiți. Maruan Accad nu este martor. Tocmai a devenit suspectul meu principal.

- Suspect? întrebă Goddard. Încă nu știm nimic despre el, cine este cu adevărat, de ce se afla aici, nimic.

- *Atunci, aflați!* insistă Lemieux. Emiteți un mandat de arestare pe numele lui Maruan și alertați autoritățile de la Milano la Marsilia. Nu vreau să ne scape tipul ăsta. Sau vă promit, domnule Goddard, că vor începe să cadă capete, începând cu al dumneavoastră.

Începuse să plouă. Maruan porni ștergătoarele de parbriz și se rugă lui Dumnezeu, în care nu credea, să nu derapeze brusc de pe autostradă. Telefonul mobil sună pe neașteptate, spulberând tăcerea și zdruncinându-i nervii.

- Alo?
- Maruan, sunt eu, Rami. Ai ajuns?
- Nu, nu încă.

Maruan se uită la ceas, apoi la hartă și simți cum i se strânge nodul din stomac. Era aproape șapte și jumătate și abia acum se apropia de împrejurimile Marsiliei.

- Rami, spuse el, nu cred că ajung.
- Maruan, trebuie să ajungi, insistă Rami. Nu ai de ales. Pot să te scot din Africa de Nord, dar nu pot să te scot dintr-o închisoare franceză. Cât mai ai?
- Cinci kilometri, poate zece, dar uite cât e ceasul!
- Știu, știu, spuse Rami. Dar uite ce e, trebuie să lămurim niște lucruri înainte să ajungi la aeroport.
- Cum ar fi?
- Telefonul, pentru început. Ai spus că este al șoferului.

– Da, așa este.

– Dar ai sunat prin sistemul nostru de bruiaj din Praga, da?

– Da.

– Atunci probabil că polițiștii n-o să poată să ajungă la mine, spuse Rami. Dar vor încerca, așa că nu poți să-l păstrezi și nu poți să-l mai folosești. Imediat ce închizi, după ce terminăm de vorbit, îl arunci. Ai înțeles?

– Am înțeles.

– Când ajungi în Casablanca, să cumperi un telefon mobil, continuă Rami. Folosește bani gheață. Și nu te uita la preț. Cumpără unul bun. Pe care nimeni să nu-l poată urmări sau intercepta.

– Bine.

– Dar folosește-l numai pentru a mă suna pe mine. Să nu mai suni pe nimeni altcineva.

– Bine, pe nimeni altcineva.

– Maruan, nu glumesc, insistă Rami. Ești obosit. Ești încă în stare de șoc. Nu ești tu însuși în seara asta. Trebuie să fii extrem de atent. Nu-ți poți permite să faci nici cea mai mică greșală. Până nu-i dăm de capăt acestei situații trebuie să rămâi în umbră, complet în umbră. Fără prieteni. Fără vechi tovarăși. Nimic familiar.

– Asta ar trebui să fie ușor, minți Accad. Nu cunosc pe nimeni în Maroc.

– Bine, spuse Rami. Așa să rămână.

Rami nu știa că Rania plecase de la Paris și venise la Casablanca, iar Maruan n-avea chef să-i spună acum.

– Fii atent, continuă fratele său. Un lucru pare să fie sigur. Intuiția ta în privința Claudettei Ramsey a fost corectă. Trăiește, este în Sao Paolo. Face transferuri de bani. Ceea ce înseamnă că este creierul acestei operațiuni. Asta este vestea bună, că știm deja acest lucru.

– Și vestea rea? întrebă Maruan, în timp ce ploaia se întetăa deasupra Marsilie și durerea pulsatilă din umăr se intensifica de la o clipă la alta.

– Ea și cei cu care lucrează știi că ești pe urmele lor.

– Dar tot nu are sens, spuse Maruan. Eu sunt singura persoană care știa asta, în afară de sursele mele din Zurich și Sao Paolo.

– E posibil să te fi înșelat?

– Nu văd cum, spuse Maruan. Îi cunosc pe tipii ăștia de cel puțin cincisprezece ani.

– Dar dacă telefonul din camera lui Ramsey era pus sub urmărire? întrebă Rami.

– Cel din Monte Carlo?

– Nu, cel din Paris, spuse Rami.

– E posibil, răspunse Maruan. Dar de către cine? Compania de securitate?

– Sau poliția, spuse Rami. N-ai spus tu că bănuia că cineva din serviciile secrete franceze era pe urmele sale?

– Așa e.

– Ei bine?

Maruan se gândi preț de câteva momente. Poate că Rami avea dreptate.

– Ce i-ai spus când l-ai sunat pe Ramsey zilele trecute? întrebă fratele său. I-ai spus ceva despre fotografie? Ai pomenit de Sao Paolo?

– Nu, nu, sigur că nu, insistă Maruan. I-am spus doar că am vești urgente și că nu pot aștepta. I-am spus că trebuie să-l văd în persoană, dar nu la Paris.

– Tu ai sugerat Monte Carlo?

– Nu, el a făcut-o.

– Și ți-a dat toate detaliile privitoare la locul și ora întâlnirii atunci, la telefon?

– Exact.

– Atunci asta trebuie să fie, nu-i așa? întrebă Rami. Telefonul acela era ascultat.

– Oricine ar fi ascultat, nu avea de unde să știe ce aveam, gândi Maruan cu voce tare. Știau doar că aveam ceva important și orice ar fi fost, nu putea fi bine pentru ei. Claudette și oamenii ei au intrat în panică. Trebuie să fi decis sistarea întregii operațiuni.

– Exact, spuse Rami. Ceea ce însemna, pe lângă înlăturarea lui Ramsey, și înlăturarea ta.

– Atunci trebuie să știe că sunt încă în viață, spuse Maruan, că toate atacurile lor din Monte Carlo au eșuat.

– Înseamnă că trebuie să fie speriați, adăugă Rami. Nu vor renunța până nu te vor găsi și nu te vor ucide.

– Atunci, mai bine să-i găsim noi pe ei înainte să ne găsească ei pe noi.

– Cum? întrebă Rami.

– Mai întâi, trimite o echipă cu primul avion spre Sao Paolo, spuse Maruan. Trebuie s-o găsim pe Claudette înainte să fugă. Dacă o găsim, ea ne va conduce la ceilalți.

– Bine, spuse Rami. Mă ocup de asta.

– În al doilea rând, află cine conduce investigațiile la Monte Carlo, adăugă Maruan. Află dacă face parte din conspirație sau dacă este cineva în care putem avea încredere.

– Am înțeles, spuse Rami. Altceva?

– Pe cine cunoști la Paris?

– Am un prieten bun în serviciile de informații franceze, zise Rami. L-am cunoscut când m-ai trimis să deschid biroul de la Paris, înainte să te muți aici. Are o funcție destul de înaltă. Cunoaște pe toată lumea. Și îmi este dator.

– Bine, vezi dacă a auzit ceva, ordonă Maruan. Dar fii atent, Rami. Încă nu știm exact cu ce avem de-a face.

– Nu te îngrijora! Prietenul meu va fi discret.

– Ar fi bine să fie, spuse Maruan.

Ploaia se întetă și mai mult, iar temperatura scădea rapid. Dar văzu un indicator spre aeroport. Era chiar în fața lui.

– Trebuie să închid. Aproape că am ajuns.

– Bine, consimți Rami. Stai la adăpost și sună-mă peste trei zile.

– În ordine, peste trei zile, confirmă Maruan, apoi spuse: Rami?

– Da, Maruan.

– Mulțumesc.

– Pentru asta sunt frații mai mici.

Maruan trase mașina în parcare aeroportului. Era ora opt fix. Găsi un cotlon mic și părăsit, în capăt, și opri motorul. Apoi șterse taxiul de amprente, luă geanta de pânză de pe bancheta din spate și aruncă pistolul, cheile și telefonul mobil în cutii diferite de gunoi în timp ce alerga să prindă avionul.

La ora 8:12 se afla în interiorul terminalului principal. Mergând cât putea de repede fără să atragă atenția, ajunsese la cutia de bagaje pe care o închiriasse. O descuie, scoase un teanc subțire de pașapoarte false, douăsprezece cărți de credit (câte două pentru fiecare identitate falsă) și câteva teancuri de euro, în bancnote mici. Mai luă un schimb de haine, o pereche de lentile de contact care îi transformau ochii din căprui în verzi, precum și un rucsac mic. Apoi trânti ușa, o încuie, aruncă într-un tomberon fotografia Claudettei Ramsey și se grăbi spre cea mai apropiată toaletă pentru bărbați.

La ora 8:21 se apropie de ghișeul de la Royal Air Maroc, plăti biletul și primi tichetul de îmbarcare.

– Ar fi bine să vă grăbiți, domnule Cardell, spuse blonda de la ghișeu. A început deja îmbarcarea.

Maruan porni rapid spre controlul bagajelor și al pașapoartelor. Mai erau câțiva pasageri în fața lui. Dar locul era înțesat de poliție și agenți în civil. Maruan se așează la coadă și încercă să se poarte firesc, dar inima îi bătea cu putere. Trebuia să-și abată gândurile de la perspectiva unei iminente arestări și a interogatoriului. Trebuia să se calmeze și să devină cel a cărui identitate și-o asumase.

Se strădui, cu disperare, să se gândească la Rania. Încercă să-și amintească atingerea mâinii ei pe fața lui, căldura răsuflării sale pe gâtul lui, mirosul dulce al parfumului ei. Ce va spune când va deschide ușa? Ce va spune el? Îl va invita să intre? Avea pe altcineva?

Ar fi vrut să se gândească numai la Rania, dar pe măsură ce coada avansa, alte întrebări mai urgente își făcură loc cu forța în gândurile sale. Cum îl prezenta anunțul prin care era dat în urmărire generală? Ca martor sau ca persoană căutată pentru o dublă omucidere? Sau triplă? Fuseseră alertate toate aeroporturile, porturile, gările și hotelurile din Franța și Italia sau doar cele aflate pe o rază de aproximativ o 100 de kilometri de Monte Carlo? Mai exact, scăpase din laț sau abia acum i se strângea în jurul gâtului?

Își surprinse, în treacăt, imaginea reflectată într-o fereastră. Ghetele din piele de șarpe îl făceau mai înalt cu aproape cinci centimetri. Mai erau, desigur, blugii jerpeliți, tricoul negru, geaca de blugi spălăcită care avea cusut pe spate logoul imens al celor de la „Grateful Dead”. Aceste lucruri și ochelarii negri de soare, rucsacul, iPod-ul din care urlau ultimele hituri ale formației „Grateful Dead” îl făceau să arate mai degrabă ca un student care străbate Europa făcând autostopul decât ca un bodyguard al unor foști președinți și prim-miniștri. Abia dacă se recunoștea. Și tocmai asta era și ideea.

Nu mai puțin de opt polițiști francezi verificau pașapoarte, chipuri și bagaje cu detectoarele de metal. Avea impresia că toți ochii erau ațintiți asupra lui. Trecuse ceva vreme de când se strecurase ultima oară printre agenții de securitate din Europa. Mai știa oare cum să procedeze?

Îi veni, în sfârșit, rândul. Își trânti rucsacul și geanta de pânză,

aceea pe care o furase din apartamentul tinerilor însurăței din Monte Carlo, pe banda rulantă pentru a fi examinate de aparatul cu raze X. Apoi le întinse pașaportul american fals, biletul de avion și tichetul de îmbarcare.

Jandarmul care conducea operațiunea era un tip scund, îndesat ca un bulldog, tuns scurt, îmbrăcat într-o uniformă strâmtă a poliției franceze de frontieră și cu o expresie severă pe chip. Examină documentele îndeaproape. Prea de aproape.

Pulsul lui Maruan se înteeți.

Bărbatul îl întrebă ceva în franceză.

– Poftim? întrebă Maruan, scoțându-și căștile de la iPod și privind total nedumerit.

Omul o dădu pe engleză.

– Domnule Cardell, unde călătoriți în seara asta?

– Casablanca, bătrâne, spuse Maruan cu un accent californian aproape impecabil. De fapt, la Rabat, dacă găsesc o mașină.

Era bucuros că nu era conectat la un detector de minciuni.

– Singur? întrebă jandarmul.

– Din nefericire.

– Afaceri sau plăcere?

– Pură plăcere, bătrâne, cel puțin așa sper, râse Maruan, sperând să trezească un pic de căldură sufletească, ceva, orice lucru de care s-ar fi putut folosi pentru a-l face pe tipul acesta să se relaxeze un pic și să-l lase să treacă.

Nu obținu nimic. În schimb, ochii bărbatului se concentrară și mai mult asupra ochilor lui.

– Aveți arme asupra dumneavoastră?

– Nu, spuse el, deși aproape că-și dorea să fi avut.

– Droguri?

Asta era ușor. Nu folosise niciodată. Dar trebuia să-și joace rolul până la capăt.

– Astăzi, nu, chicoti el.

Jandarmul nu părea deloc amuzat.

– Călătoriți cu mai mult de zece mii de euro?

Maruan făcu un calcul rapid. După câte își amintea, avea ceva mai puțin de două mii de euro. Râse din nou.

– Bătrâne, glumești, nu-i așa?

Văzu cum bărbatul din fața sa ridica din sprâncene.

– A trebuit să-mi vând motocicleta Harley ca să ajung aici, continuă Maruan. Am spulberat deja aproape tot mălaiul! De unde să știu că Franța e așa de scumpă?

– Unde stați în Rabat?

Maruan se opri pentru un moment. Nu-și amintea să i se mai fi pus vreodată astfel de întrebări la *plecarea* din Franța. Oare erau pe urmele lui? De ce nu-l înhățau pur și simplu? Simți că i se usucă gura.

– La prietena mea, spuse în cele din urmă.

Încă o minciună. N-o mai văzuse pe Rania de cel puțin șase luni. Nu știa nici măcar dacă îl va lăsa să treacă de ușa de la intrare. Nu era sigur nici că va găsi ușa de la intrare. Dar era epuizat. Rana din umăr începea să supureze. Nu avea rezervare la hotel, nu avea prieteni în Maroc, niciun alt motiv legitim pentru a fi acolo și, pe moment, nu-și putea imagina ce altceva ar putea spune.

– Deci, nu aveți droguri? întrebă din nou jandarmul.

– Hei, bătrâne, oi fi eu fraier, dar nu sunt prost.

– Pot să mă uit în bagajul dumneavoastră? întrebă omul. Era clar că nu era convins.

Maruan spuse da, însă abia rostise cuvântul că își dădu seama că în graba sa nu apucase să verifice ce era în geanta de pânză pe care o luase din apartamentul pentru tineri căsătoriți din Monte Carlo. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era a mirelui sau a miresei. Și avea să descopere acest lucru în văzul a opt bărbați bine înarmați.

Jandarmul începu cu rucsacul.

Alți blugi. Câteva tricouri vechi, care aveau nevoie disperată să fie spălate. Câteva perechi de chiloți murdari. Și câțiva curați. Baterii pentru iPod. O ediție de buzunar, uzată, a romanului lui John Grisham, *Firma*. O pungă de M&M pe jumătate consumată. O trusă mică de ras. O periută de dinți folosită. Un tub de pastă de dinți Crest pe jumătate gol. Un deodorant. Și o cutiuță de catifea cu un inel mic de aur.

Maruan se holbă la el și imediat începură să-l bântuie amintirile pe care i le trezea. Uitase că se află acolo. Nu se mai

gândise la el de luni de zile. Era inelul pe care i-l dăduse Raniei. Cel pe care ea i-l înapoiase. Mii de emoții amenințau să-l asalteze în văzul tuturor, când, cu totul pe neașteptate, lui Maruan i se pără că detectează o sclipire de înțelegere în ochii jandarmului.

– Vă logodiți? întrebă acesta.

– Dacă o să mă vrea, bătrâne, spuse Maruan încercând să-și revină cât mai rapid. Altfel de ce să fi vândut Harley-ul?

Jandarmul schiță un zâmbet abia perceptibil și clătină din cap. Apoi puse la loc totul în rucsac și se întoarse spre geanta de pânză. Și în acel moment, inima lui Maruan aproape că încetă să mai bată.

Spre groaza lui, geanta era plină cu haine de femeie și cosmetice. Rochii. Topuri cu bretele. Blugi strâmți. Pantofi cu tocuri înalte și fără toc. Și lenjerie care lăsa puțin loc pentru imaginație. Toate erau noi (unele articole mai aveau etichetele care atârnavă de ele). Toate erau scumpe. Și toate cereau o explicație pe care Maruan Accad, alias Jack Cardell, nu o avea.

Maruan se întrebă dacă arăta tot atât de surprins pe cât se simțea.

– Poate că ar trebui să vă spun *Jacqueline Cardell*, în loc de *Jacques*, *non?* întrebă jandarmul.

Atunci omul începu să râdă și la fel și colegii săi, cei mai mulți dintre ei fiind deja intrigați de acest „Cap de Mort” din Denver.

– Îmi cer scuze, spuse jandarmul într-un târziu. Presupun că toate astea sunt pentru luna de miere.

În mod neașteptat, îi făcu lui Maruan cu ochiul.

Încercând să alunge șocul resimțit, Maruan îi răspunse făcând și el cu ochiul.

– Hei, ești mai deștept decât pari, bătrâne.

A venit Scheletul.

Așa îl porecliseră Goddard și DuVall pe Lemieux. Era „un trup de oase fără inimă”, spuneau ei, și urma să sosească în orice moment.

Goddard privea din balconul apartamentului lui Ramsey în timp ce elicopterul lui Lemieux ateriza pe heliportul public de dedesubt, iar din el cobora un tip mai degrabă înalt și uscățiv. Acesta se urcă în mașina închisă la culoare, nemarcată, pe care i-o trimisese Goddard și parcurse drumul scurt până la ușa din față a imobilului. Heliportul era, până la urmă, la mai puțin de o sută de metri de Sovereign Place, luxosul complex de apartamente pe care familia Ramsey (precum și una dintre prințesele de Monaco) îl numea ocazional căminul ei.

Familia Ramsey mai avea alte patru case, după cum aflase Goddard de când ajunsese acolo. Una era în Alexandria, pe țărmurile sudice ale Mediteranei, unde copilarise Rafic. Alta era o reședință urbană, o casă somptuoasă din Maadi, o suburbie exclusivistă a orașului Cairo, nu departe de birourile companiei Blue Nile Holdings. Alta era o cabană scumpă de schi din Davos,

Elveția, pe care Rafic le-o închiria adesea clienților, având în vedere că trecuse de vârsta la care putea schia în siguranță. Și mai era, desigur, proprietatea extravagantă, de 20 de hectare, situată în apropierea Parisului, orașul în care se născuse Claudette, unde își petrecuseră cea mai mare parte a timpului în ultima vreme.

Cumpărarea apartamentului din Monte Carlo fusese ideea Claudettei, după cum înțelesese Goddard din spusele bucătarului lor, care se aflate într-una din camerele de oaspeți când au început împușcăturile. Claudette era o persoană mondenă prin excelență, spunea el, și își dorea cu disperare un loc în care să poată să-i primească la cină pe prietenii ei bogați, un loc unde să vadă și să fie văzută de către VIP-urile care veneau aici în fiecare vară la cazinouri.

Telefonul sună. Goddard răspunse imediat, apoi închise și anunță:

– Vine. Toată lumea afară!

Echipa lui Goddard n-avea nevoie să i se spună de două ori. Nimeni nu dorea să fie de față la sosirea Scheletului. Toți lucraseră cu el. Așa că, fotografii, detectivii care căutau amprente, ofițerii care făceau măsurători, cei care găseau și marcau carcassele gloanțelor, toți își terminară lucrul, își strânseră echipamentul și ieșiră din apartament cât de repede posibil și fără zgomot. De fapt, oricum terminaseră. Corpurile fuseseră luate de acolo. Acum mai lămureau doar niște detalii. Dacă urma să fie nevoie de ei din nou, sigur că aveau să se întoarcă. Pentru moment, erau mai mult decât fericiți să plece. Inclusiv Colette DuVall.

La câteva minute după plecarea lor, se deschise ușa liftului și Lemieux păși înăuntru.

– Bine ați venit, inspectore, spuse Goddard.

Lemieux nu răspunse la salut. Nu vorbi. Nu zâmbi. Nici măcar nu strânse mâna întinsă a lui Goddard. În schimb, începu imediat să se miște prin camera de zi, încet și metodic, oprindu-se din când în când pentru a se apleca și a examina anumite semne făcute cu creta sau pete de sânge. Părea interesat în mod special de unghiurile din care se trăsesese.

– După ce terminați, vă pot arăta apartamentul de vizavi,

cel folosit de asasin sau mai degrabă, asasini, se oferi Goddard. Oamenii mei au recuperat pușca și o lunetă.

Dar Lemieux rămase tăcut. Număra tuburi de cartușe goale. Trecea de la unul la altul – de la cele împrăștiate pe podea, la cele infipte în pereți și în rafturi de cărți, la cele care ciuruiseră biroul, scaunele și canapelele – privind mereu în spate la clădirea din care se părea că se trăsesese.

– Nu am găsit amprente pe tuburile goale de cartușe, îmi pare rău, continuă Goddard.

Dar Lemieux nu spuse nimic nici de data asta. Tăcerea era asurzitoare.

Goddard îl studia în timp ce lucrau și cercetau încăperea. Era înalt de doi metri și înfricoșător de slab. Purta o haină de ploaie lungă și neagră care îi atârna pe umerii osoși de parcă ar fi fost un giulgiu sau un veșmânt funerar. Avea fața trasă și uscățivă. La 62 de ani, era aproape de aceeași vârstă cu tatăl lui Goddard, avea două smocuri de păr grizonat care se șteau de deasupra urechilor și o mustață albită sub nasul mândru și ascuțit.

Dar pe Goddard cel mai mult îl deranjau ochii lui Lemieux. Erau mici, de un căprui închis și, deși lăsau să se întrevadă în mod evident inteligența sa extraordinară și memoria sa fotografică legendară, din ei nu răzbătea nici cea mai vagă urmă de căldură sau compasiune, nici pentru victime sau familiile lor, nici pentru oamenii care munceau din greu pentru a-i descoperi pe făptași și a-i aduce în fața justiției.

Cum e posibil ca un om atât de rece să aibă o astfel de reputație excelentă pe tot cuprinsul Europei? se întreba Goddard în sinea lui. Într-adevăr, cazurile pe care le rezolvase erau studiate de criminologi din toată lumea. Dar ce se putea spune despre celelalte cazuri pe care le instrumentase, cele care muriseră încet și dureros din cauza inaniției și a neglijenței? Pe acestea nu le lua nimeni în considerare când era menționat numele lui Marcel Lemieux?

– Nici nu pot să vă descriu cât mult îmi plac aspectul, senzația și mirosul locului în care s-a petrecut recent o crimă, spuse Lemieux în cele din urmă, în timp ce străbătea toată încăperea. Este ca un tablou frumos, unul pictat de un maestru ca Monet

sau Manet. Este poantilism, domnule Goddard. De aproape, niciun indiciu, niciun punct și nicio pată de culoare nu par să aibă sens în sine. Dar dacă te îndepărtezi, dacă închizi ochii și absorbi totul, dacă te oprești să vezi perspectiva de ansamblu, atunci indiciile încep să-ți spună o poveste, o poveste însuflețită, violentă și fascinantă. Asta au făcut toți marii detectivi. Au închis ochii, au făcut liniște în sufletele lor și au lăsat narațiunea să-i ghideze.

Goddard nu spuse nimic. Totul îi crea repulsie când era vorba de omul acesta. Acum putea adăuga pe lista lui grandomania și înclinația de a-și da aere.

Curând Scheletul examinează camerele de supraveghere minuscule pe care compania pariziană de securitate a lui Rafic Ramsey le instalase, cu șase luni în urmă, în apartamentul acestuia și pe holurile exterioare.

– Avem toate casetele camerelor de supraveghere derulate și pregătite pentru vizionare, spuse Goddard înainte de a fi întrebat. Toate sunt digitale. Toate au înregistrată data. Și au surprins totul. Ramsey și Maruan stând de vorbă o vreme. Apoi împușcarea lui Ramsey. Moartea gărzilor de corp. Maruan care le ia armele. Totul este înregistrat. De fapt, tocmai am primit raportul balistic. Cel puțin două victime găsite la Le Meridien au fost ucise cu una dintre aceste arme, de către Maruan, fără îndoială.

Lemieux se opri din ceea ce făcea și privi în sus.

Surprins de interesul manifestat de acesta, Goddard adăugă:

– Singura problemă este că, deși camerele de supraveghere ne arată ce s-a întâmplat, nu ne spun și *de ce*. Nu au sunet. Nimeni, în afară de Maruan Accad, nu poate ști ce a spus domnul Ramsey în ultimele minute de viață. Dar așa cum am spus la telefon, sper, așa cum cred că sperați și dumneavoastră, ca el să facă lumină în privința acestei crime groaznice.

– Deci l-ați găsit, domnule Goddard? întrebă Lemieux, cunoscând prea bine răspunsul.

– Nu, nu încă, recunosc Goddard. Dar avem un indiciu nou.

– Ce anume?

O companie de taxi tocmai a raportat dispariția uneia dintre mașinile ei, spuse Goddard. Șoferul a comunicat cu ei ultima dată din fața hotelului Le Meridien. Nimeni nu-l găsește și nu răspunde la apelul făcut prin stație. Directorul de la Le Meridien susține că l-a văzut plecând din fața hotelului și luând-o spre vest, spre ieșirea din oraș.

Spre Franța? întrebă Lemieux.

Așa s-ar părea, spuse Goddard. Le-am cerut oamenilor mei să verifice camerele de supraveghere a traficului să vedem dacă putem identifica mașina și direcția în care a luat-o.

Acesta era unul din avantajele viețuirii într-o epocă supertehnologizată, se gândi Goddard, și într-un oraș-stat destul de bogat pentru a-și putea permite tehnologie de ultimă oră pentru aplicarea legii. Camerele de supraveghere înșesau tot Monte Carlo. Nu puteai face aproape nicio mișcare fără să fii fotografiat. Nu se putea împiedica mereu comiterea unei infracțiuni, dar ea putea fi reconstituită și se putea porni pe urmele celor vinovați.

- Când a văzut directorul de la Le Meridien taxiul plecând? întrebă Lemieux.

- Acum aproape două ore.

- Și Maruan nu a fost zărit deloc în oraș?

- Nu.

- Și nimeni nu l-a văzut la aeroportul din Nisa?

- Nu.

- Cannes?

- Nu.

- Hyères?

- Nu.

Lemieux străbătu de câteva ori camera în lung și-n lat când, deodată, se opri și se întoarse rapid.

- Trebuie să se fi dus la Marsilia, spuse. Fă-mi legătura cu șeful securității de pe aeroportul din Marsilia. Acum!

Zborul 256 al companiei Royal Air Maroc se avântă de pe pistă în întunericul înțesat de ploaie cu 140 de pasageri somnoroși la bord, iar Maruan Accad, alias Jack Cardell, se număra printre ei.

În timp ce avionul viră spre sud și începu să zboare deasupra Mediteranei, la o altitudine de 8.250 de metri și cu o viteză de aproximativ 800 de kilometri pe oră, stewardesele serviră ceva de băut, după care pilotul stinse luminile din interior și cei mai mulți dintre pasageri începură să așipească. Dar Maruan nu putea să adoarmă. Rana din umăr devenea aproape insuportabilă. Transpira, avea temperatură și îi era greață. Ceru un analgezic de la o stewardesă și îl luă cu puțină cola. Apoi se duse la toaletă să se spele pe mâini și pe față.

Odată intrat, încuie ușa și se privi în oglindă. Arăta la fel de rău precum se simțea. Fața îi era palidă. Ochii înroșiți îi lăcrimau. Își scoase geaca de blugi și văzu că tricoul era plin de sânge la umăr. Sângele trecuse prin șervetele de hârtie pe care le pusese peste rană în aeroportul din Marsilia, când își schimbase hainele.

Maruan își atârână scurta de mânerul de pe ușă, se spală pe

mâini cu săpun și apă caldă, apoi stropi cu apă ușor șervetele de hârtie de pe umăr, până când putu să le dezlipească. Era un proces dureros și îi luă mai mult decât se aștepta. Nu trecu mult și o stewardesă bătu la ușă.

– Este totul în regulă, domnule? întrebă aceasta.

– Da, mulțumesc, răspunse Maruan.

– Sunteți sigur? insistă ea.

– Da, sunt bine. Ies imediat.

– Vă rog, domnule. O să aterizăm în curând. Trebuie să vă întoarceți la locul dumneavoastră și să vă puneți centura de siguranță.

– Da, da, spuse el. Vin imediat.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Maruan era să provoace o scenă sau să atragă atenția asupra lui. Se simțea groaznic, dar se grăbi să spele rana, schimonosindu-se de durere, și s-o acopere din nou cu alte șervete de hârtie umezite ușor. Apoi se stropi cu apă pe față, se uscă, șterse chiuveta și marginea acesteia și îndesă toate prosoapele de hârtie folosite în coșul de gunoi. Își puse din nou geaca, se uită bine să se asigure că nu avea urme de sânge și ieși din toaletă.

– Sunteți sigur că vă simțiți bine? întrebă femeia când îl văzu ieșind.

– Mi-a fost un pic rău de avion, spuse el sperând ca ei să i se pară că sună destul de firesc și să-l lase în pace.

– Nu arătați deloc bine, spuse ea. Vreți să aranjez să vă aștepte un doctor la aterizare?

– Nu e nevoie, spuse el transpirând din nou. Prietena mea o să aibă grijă de mine când ajung. Dar sunteți foarte amabilă. Mulțumesc.

Îl lăasă în pace pentru moment. Dar după ce se întoarse la locul său și închise ochii, în timp ce se apropiau de Casablanca, temerile lui Maruan se întetiră. Da, plecase din Marsilia, din Europa. Dar atrăgea prea multă atenție asupra sa. Femeia aceasta avea să-și amintească fața, ochii, purtarea lui. Cât va dura până să fie interogată?

Acum avea pe urmele sale forțele de poliție din trei țări, cărora li se adăugau Claudette Ramsey și gangsterii ei. Cât de aproape

onu, cât mai aveau până să-l prindă? Lăsase prea multe indicii în aeroport, știa asta. Odată ce vor fi găsite, se va ști că se ducea în Maroc. Va avea noroc dacă va reuși să supraviețuiască alte două zile.

Avionul ateriză în sfârșit în Maroc. Maruan trecu fără probleme de controlul pașapoartelor, apoi închirie o mașină și intră în Casablanca. Ploaia rece de noiembrie cădea destul de tare, iar Maruan nu putea să facă ștergătoarele să funcționeze cum trebuie, așa că îi era greu să citească indicatoarele într-un oraș în care mai fusese doar de câteva ori și făcând parte de fiecare dată dintr-o coloană oficială.

Mai rău era că îi creștea febra. Se simțea slăbit și dezorientat. Își dădu seama de două ori că era pe cale să ațipească și trebuia să tragă brusc de volan pentru a evita mașinile care veneau din sens invers. Știa ce i se întâmpla și nu avea altă soluție decât să meargă mai departe. Pierduse prea mult sânge. Rana începea să se infecteze. Nu dormise. Nu mâncase. Trupul său era în pericolul de a ceda în urma șocului.

Era aproape de miezul nopții când ajunsese, în cele din urmă, la o adresă pe care o mâzgălise pe o bucată de hârtie pe care o ținea în portofel. Blocul înalt, cenușiu, de beton, aflat nu foarte departe de marea moschee, nu era cu nimic deosebit de alte mii de clădiri din Maroc. Dar se distingea printr-un lucru foarte important. La etajul al șaptelea al acestui bloc locuia fata pe care o iubea încă de când era în clasa a treia.

Blocul era cufundat în liniște, iar portarul, adormit. Maruan trecu tiptil pe lângă el și o luă pe scări, ca nu cumva zgomotul făcut de soneria și de ușile liftului să-l trezească pe bătrânelul amabil din somnul său.

În momentul în care ajunsese la etajul șapte, Maruan abia mai putea respira, iar durerea era din ce în ce mai mare. Își șterse fruntea de transpirație și scoase din nou adresa. Holul era prost luminat și vederea i se împăienjenea. I se uscaseră gura. Încercă să verifice numărul încă o dată: 701 scria? Era chiar în fața lui.

Inima lui Maruan începu să bată cu putere, plină de nerăbdare, dar în același timp temându-se de ce va urma. Nu avea idee la ce să se aștepte și știa cât de rău arăta în acel moment. Dar

unde altundeva să se fi dus? Privi în susul și în josul holului slab luminat. Totul era cufundat în tăcere, se auzea doar sunetul înfundat al televizorului de undeva de la capătul holului. Așa că bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. Tot nimic.

Se simți cuprins de un val de panică. Nu era acasă. Unde putea fi la ora asta? Măcar se afla în locul potrivit? Capul îi plesnea de durere. Se simți dintr-odată învăluit de frig și de umezeală. Să găsească un hotel și să revină dimineața? Ce hotel? Nu avea rezervare nicăieri. Nici măcar nu știa unde se afla vreun hotel. Nu putea să dea telefoane pentru că nu avea telefon. Privirea i se încețoșă din nou. Holul începu să se învârtă cu el. Genunchii i se înmuiară de parcă ar fi fost de cauciuc.

Apoi auzi lanțul de la ușă și o încuietore deschizându-se. Ușa din fața lui se întredeschise. O fâșie îngustă de lumină îl izbi în față iar el se crispă de durere și întoarse capul. Apoi se auzi un glas ca de înger șoptind:

– Maruan, tu ești?

Totul se întunecă brusc și Maruan se prăbuși la pământ.

PARTEA

a II-a

Claudette Ramsey stătea întinsă, în costum de baie, pe marginea piscinei unei vile mari de la munte, sorbea din pina colada și absorbea razele soarelui arzător din Sao Paolo.

Dar chiar în timp ce își juca rolul de femeie care se bucură de libertatea ei proaspăt regăsită, în timp ce unul dintre maseurii de la piscină îi frământa umerii și spatele cu ulei de nucă de cocos, stomacul i se strângea de îngrijorare în așteptarea veștilor despre ultima operațiune. Nu mai trebuia să trăiască alături de acel tiran nesuferit, „Faraonul”, cum îl numea ea pe la spate. De-acum trebuia să fie mort deja. Dar ce se întâmplase cu detectivul acela particular? Murise și el? Și chiar dacă era mort, cine altcineva mai știa? Cu cine mai vorbise?

Îi sună telefonul mobil. Se ridică și îl alungă pe tânărul maseur cu un gest repezit. Apoi, după ce se asigură că era singură, deschise telefonul și întrebă:

- Este o linie sigură?
- Sigur că da, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Credeți că sunt prost?
- Nu-mi pot permite niciun fel de riscuri. Știi câte sunt în joc!

- Nu sunteți singura care-și asumă riscuri.
- Deci s-a rezolvat?
- Nu chiar.
- Ce înseamnă asta? întrebă ea.
- L-au rezolvat pe soțul dumneavoastră, dar Maruan Accad a scăpat.

- Cum e posibil? Am plătit pentru *trei* echipe.
- Este foarte bun.
- Am crezut că tu ești mai bun decât el.
- Îl vom găsi, o liniști vocea. Și îl vom ucide. Dar va fi nevoie de mai mult timp și de mai mulți bani.

- În niciun caz, mârâi femeia printre dinții încleștați. Nu-ți mai plătesc niciun ban în plus. Ai spus că-i vei prinde pe amândoi. Pentru asta am plătit. Restul este problema ta.

- Uitați un lucru, doamnă Ramsey.
- Nu-mi spune așa, zise ea apăsător. Știi că urăsc numele ăsta.
- Cu toate acestea, spuse vocea, știu unde vă aflați și știu ce ați făcut, și am toate dovezile necesare pentru a vă trimite la închisoare pentru tot restul vieții.
- Orice dovadă care mă implică pe mine, te implică și pe tine, ripostă ea.

- Oare? Mai vedem cum stau lucrurile în privința asta, nu-i așa?

De-acum Claudette era în picioare, înconjurând nervoasă piscina, cu fața aprinsă de mânie.

- Cum îndrăznești să mă ameninți? Eu sunt cea care...

Dar vocea de la capătul celălalt o întrerupse spunând:

- Liniște! Să nu credeți că sunteți primul „client” care a încercat să scape de obligațiile sale în plină desfășurare a unei operațiuni. Avem anumite metode de a lucra cu astfel de oameni, metode pe care vă sugerez să nu încercați să le experimentați pe pielea dumneavoastră.

- Nu încerc să dau înapoi, spuse ea. Pur și simplu nu vreau să plătesc mai mult decât am convenit.

- Veți plăti atât cât costă sau veți plăti cu viața. Ați înțeles?

Claudette îngheță și se opri în loc. Știa că bărbatul era serios și mai știa și că era în stare de tot ce spunea. Nu voia să moară.

Voia doar să fie liberă și bogată, așa cum meritase dintotdeauna. Moartea Brigittei fusese groaznică, dar nici nu se așteptase la ea, nici nu plătise pentru asta. Simțea brusc că ar putea împărtăși aceeași soartă.

– În regulă, spuse oftând. De câți bani mai aveți nevoie ca să terminați treaba?

Rania Fauaz își acoperi rapid gura cu mâna ca să nu țipe. Un fior de teamă îi străbătea tot corpul. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu-l mai văzuse pe Maruan Accad de cel puțin șase luni. Plecase din Paris și își luase o slujbă în Casablanca pentru a șterge trecutul cu buretele și a începe o viață nouă, departe de el. *Cum o găsisese? De ce se afla aici? Și ce era în neregulă cu el?*

Cu o mână Rania își strânse halatul roz de baie în jurul gâtului. Pe cealaltă o întinse spre Maruan pentru a-i verifica pulsul și a-i pipăi fruntea. Era în stare de inconștiență, dar trăia și avea febră. Observând petele de sânge de pe cămașă, deschise încetisor și cu grijă jacheta și descoperi toată mizeria aceea urâtă.

– *Leila, șopti ea cât putu de încet pentru a nu trezi vecinii. Leila, vino repede.*

Colega ei de cameră, care nu era tocmai fericită să fie trezită în toiul nopții, se dădu cu greu jos din pat și veni împleticindu-se spre living. Atunci îl zări pe bărbatul care zăcea ghemuit în fața ușii lor.

– Cine este? întrebă Leila.

– Maruan Accad, răspunse Rania, întorcându-l cu grijă pe spate.

Leila scoase un icnet.

– *Ăsta e Maruan? Dar credeam că... ce caută aici?*

– Numai Dumnezeu știe, spuse Rania. Dar, uite, a fost împușcat.

– *Împușcat?*

Pe chipul Leilei apărură o expresie de groază și oroare.

– Ajută-mă să-l duc înăuntru, spuse Rania.

– Ești nebună? întrebă Leila. Ar trebui să chemăm poliția.

– Nu, protestă Rania imediat și puțin cam prea răspicat.

– De ce nu? întrebă Leila.

– Îți explic mai târziu.

– Nu, spune-mi acum, insistă Leila.

– *Vorbește mai încet, șopti Rania.*

– *Spune-mi acum, îi ceru Leila din nou.*

– Nu pot, spuse Rania. Nu aici. Nu pe hol.

– Ei bine, în niciun caz nu te ajut să-l aduci în apartamentul meu.

– Apartamentul *nostru*, o corectă Rania. Plătesc jumătate din chirie, sau ai uitat cumva?

– Pe contractul de închiriere este numele *meu*, ripostă Leila, și nu vreau să fiu dată afară, și cu atât mai puțin arestată, doar ca să ajut un tip de care a trebuit să scapi fugind din Franța.

Rania se ridică în picioare și o privi în ochi pe colega sa de cameră. Amândouă erau asistente medicale. Lucrau în același spital, la aceeași secție. Rania nu era convinsă că vreuna din ele era suficient de calificată sau că aveau cele necesare pentru a-i acorda lui Maruan îngrijirea de care avea nevoie, dar trebuia să încerce.

– Este pe moarte, Leila. Nu putem să-l lăsăm să zacă aici.

– Exact, spuse Leila sfidător. Putem să chemăm poliția și să-i lăsăm pe ei să se ocupe de el.

Se întoarse în apartament ca să ia telefonul, dar Rania o apucă de braț.

– Te rog acest lucru ca prietenă, spuse ea printre dinții încleștați.

– Dă-mi drumul!

– Mă ajuți? întrebă Rania, trăgând-o pe Leila aproape de fața ei.

– Am spus să-mi dai drumul, îi ceru Leila.

– Bine, nu mă ajuta, spuse Rania, dar dimineață mă duc direct la doctorul Hamid și îi spun că, de fapt, nu ai fost bolnavă săptămâna trecută.

Leila o privi cu ochii îngustați.

– N-ai face asta.

– De ce nu? întrebă Rania. Am mințit pentru tine. I-am spus că ești acasă bolnavă de gripă pentru că am crezut că ești prietena mea. Ce crezi că va face doctorul Ramirez când o să-i spun că, de fapt, erai în Tenerife, unde ai făcut surf toată săptămâna cu prietenul tău spaniol?

– O să te concedieze și pe tine, spuse Leila, fiindcă ai mințit.

– Poate, spuse Rania răsucindu-i brațul. Dar ce va face tatăl tău când îi voi spune despre Raoul? Știe că ați continuat să vă întâlniți pe ascuns, chiar și după ce el v-a interzis să faceți asta? Știe că ați stat în aceeași cameră de hotel?

Leila își smulse brațul și se îndepărtă de Rania.

– Bine, te ajut, spuse ea. Dar ține-ți gura în privința lui Raoul. Dacă află tata...

Se auzi pe neașteptate un întrerupător în apartamentul din fața lor și văzură lumina strecurându-se pe sub ușă până în hol. Puteau auzi cum doamna Badavi începe să se agite. Era persoana cea mai curioasă dintre toți vecinii de pe palier și cea mai mare bârfitoare. Dacă apuca să-l zărească măcar o secundă pe Maruan, fără îndoială că ar chema poliția și toată clădirea ar ști, foarte curând, ce se întâmplase.

– Grăbește-te, spuse Rania în șoaptă.

Rania și Leila erau persoane suple și minione, având mai puțin de un metru și șaiszeci de centimetri înălțime fiecare. Îl apucară pe Maruan de brațe și de picioare și se chinuiră să-l ducă înăuntru. După aceea închiseră și încuiară ușa în urma lor. După ce reușiră să-și recapete suflul, îl ridicară și îl așezară pe canapeaua din camera de zi și-l înveliră cu pături.

Rania se duse în fugă să-și ia trusa medicală, în timp ce

Leila se grăbea să aducă prosoape curate. Apoi cele două femei reveniră lângă Maruan, iar Rania dădu păturile la o parte, îi scoase jacheta de blugi și îi tăie tricoul. Amândouă se încruntară când văzură privescerea.

– S-a infectat deja, spuse Leila.

Rania aprobă dând din cap în timp ce îi lua temperatura.

– Are temperatură: 40 de grade.

Rania încerca să înăbușe puternicele emoții contradictorii care se zbăteau în ea gata să iasă la suprafață, în timp ce se străduia să se concentreze asupra problemei presante care-i stătea înaintea. Scoase un bisturiu mic, steril și niște tifon și începu să curețe rana. Apoi tamponă cu puțin antiseptic. Probabil că ustura îngrozitor, dar Maruan nu se mișcă, nici măcar nu tresări.

– Rania, trebuie să-l ducem la doctor, spuse Leila privind-o pe Rania cum lucra febril pentru a salva un bărbat pe care spunea că nu-l iubește. Dacă nu-l ducem, va muri și noi o să răspundem pentru asta.

– Nu putem, spuse Rania.

– De ce nu putem? insistă Leila.

– Nu crezi că s-ar fi dus la un spital sau la poliție, dacă ar fi putut? întrebă Rania reținându-și lacrimile. Trebuie să fie în pericol. Altfel de ce ar fi venit aici, la mine? Nu există alt motiv.

– Crezi că îl urmărește cineva?

– Nu știu.

– Dar cum de te-a găsit? întrebă Leila. Credeam că...

– Nu știu, spuse Rania, încercând să se gândească la câteva variante. Totdeauna a fost inventiv.

– Dar dacă și cei care i-au făcut asta sunt la fel de „inventivi”? întrebă Leila. Dacă vin după el până aici ca să-l omoare? Nu înțelegi? Ne vor omorî și pe noi.

Rania era pe punctul de-a începe să plângă. Leila avea dreptate. Maruan era pe moarte și, dacă-l ajutau, își puneau și ele viața în pericol. Dar nu putea să se poarte ca și când nu i-ar fi păsat de el, indiferent de motivul care dusesese la despărțirea lor.

Se duse în fugă spre dormitor.

– Unde te duci? zise Leila.

Rania își scoase la repezeală halatul de baie și cămașa de

noapte și își puse uniforma și pantofii de spital. Apoi își luă legitimația de spital și portofelul și se îndreptă spre ușa de la intrare.

- Unde crezi că te duci? întrebă Leila pe un ton poruncitor.
- La spital, spuse Rania.
- Ai înnebunit?
- Trebuie să iau câteva lucruri.
- Despre ce vorbești? Ce lucruri?
- Antibiotice, plasmă, analgezice, știi tu.
- E trecut de miezul nopții.
- Știi, spuse Rania. Mă întorc în douăzeci de minute.
- S-ar putea să nu mai reziste douăzeci de minute.
- Atunci mai bine mă grăbesc.
- Dar nu ești autorizată să scoți din spital nimic din toate

astea, spuse Leila.

Rania își smulse haina din cuier și se îmbrăcă.

- Nu am de ales.
- Dar dacă o să fii prinsă?
- O să fiu atentă.
- Nu, e prea periculos.
- Atunci, ce sugerezi? întrebă Rania.
- Lasă-mă să-l sun pe Raoul, spuse Leila. El e deja acolo.
- Poftim?
- E în tura de noapte săptămâna aceasta.

- Nu, protestă Rania. Nu trebuie să mai afle nimeni despre Maruan, în afară de noi.

- Nu va spune nimic.

- Îți mulțumesc, Leila, apreciez ce vrei să faci. Cu adevărat. Dar trebuie să fac eu însămi acest lucru.

- De ce? întrebă Leila. Ești pe cale să-ți riști slujba, viața, tot ce ai, pentru ce? Pentru Maruan Accad? Pentru un bărbat cu care nu vrei să te căsătorești? E o nebunie. I-ai refuzat cererea în căsătorie. I-ai dat înapoi inelul. Ai spus că nu vrei să-l mai vezi niciodată. Tu însăși mi-ai spus asta.

- Știi că e așa, zise Rania, în timp ce își scotea cheile din geantă.

Apoi se întoarse spre Leila și o sărută repede pe obraz.

– Dar nu ți-am spus niciodată de ce. Dacă ai ști, ai înțelege. Promite-mi doar că vei spune o rugăciune pentru mine, ca să nu fiu prinsă.

– Îți promit, spuse Leila cu blândețe.

Rania dispăru brusc.

Rania găsi destul de repede un loc de parcare aproape de intrarea din spate a spitalului și încercă mai multe uși. Toate erau încuiate. Încercă și ușile de pe părțile laterale ale clădirii spitalului, dar și acelea erau încuiate în timpul nopții. Singura cale de acces era pe la camera de gardă, și asta însemna să treacă prin punctul de control. Însemna că va fi văzută, poate chiar va vorbi cineva cu ea. Va fi consemnată prezența sa acolo, în ciuda faptului că nu avea niciun motiv întemeiat să se afle în spital. Se uită la ceas. Nu avea de ales.

– Măi să fie, nu sunt obișnuit să vă văd pe aici atât de târziu în noapte, domnișoară Fauaz, spuse gardianul în timp ce îi verifica legitimația.

– M-a sunat acasă doctorul Ramirez, minți ea. Mi-a cerut să-i aduc câteva lucruri.

– E totul în regulă? întrebă gardianul.

– Sunt sigură că da, spuse ea, în timp ce inima îi bătea cu putere. Trebuie să viziteze câțiva pacienți mâine și și-a dat seama că nu are toate medicamentele lor. O să dureze foarte puțin.

– Aveți nevoie de ajutor?

– Nu, nu, o să mă descurc, spuse Rania, extrem de stânjenită din cauză că înșela un coleg și își risca slujba. Mă întorc imediat.

– Foarte bine, spuse gardianul. Trebuie doar să semnați aici.

Împinse registrul vizitatorilor spre ea și îi arată unde trebuia să semneze. Pentru o clipă, ea privi atent pixul și foaia pe care trebuia să semneze, temându-se deja de consecințe.

– Vreo problemă, domnișoară Fauaz? întrebă gardianul observând momentul de ezitare.

Tânăra clipi des și simulă un căscat.

– Nu, nu, sunt doar un pic mai obosită decât credeam, spuse ea.

Apoi luă pixul și încercă să-și scrie numele, dar acesta nu mai avea pastă.

– Nu scrie, spuse ea.

– Sunteți sigură? Scuturați-l un pic.

Îl scutură și încercă din nou. Nimic.

– Hm, ce chestie! spuse el. Folosiți-l pe al meu.

Gardianul întinse mâna să apuce pixul care, de obicei, îi era prins de buzunarul de la piept, dar nu era acolo.

– Ce ciudat! exclamă el, căutând peste tot pe birou și apoi chiar și sub el. Acum câteva minute îl aveam.

Rania se uită din nou la ceas.

– Chiar mă grăbesc, spuse ea. N-aș putea să mă reped pe scări și să iau materialele de care are nevoie doctorul Ramirez?

Gardianul era aplecat și își căuta pixul pe jos.

– Nu înțeleg... murmură el, cu atenția distrasă și vag iritat. Și era pixul meu favorit.

Rania își dădu seama că nu avea să primească prea curând un răspuns, și trebuia să se întoarcă la Maruan și la Leila, înainte ca aceasta să se răzgândească și să-i denunțe pe toți. Privi spre ascensor dar se hotărî să nu-l folosească. I-ar fi luat prea mult. Așa că o luă pe scări și alergă până la cabinetul asistentelor, unde lucra și ea, la etajul trei, lăsându-l pe gardian să-și caute pixul.

Se uită pe furiș prin sticla ușii care dădea spre scări. Era liniște pe hol. O văzu pe una dintre asistente la postul ei, în timp ce alta își făcea rondul. Trebuia să acționeze rapid. Căută prin mănunchiul de chei, o găsi pe cea potrivită și țâșni. Trase de ușă,

o deschise și se avântă spre magazie, descuie ușa și se strecură înăuntru. Găsi lucrurile de care avea nevoie și înghesui totul în geantă, când auzi pași apropiindu-se. Stinse în grabă lumina și se ghemui în spatele unui raft cu medicamente.

Ușa se deschise. Se aprinse din nou lumina și intră cineva fluierând. Inima Raniei aproape că încetă să mai bată. Era iubitul Leilei, Raoul. *Ce căuta acolo? Îl sunase Leila? Îl pusese în temă?* Tensiunea devenea insuportabilă pentru Rania. Nu avea nicio explicație plauzibilă pentru prezența ei acolo la ora aceea târzie, ascunsă în magazie. Dacă o denunța...

Era un gând prea îngrozitor. Încercă să-l alunge cu forța din minte. Își ținea răsuflarea, văzându-i picioarele și auzindu-l fluierând în timp ce aranja materialele pe rafturi. Nu părea să-i fi remarcat prezența. Nu părea s-o caute. Apoi, brusc, stinse lumina și ieși.

Rania răsuflă ușurată. Tremura toată. Așteptă câteva minute, străduindu-se să audă dacă mai venea cineva. Dar totul era cufundat în liniște. Se ridică în picioare în întuneric, ușurel, cu mare atenție și se îndreptă cu pași mici spre întrerupător, temându-se ca nu cumva să dărașme ceva. Avea ce-i trebuia. Era momentul să iasă de acolo înainte să se mai întâmple ceva rău. Scoase capul și privi din nou pe furiș. Drumul era liber. Își strânse geanta la piept și o luă la fugă pe scări, coborând toate cele trei etaje într-o suflare. Odată ajunsă la parter, încetini pasul, încercă să-și recapete suflul normal și înaintă repede și hotărât spre ieșire, având grijă să nu inițieze un contact vizual cu gardianul care urmărea ceva la un televizor mic, portabil.

Aproape că ajunse până la ușa din față când auzi brusc:

– *Domnișoară Fauaz, stați puțin!*

Rania încremeni.

Era gardianul. O prinsese. Dar cum aflase? Era îngrozită și începu să găfâie și să se simtă amețită. Știa că era în pericolul de a rămâne fără aer, dar ce putea face? Nu putea să o ia la fugă. Ar fi prins-o. Dacă avea noroc, aveau s-o deporteze, dar dacă... nu, nu putea să se gândească la asta.

Se întoarse încetișor, încercând să pară calmă, dar îi pierise orice speranță. Se simțea deznădăjduită și speriată. Acum trebuia

să se resemneze cu soarta ei, a lui Maruan și a Leilei. Toți trei încălcaseră legea și trebuiau să plătească pentru asta. Cum se ajunsese aici?

Gardianul stătea în picioare și se uita ținută la ea, dar nu era mânios. Zâmbea.

– Domnișoară Fauaz, uitați, mi-am găsit pixul! Spuse el, spre marea ei surpriză. Veniți, trebuie să semnați de intrare... acum și de ieșire.

În timp ce el râdea, Rania se chinuia să-și rețină lacrimile. Dar peste zece minute era înapoi în apartament.

- Ce ți-a luat atât? o chestionă Leila.
- N-am avut încotro, spuse Rania. Au apărut complicații.
- Ce fel de complicații?
- Nicio problemă, m-am descurcat. Totul e în ordine.
- Nu, Rania, nu este, spuse Leila.
- Ce vrei să spui?
- Temperatura lui Maruan a depășit 40 de grade.

Un muncitor de la întreținerea aeroportului descoperi cadavrul șoferului de taxi imediat după ce soarele răsări deasupra Marsiliei. Peste 15 minute zona era înconjurată de poliție, iar la 7:30, telefonul mobil al inspectorului Jean-Claude Goddard suna în Monte Carlo.

– Da, da, ce e? Întrebă acesta, trezit brusc din puiul de somn tras în biroul său unde rămăsese peste noapte. Glumești... unde?... Ați asigurat zona?... Nu, nu, o să luăm un elicopter... să fie totul gata până ajungem noi... bine lucrat.

O sună pe Colette DuVall să facă pregătirile necesare, apoi îi telefonă lui Lemieux și-i dădu vestea. Aveau un indiciu.

Goddard își dădu cu apă caldă pe față, se spală pe dinți și pe cap, scoase o cămașă curată dintr-un sertar al biroului și o puse pe el. Apoi își luă insigna, arma, portofelul și cheile și se întâlni cu DuVall la intrare. Ea conduse mașina până la heliport unde urmau să se întâlnească cu Lemieux.

– Arătați groaznic, spuse DuVall în timp ce conducea cu viteză pe străzile aproape goale.

– Mă simt și mai groaznic, spuse Goddard.

– Nu v-ați dus acasă aseară?

– Cum aş fi putut? spuse el răsfoindu-şi notiţele. Ai mai aflat ceva despre Maruan?

– E-mailul pe care vi l-am trimis la ora patru conţine tot ce am aflat până acum, spuse DuVall. Dar am programat o conferinţă telefonică la zece cu Beirutul şi Parisul. Vă sun imediat ce aflu mai multe.

DuVall trase maşina în zona de parcare. Elicopterul era deja pe poziţie, pregătit să decoleze. Goddard coborî din maşină şi îşi luă servieta.

– Eşti sigură că nu vrei să te duci în locul meu? strigă el la ea încercând să acopere zgomotul elicelor.

– O zi întreagă în compania Scheletului? îi ripostă ea strigând la fel de tare. Tentant, dar mă abţin.

– Foarte amuzant, răspunse Goddard. Află cât mai multe despre Maruan... cât se poate de repede.

– Am înţeles.

Peste câteva minute, sosi şi inspectorul Lemieux şi decolară imediat.

– Bine, domnule Goddard, zise Lemieux la câteva minute de la decolare, ce ştiţi despre tipul ăsta, Maruan?

Venise momentul să intre în acţiune.

– Numele lui complet este Maruan Adib Musa Accad, începu Goddard în timp ce zburau pe deasupra zonei rurale a Franţei. S-a născut în Sidon, Liban, pe data de 14 februarie 1978. Tatăl său, pe nume Adib, era bancher. Mama lui, Sarah, era învăţătoare. Familia s-a mutat la Beirut în 1973. După aceea lucrurile sunt neclare. Ştim că singurul frate al lui Maruan, Rami, s-a născut în 1982. Ştim că Maruan s-a înrolat în 1996 şi că s-a descurcat bine, a fost remarcat, promovat şi a servit în câteva unităţi de elită. Apoi a fost transferat la serviciile secrete şi a fost garda de corp a ministrului apărării în 1998, iar după aceea a făcut parte din detaşamentul de pază şi protecţie al prim-ministrului, din 1999 până în 2001.

Goddard scană materialul tipărit, primit prin e-mail de la DuVall.

– Maruan a părăsit guvernul în 2003, continuă el. A înfiinţat

firma Accad & Asociații, o companie care asigură servicii de pază și protecție pentru personal de conducere. Asta s-a întâmplat cum în același timp în care Rami a părăsit armata. După câte ne putem da seama, cea mai mare parte a activității lor constă în asigurarea protecției directorilor unor companii petroliere occidentale și a personalului lor care lucrează acum în Irak și în ajutorul oferit în vederea găsirii victimelor răpirilor. Mai recent au început să asigure și protecția directorilor unor companii petroliere occidentale care activează în Libia. După toate aparențele, afacerea sa e destul de prosperă, având și clienți din rândul primilor 500 de oameni de afaceri din Golf și din zonele adiacente. Nu există date biografice pe site-ul companiei, doar o listă de clienți și informații de contact pentru sediul principal din Beirut. Colega mea, Collete DuVall a sunat la biroul lor aseară. Era închis, dar va încerca din nou cam într-o oră.

– *Asta-i tot?* întrebă Lemieux.

– Până acum, da, spuse Goddard, luat pe nepregătite de tonul aprins al lui Lemieux.

– Crezi că nu știu deja toate astea? întrebă Scheletul cu glasul plin de nemulțumire. Am obținut toate informațiile astea cu un singur telefon la mine la birou. Mi-a luat doar cinci minute. Secretarea mea știe mai multe despre Maruan decât dumneavoastră, domnule Goddard. Asta e tot ce are mai bun de oferit Monaco? *Ferească sfântul!*

Goddard era decis să-și păstreze cumpătul. Avusese momente în care dorise să-l pocnească drept în nas pe tipul ăsta, dar nu-și putea permite să se piardă cu firea. Nici nu voia să-i dea lui Lemieux satisfacția de a ști că l-a enervat.

– Mi-ați cerut să obțin toate informațiile posibile, replică Goddard. O să avem mai multe în câteva ore.

– În câteva ore, Maruan Accad poate fi în Japonia ori în Alaska, spuse Lemieux. Nu ne permitem luxul de a pierde timp, domnule Goddard. Avem un criminal în libertate și în momentul acesta are un avans de nouă ore.

Goddard simți că i se înroșesc fața și gâtul. Îi ardeau urechile. Toți cei din jur auziseră cum era făcut cu ou și cu oțet și ar fi vrut să riposteze. Dar nu era nici momentul, nici locul potrivit.

– Sunt curios, domnule Goddard, continuă Lemieux, în timp ce se apropiau de Marsilia. De ce nu ați spus nimic despre felul în care au supraviețuit Maruan și fratele lui invadării Libanului din 1982: ascunzându-se în holurile și baia apartamentului lor, ghemuiți în brațele mamei lor, ferindu-se de fragmentele de sticlă și de schije?

– Mă tem că nu...

– De ce nu ați spus nimic despre ziua în care Maruan a văzut cum doi unchi și două mătuși împreună cu copiii lor au fost uciși de o mortieră în timpul petrecerii de ziua lui Rami, când acesta împlinea un an? continuă Lemieux. Știați că Maruan și fratele lui și-au văzut părinții murind într-un atentat cu bombă pe străzile Beirutului, la doar câțiva ani după aceea?

Goddard privea pe geam la copacii dezgoliți și fermele înconjurate de noroi după o noapte de ploaie torențială.

– Ei bine, ați știut asta? întrebă Lemieux. Data de 3 ianuarie 1993 vă spune ceva?

– Nu, zise Goddard.

Se simțea umilit. Și ce era mai rău, Lemieux avea dreptate. Ar fi trebuit să știe mai multe. Ar fi trebuit să fi aflat mai multe. Nu ar fi trebuit să-i aducă lui Lemieux firimituri, în locul unei mese consistente. Goddard știa cum operează individul, așa că numai el era de vină.

Din nefericire, Lemieux nu terminase.

– Maruan avea aproape cincisprezece ani, spuse Scheletul, fără nicio urmă de emoție. Rami nu împlinise unsprezece ani. Aceea a fost o zi care avea să-i urmărească pentru tot restul vieții lor, o zi despre care nu aveau să vorbească niciodată. Nu unul cu celălalt. Vreți să rezolvați cazul, domnule Goddard? Atunci ați face bine să încercați să-l înțelegeți pe Maruan Accad așa cum este el în realitate. Vreți să știți ce-l împinge pe om spre șantaj? Spre crimă? Ce-l face să terorizeze o comunitate întreagă de nevinovați? Atunci ați face bine să începeți prin a înțelege evenimentele care l-au format și demonii care îl conduc.

Povestea începe în ziua în care au fost uciși părinții lui Maruan. Totul s-a schimbat în ziua aceea, nu-i așa? Dintr-odată, Maruan a încetat să mai fie frate. S-a transformat în tată. Nu

mai era nimeni altcineva care să-l crească pe Rami. Unchii lor erau morți. Mătușile muriseră. Restul rudelor fugiseră din Liban în Europa sau în State. Maruan s-a trezit brusc că trebuie să-l crească singur pe fratele său mai mic. Să-i dea de mâncare. Să-l îmbrace. Să-l ferească de rele. Chiar și în armată, Maruan a trebuit să netezească drumul pentru Rami. A făcut astfel încât Rami să fie acceptat într-o unitate de elită. A obținut anumite însărcinări pentru Rami, ba chiar și un post mult râvnit în corpul de pază și protecție al adjunctului prim-ministrului, la un pas de cercul interior al puterii.

Dar de ce? Ce urmăreau? Oare obiectivul lor era atât de nobil, voiau să-i protejeze pe conducătorii țării lor de orice rău și să nu le permită copiilor lor să sufere cum au suferit ei? Haideți, domnule Goddard, nu-mi spuneți că sunteți atât de naiv!

Goddard nu-i răspunse. Se săturase de toate astea.

– Maruan Accad nu este însuflețit de patriotism, domnule Goddard, spuse Lemieux. Este condus de pură lăcomie. Credeți-mă! O viață întreagă am urmărit astfel de oameni. Îi recunosc imediat cum îi văd. Maruan vrea să obțină ceea ce crede că i se cuvine de drept. Vrea înapoi ce i-a fost smuls din mâini: bogăție și sentimentul indescriptibil de invincibilitate care însoțește averea cu adevărat fabuloasă. Iar pentru a-și satisface foamea aproape de nestăvilit, își alege victime dintre cei bogați și puternici, inducându-le un fals sentiment de siguranță înainte de a-i seca de bani. Fiți atent la ce spun, domnule: Maruan Accad este un fiu al diavolului. Vine doar să fure, să ucidă și să distrugă. Și de-asta trebuie să-l găsim înainte de a lovi din nou.

În momentul în care Goddard și Lemieux aterizară la Marsilia, autoritățile locale adunaseră deja dovezi semnificative. Se îndreptară spre biroul directorului pazei aeroportului și începură prin a viziona casetele de la camerele de supraveghere.

În prima imagine se vedea taxiul lui Maruan care intra pe terenul din jurul aeroportului. O alta îl arăta pe Maruan însuși intrând în aeroport peste câteva minute. Imagini luate din alte unghiuri îl arătau cum golea vestiarul, cum intra în toaleta bărbaților, își lua biletul și tichetul de îmbarcare și trecea prin filtrul de securitate cu identitatea lui „Jack Cardell”.

– Ce a aruncat la gunoi? întrebă Goddard.

– Cine știe? spuse Lemieux. Ar putea fi orice.

Goddard se întoarse spre director și spuse:

– Să se ducă cineva și să caute prin tot gunoiul adunat azi-noapte și să vadă ce era lucrul acela.

– Dar, domnule, inspectorul are dreptate, răspunse directorul. Ar putea fi orice.

– Sau ar putea fi ceva important, insistă Goddard. Găsiți-l!

Apoi, Lemieux îl chemă pe jandarmul care îl lăsase pe Maruan

să treacă de filtrul de securitate. Îl interogă atât de intens încât Goddard crezu că omul acela avea să sufere un colaps emoțional. I se aplică pedeapsa de suspendare fără plată.

În același timp, înregistrările din calculator arătasera că cineva folosisese un furnizor de internet libanez și cumpărase online biletul de la Royal Air Maroc pentru Maruan.

– Trebuie să fi fost fratele lui Maruan, susținu Lemieux.

– Nu știm sigur, spuse Goddard prevenitor.

– Cine altcineva ar putea fi? întrebă Lemieux.

– Tot ce vreau să spun este că încercăm să construim un caz, spuse Goddard, care să se bazeze nu pe coincidențe, ci pe fapte clare, care pot fi dovedite la proces. Dacă Maruan este cu adevărat vinovat – și s-ar putea foarte bine să fie – avem nevoie de mult mai multe dovezi decât avem acum. Acum totul se reduce la probe indirecte.

– Am elucidat multe cazuri cu mult mai puțin, se lăudă Lemieux.

Și câte ați lăsat să moară cu mult mai mult? se întrebă Goddard, fără să spună însă nimic.

– Cum vreți, zise Lemieux. Dar eu iau următorul avion spre Casablanca ca să-l găsesc pe ucigașul nostru. Vreau să vă duceți la Beirut. Aflați cine a cumpărat biletul. Dar aveți grijă, domnule Goddard! Maruan și Rami Accad sunt oameni periculoși. Cu cât vă apropiați mai mult, cu atât vor fi mai periculoși.

– *Maruan, Maruan, mă auzi?*

Maruan încercă să răspundă dar își simțea ochii ca de plumb. Îl durea tot corpul și deși părul și fața îi erau ude de transpirație, tremura de frig. Își trase păturile și mai strâns la piept și se ghemui sub ele.

– Maruan, eu sunt, Rania. Mă auzi?

Da, o auzea. Iubea vocea aceea și îi fusese tare dor de ea.

Fusese prieten cu Rania încă din fragedă pruncie. Se jucaseră împreună, râseseră împreună, supraviețuiseră războiului din Liban împreună. Își aniversaseră împreună zilele de naștere. Stătuseră unul lângă altul la școală. Odată construiseră un fort pe acoperișul clădirii în care locuiau și îl aprovizionaseră cu benzi desenate și sucuri: de struguri, favoritul ei, și de portocale, care era preferatul lui.

Prima fată pe care o sărutase vreodată fusese Rania. Prima fată pe care o invitasese să meargă la un film american fusese Rania. Nu-și mai amintea ce film rula atunci, dar își amintea cum se strecuraseră în cinematograful împreună, ascunzându-se în spate, pentru că niciunul dintre părinții lor

nu le permitea să iasă la întâlniri. Și își amintea că o ținuse de mână.

Fusese convins că ea era fata cu care avea să se căsătorească. Dar într-o zi, pe vremea când el avea paisprezece ani, la sfârșitul școlii, când vacanța de vară stătea să înceapă, ea venise, bătuse la ușa lui și îi dăduse vestea. Tatăl ei primise o slujbă nouă. Era în Franța – la Paris, mai exact – și aveau să zboare în noaptea aceea. Nu aveau de gând să se întoarcă. Maruan își aducea încă aminte cum se simțise când ea îl sărutase pe obraz, cu ochii înlăcrimați, în timp ce își lua rămas-bun de la el, pentru ca apoi să se întoarcă și să plece în fugă. Mai simțea și acum nodul din gât și durerea din inimă. Își amintea că în momentul acela se întrebasese ce făcuse atât de rău încât Dumnezeu să-l pedepsească în felul acela?

– Maruan, șopti ea din nou. *Poți să deschizi ochii? Trebuie să te trezești.*

Simțea din nou căldura răsuflării ei pe obrazul lui, mireasma parfumului ei plutind în aer. Ochii lui înroșiți începură să se deschidă și o revăzu, iar în colțurile gurii i se contură un zâmbet firav.

Nu mai purta cămașa de noapte roz. Acum era îmbrăcată cu o uniformă albă de asistentă. Părul negru, cândva lung, acum era tăiat mai scurt și îi ajungea numai până la umeri. Nu-și dăduse cu fard de pleoape, nu era machiată, dar arăta mai bine așa: mai pură, mai dulce. Iar ochii, ochii aceia căprui, frumoși, erau mai amețitori decât i se păruseră lui vreodată. Merita să îndure toate lucrurile prin care trecuse doar ca să-i mai privească o dată. În clipa aceea se simțea ca și cum toată durerea și suferința din ultimele șase luni ar fi fost brusc șterse. Faptul că putea să se afle în casa ei, pe canapeaua ei, în grija ei, la doar câțiva centimetri de inima ei îi aducea o alinare mai mare decât orice elixir al medicilor.

– Maruan, mă auzi? șopti ea din nou, cu toată blândețea.

– Cât e ceasul? întrebă Maruan cu vocea răgușită și slăbită.

Deja începea să slăbească în intensitate durerea aceea de cap apăsătoare. Se simțea împăcat și sigur, atât de calm și de relaxat cum nu se mai simțise de luni de zile.

Rania își privi ceasul.

– E aproape opt.

– Dimineața? întrebă el, privind spre draperiile pe jumătate trase din cealaltă parte a camerei. De ce e încă întuneric afară?

– E seară, Maruan, îi explică ea. E aproape opt seara. Ai dormit fără întrerupere de când te-ai prăbușit în hol.

– Îmi pare rău, șopti el.

Ea clătină din cap și îi pipăi fruntea.

– E în ordine, spuse ea.

– Nu, îmi pare rău pentru tot... șopti el din nou. Știu că nu vrei să...

– Șșș, spuse ea, punând cu blândețe degetul arătător pe buzele lui. Trebuie să-ți spun ceva.

Orice, își spuse Maruan. Putea să-i citească anunțurile mortuare din ziar, ce scria pe dosul unei cutii de cereale, nu-l interesa. Era bucuros că făcea parte din nou din viața ei.

Ea făcu o pauză de-o clipă. Îl privi în ochi și el simți deja cum începe să se însănătoșească. Apoi trase adânc aer în piept și spuse:

– Nu poți să rămâi.

Lui Maruan i se opri inima în loc.

Ce-a fost asta? se întrebă el. *Ce a spus?* Măinile i se răciră. Încercă să vorbească, dar gura i se uscaseră și cuvintele refuzară să se formeze.

– Nu vorbi! șopti ea. Ascultă doar!

Dar nu putea. Nu voia să audă ce avea ea de gând să spună în continuare.

– Te iubesc, Maruan, începu Rania. Cred că te-am iubit mereu, din ziua în care m-ai sărutat pentru prima dată, probabil cu mult înainte de asta. În ziua în care am plecat cu părinții la Paris am plâns mai mult decât în orice altă zi din viața mea, pentru că am crezut că nu te voi mai revedea niciodată. Am continuat să plâng săptămâni la rând. Le-am spus părinților mei că-i urăsc pentru că m-au luat cu ei și că am de gând să fug de acasă și să te găsesc.

Dar eram doar o copilă, Maruan. Eram doar o copilă. Și am crescut, și tu la fel. Ne-am schimbat și am mers fiecare pe drumul său devenind persoane foarte diferite. Când ai apărut la ușa mea anul trecut, cu flori, cadouri și o cerere în căsătorie, m-ai speriat.

Pentru că aveam o viață nouă, o viață diferită și îmi plăcea viața mea. Aveam prieteni care țineau la mine și un băiat care era interesat de mine.

Dar ai continuat să-mi trimiți toate scrisorile acelea frumoase, biletele și apelurile, și mai multe daruri și flori, și m-ai zăpăcit. Vreme de aproape zece ani îmi dădusem toată silința să te uit, să te las în urmă și să-mi modelez o viață care să mi se potrivească. Știu că nu făceai altceva decât să încerci să-mi spui cât de mult mă iubești și, într-un fel, totul era foarte drăguț. Dar ți-am citit scrisorile, Maruan. Poate că tu crezi că nu le-am citit, dar le-am citit. Îmi spuneai ce fel de viață ai și credeai că voi fi cucerită de toate „chestiile” pe care le ai și de „prieteni sus-puși” pe care îi ai, dar n-a fost așa. Cu greu puteam să-l recunosc pe prietenul meu cel mai bun în scrisorile acelea.

Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care nu este niciodată acasă, care este într-un pericol permanent, care câștigă mai mulți bani dacă riscă mai mult. Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care venerează banii și prestigiul mai mult decât pe Dumnezeu. Vreau un bărbat care să mă iubească, Maruan, cineva care să dorească să petreacă timp cu mine, să întemeieze o familie cu mine și să fie serios cu lucrurile serioase, lucrurile care contează cel mai mult în viață. Și tu nu ești acest gen de bărbat, Maruan. Poate că ai fost cândva, dar nu cred că mai ești.

– Pot să mă schimb, spuse Maruan, forțându-se să pronunțe cuvintele.

Rania îi mângâie obrazul cald cu mâinile ei răcoroase și zâmbi.

– Poate că poți, Maruan, spuse ea, fără nicio urmă de judecată în priviri. Dar tocmai te-ai prăbușit în fața ușii mele rănit de o împușcătură. Mi-am riscat slujba ca să te fac bine. Nu e viața pe care mi-o doresc.

– De-asta ai fugit? întrebă Maruan.

– Nu am fugit, răspunse Rania calm. S-a eliberat un post aici și l-am acceptat.

– Trebuia să luăm cina la Paris, spuse el cu vocea încă hârșăită și istovită. Am stat acolo preț de o oră până când, în cele din urmă, a venit fratele tău și mi-a spus că ai plecat din oraș.

– Poate că fratele meu nu a abordat situația suficient de bine.
– Niciun bilet, nici la revedere, spuse Maruan. Pur și simplu ai dispărut.

– M-am gândit că așa e cel mai bine, spuse Rania. Nu părei să pricepi situația în niciun alt mod.

– Poate că tu nu ai abordat situația suficient de bine, sugeră Maruan.

– Poate că nu, recunosc eu ea. Dar nu am vrut să te rănesc.

– Dar ai făcut-o.

– Îmi pare rău, Maruan, cu adevărat. Dar venirea ta aici a fost o greșală.

– Nu am știut la cine altcineva să apelez.

– Cât de mare e încurcătura în care te afli?

– Ai văzut rana.

– Cine ți-a făcut asta?

– Nu știu. Dar am nevoie de un loc unde să stau până mă refac și pun lucrurile cap la cap.

– Nu se poate să stai aici, spuse Rania.

– De ce nu? întrebă Maruan. Nu-ți voi sta în drum. E doar pentru scurtă vreme.

– Nu e bine... spuse Rania clătinând din cap. Nu e sigur și...

– Și ce? insistă Maruan, cu toate că știa ce avea de gând să spună.

– Nu mă face s-o spun, Maruan.

– Vreau să te aud spunând-o.

– Te rog, Maruan.

Dar Maruan insistă și ochii Raniei se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, Maruan, spuse ea. Dar nu așa cum vrei tu, îmi pare rău. Te rog, hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Maruan dădu ușor din cap și o observă brusc pe Leila care stătea tăcută într-un colț, cu ochii plini de lacrimi. Apoi, adunându-și fiecare strop de energie rămasă, se ridică, își adună lucrurile, își croi drum până la ușă, de unde privi în urmă spre prima sa iubire.

– Sper să găsești un bărbat așa cum îți dorești, Rania, spuse el cu blândețe. Meriți să fii fericită. Promit să nu te mai deranjez.

Ochii Raniei erau roșii. Buza de jos îi tremura. Maruan nu voia să înrăutățească situația și așa dificilă.

– Îți mulțumesc că m-ai bandajat, spuse el în cele din urmă, recăpătându-și vocea.

Urmă o tăcere scurtă, stânjenitoare, apoi deschise ușa și dădu să iasă.

– Unde te duci, Maruan? întrebă ea brusc.

– Contează?

– Pentru mine, da, spuse ea.

– Nu prea știu, recunosc el. Poate în Egipt, poate în Golf, oricum, undeva departe de aici.

Apoi ieși pe ușă, o închise ușor în urma lui și dispăru.

Era aproape nouă seara când Maruan Accad ieșea împleticindu-se pe ușa blocului în care se afla apartamentul Raniei și începea să umble fără țintă prin oraș. Unde ar fi putut să se ducă? Nu cunoștea pe nimeni altcineva în țara aceea. Nu avea curaj să stea la hotel. Și presupunea că cei care îl vânau îi vor lua curând urma în Maroc, dacă nu cumva erau deja acolo.

Încă se lupta cu febra (deși scăzuse din nou la 38,3 grade). Îl durea fiecare încheietură și acum mai avea și inima zdrobită. Fusese o greșeală stupidă să se ducă la Rania. Cum de fusese atât de prost? Acum cunoștea cu certitudine lucrul de care în ultimele șase luni doar se temuse: faptul că viața pe care și-o alesese îl costase mult – prețul era femeia pe care o iubea. Ce altceva mai conta?

Părea că își pierde orice speranță și, odată cu ea, și voința de a scăpa de cei care voiau să-l prindă. În minte i se strecurau gânduri negre, gândul de a-și lua viața, gândul de a termina astfel cu toată durerea și de a se cufunda în abis. Dar apoi veniră și gânduri legate de fratele său care se străduia atât de mult să-l aducă într-un loc sigur și care acum era singurul său prieten pe

lume. Nu l-ar putea abandona niciodată pe Rami. Părinții săi nu l-ar ierta niciodată și orice s-ar întâmpla, el nu putea să le întezeze memoria.

Dar ce anume ar trebui să facă? Nu avea unde să stea, nu avea la cine să se ducă, iar timpul trecea în defavoarea sa. Cineva era pe urmele sale și o singură mișcare greșită îi putea fi fatală.

Maruan își aminti brusc de mașina închiriată, o găsi și conduse până ajunse la mai mulți kilometri distanță de clădirea în care se afla apartamentul Raniei. Abandonă mașina pe o străduță liniștită, lăsând cheile în portbagaj. Apoi opri un taxi până la aeroportul internațional Rafic V, de unde îi telefonă fratelui său de la un telefon public, folosindu-se de o carte de credit pe unul din numele sale false.

– Rami, sunt eu, Maruan. Îmi pare rău că te sun acasă.

– Ce faci? întrebă Rami. Ți-am spus să suni de pe un telefon mobil.

– Știu, dar n-am avut timp.

– Și trebuia să aștepți trei zile. N-a trecut nici măcar una.

– Trebuie să vin acasă.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– E o poveste lungă, spuse Maruan.

– Cât de lungă poate să fie? întrebă Rami. N-au trecut nici măcar douăsprezece ore de când ești acolo.

– Uite ce e, nu pot să vorbesc acum despre asta, insistă Maruan. Doar rezervă-mi un bilet.

– Nu, spuse Rami. Beirutul nu este o idee bună. Nu încă.

– De ce?

– Nu e sigur. Nu acum.

– Ei bine, nu pot să rămân aici. Nu pot să mă întorc în Europa. Ce zici de Sao Paolo?

– Foarte amuzant, spuse Rami pe un ton obosit.

– De ce nu? întrebă Maruan. Pot să ajut la găsirea Claudettei.

– Am oameni care fac asta, dar tu nu ești printre ei.

– Statele Unite ies din discuție?

– N-ai obține niciodată viza.

– Dar Cairo?

– De ce Cairo?

– De ce nu? spuse Maruan remarcând câțiva ofițeri de poliție marocani care se adunau la una din ieșiri. Sunt paisprezece milioane de oameni acolo. Pot să mă fac nevăzut.

– Tot nu înțeleg, spuse Rami, de ce nu poți să rămâi în Casablanca?

– Pur și simplu nu pot, spuse Maruan. Îți spun mai târziu.

– Bine, îți fac o rezervare pentru Cairo. Când vrei să pleci?

– Acum.

– Cum adică, acum? Unde ești?

– Sunt la aeroport.

– Deja? Stai, așteaptă o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– Televiziunea franceză difuzează o știre de ultimă oră.

– Ce e?

– Au găsit mașina și cadavrul șoferului de taxi din Marsilia, spuse Rami.

– Ce mai spun? întrebă Maruan. Au spus ceva despre mine sau despre Maroc?

– Nu, nu încă, zise Rami. Spun că poliția strânge informații, nu sunt indicii încă.

– Mint, spuse Maruan. Sunt pe urmele mele. Trebuie să plec de-aici chiar acum.

– Ai dreptate. Ce nume să folosesc pentru plecarea ta?

– Fă rezervarea pe numele Taric Giamil.

– Gata, spuse Rami, m-am conectat deja la calculatorul lui de acasă. Altceva?

– Am nevoie de cazare când ajung acolo.

– Hotel?

– Nu, e prea riscant, pot fi găsit prea ușor.

– Atunci, ce altceva? întrebă Rami.

– Găsește-mi un apartament.

– Un apartament? Cât ai de gând să stai?

– N-am idee, dar s-ar putea să stau o vreme.

– Nu vorbești serios, îl luă Rami peste picior.

– De ce nu? spuse Maruan. Ai spus-o chiar tu, Rami. Acasă nu pot să vin. Nu pot să mă duc s-o găsesc pe Claudette. Unde altundeva să mă duc?

Rami nu-i răspunse.

– Găsește-mi ceva repede, nu contează cât costă, continuă Maruan. Pe urmă trimite-mi prin curier rapid un telefon mobil, ceva bani și câteva cărți de vizită.

– Cărți de vizită?

– Ceva ce să mă facă să par autentic.

– Cum ar fi? întrebă Rami.

– Nu știu, spuse Maruan. Să fiu agent de vânzări în informatică, nu, mai bine consultant. Inventează un nume de companie și un logo. Și fă-i repede și o pagină falsă de internet.

– Glumești, nu-i așa?

– Hei, spuse Maruan, pentru ce sunt frații mai mici?

La unsprezece și jumătate Maruan se îmbarca în cursa Egypt Air cu numărul 848 care decolă la cinci minute după douăsprezece. La șapte și cinci dimineața ateriză la Cairo, deși nu putea pricepe nici în ruptul capului cum de reușise.

Nu-l oprise nimeni. Nu-l întrebaser nimeni nimic. Nu părea să-l urmărească nimeni. De ce? Era o capcană sau vreun dar ceresc? Nu simțea că ar fi o capcană. Dar de ce să fie Dumnezeu îndurător cu el tocmai acum, când îi luase deja atât de multe: cariera, femeia pe care o iubea, chiar și viața, de atâtea ori în ultimele 24 de ore? Nu avea sens, dar avea de gând să profite de orice fărâmbă de noroc care i se oferea.

Întrebarea cea mai importantă nu era cum ajunsese acolo, ci acum, că era acolo, ce avea să facă? Înainte de toate, nu trebuia să uite că acum era Taric Giamil. Asta scria în pașaportul său. Asta scria și pe bilete. Același nume urma să apară pe contractul de închiriere a apartamentului. Trebuia să înceapă să se obișnuiască să-l folosească. Trebuia să înceapă să se gândească la sine însuși ca fiind Taric Giamil. Și avea nevoie de o poveste convingătoare care să-i dea viață personajului pe care-l întruchipa.

Își făcu drum prin mulțimea din aeroport, plăti taxa de viză și luă un taxi până la hotelul Sheraton de pe strada Oruba, în

Hellopolis, la câțiva kilometri depărtare de aeroport. Nu avea de gând să se cazeze. Avea nevoie doar de un cartier general pentru câteva ore, un loc de unde să poată lua legătura cu fratele lui, să mănânce ceva și să-și planifice următoarele mutări.

Pentru început, se îndreptă spre centrul de afaceri și găsi un angajat.

- Bună dimineața, spuse angajatul imediat ce-l zări. Pot să vă ajut?

- Aș dori să închiriez un calculator.

- Desigur, domnule. Sunteți cazat în hotel la noi?

- Nu. Mă întâlnesc cu un coleg dar mi-am uitat laptopul și trebuie să-mi verific mesaje.

- Nicio problemă, domnule, spuse angajatul. Pentru cât timp aveți nevoie de el?

- În jur de o oră.

- Cu plăcere, domnule. Vă rog doar să completați acest formular. Puteți să-mi spuneți numele dumneavoastră?

- Taric Giamil, răspunse el, fără nicio ezitare.

- Foarte bine, domnule Taric. Trebuie să cumpărați un card de acces la internet wireless.

- Cât costă?

- Pentru o oră costă patruzeci și cinci de lire, domnule.

- Bine. Acceptați Visa?

Peste câteva minute, Taric stătea într-un colț întunecos al holului hotelului și sorbea dintr-un suc de portocale. Se conectă la Internet și deschise un program de messenger.

- Rami, ești acolo?... sunt eu, Taric... Am ajuns.

Așteptă câteva momente până apăru un răspuns pe ecranul calculatorului său.

- Slavă Domnului... ești bine?

- Bine... totul a mers strună... ai găsit vreun apartament?

- Oarecum.

- Adică?

- Am găsit unul, dar nu a locuit nimeni în el de ceva vreme... proprietarul spune că are nevoie de reparații, dar a mai spus și că poți să te muți de astăzi, dacă nu te deranjează.

- Cât e de lucru?

– Puțină curățenie, ceva zugrăveală, câteva reparații... Cine știe? Evident că nu l-am văzut.

– Unde este?

– La Heliopolis, aproape de aeroport.

– E perfect... eu sunt la hotelul Sheraton acum.

– Proprietarul poate să se întâlnească cu tine la fața locului oricând vrei... Cred că pur și simplu e fericit să scape de apartamentul ăla.

– Închiriază cu luna?

– Nu, scrise Rami. Vrea o garanție pe cel puțin șase luni.

– Nici vorbă... spune-i că o să-i plătim prima lună cu bani gheață, dar nu semnăm nimic până nu face toate reparațiile... pe urmă vedem dacă plătim pe șase luni.

– În ordine.

– Bine. Altceva?

– Am aflat cine lucrează la cazul tău în Monte Carlo.

– Cine?

– Sunt doi, de fapt... pe unul îl cheamă Jean-Claude Goddard... născut la Nisa, a crescut în Monaco... are 36 de ani... șeful detectivilor... un tip deștept, reputație bună, foarte respectat, căsătorit, o fiică... celălalt este Marcel Lemieux... 62 de ani... născut la Grenoble, a crescut în Normandia, acum este șeful brigăzii omucideri din Paris... considerat cel mai bun detectiv din țară... fără îndoială unul din cei mai buni inspectori din Europa... a rezolvat câteva dintre cele mai grele cazuri din Uniunea Europeană... divorțat de două ori... fără copii.

– Care dintre ei se îndreaptă spre Maroc?

– De unde ai știut?

– Instinctul.

– Lemieux – ar trebui să aterizeze în câteva minute.

– Și Goddard?

– Vine înapoi, Maruan, să mă interogheze pe mine.

– Glumești!

– Aș vrea eu.

– Părăsește țara acum, nu poți să-l lași să te găsească, nu încă.

– Nu pot să fug, Maruan. Am o afacere de condus.

- O conduci de pe drum, ai mai făcut-o și altădată.
- Și unde ar trebui să mă duc?
- Nu avem o echipă în Bagdad chiar acum cu niște directori de la Exxon-Mobil?
- Ți-ai pierdut complet mințile? scrise Rami. Vrei să zbor până în Irak doar ca să evit să vorbesc cu un polițist oarecare din Monte Carlo?
- Absolut, scrise Taric. Nu poți să rămâi acolo... dacă Goddard te găsește și nu-i oferi ce vrea, te va aresta și te va extrăda sub acuzația de obstrucționare a justiției și împiedicare a anchetei... Dumnezeu știe ce ți s-ar putea întâmpla atunci... în niciun caz nu poți să lași să se întâmple așa ceva.
- Dar dacă Goddard vine după mine la Bagdad?
- N-o va face, scrise Taric. Ar prefera să rămână în viață.

Timp de două zile „Taric Giamil” nu ieși deloc din apartament.

Tot mai avea temperatură, dar nu avea termometru, așa că nu știa cât de grav era. Nu avea energie să iasă și să găsească un doctor, darămite un supermarket. Nu avea poftă de mâncare, așa că pur și simplu bău sucurile și apa plată pe care le adusese de la Sheraton, încercând cu disperare să se rehidrateze. Luă și antibioticele și celelalte medicamente pe care Rania le adusese de la spital și pe care i le pusese în rucsac.

Rami nu glumise în privința apartamentului. Era mare, mult mai mare decât avea el nevoie, cu trei dormitoare, trei băi și un living enorm. Dar a spune că avea nevoie doar de „câteva reparații” însemna a fi prea îngăduitor. Fără îndoială că fusese un apartament frumos și grozav cândva, prin anii '50 sau '60, dar Taric se întreba dacă mai fusese curățat de atunci.

Totul era plin de praf, de la podea până în tavan, iar masa și dulapurile din bucătărie erau acoperite de o peliculă de grăsime. Două dintre cele trei dușuri nu funcționau. Două dintre cele trei toalete curgeau. Chiuveta din bucătărie nu funcționa. Cuptorul

nu mergea. Numai unul dintre cele patru ochiuri ale aragazului putea fi aprins. Noaptea era chiar frig, dar Taric nu reuși să pornească niciunul dintre calorifere.

Și decorațiunile lăsau mult de dorit. Pe pereți erau expuse o serie de picturi, printre care se număra o Mona Lisa în miniatură și un portret în mărime naturală pe care Taric îl intitula „Doamnă spaniolă cu atitudine”. În sufragerie atârnav două picturi identice care înfățișau un tânăr care fuma, în timp ce pe un hol se afla o imagine tridimensională cu patru pisici, iar uneia dintre ele i se aplicase fața băiatului din tablou. În living tronau trei statuete enorme care reprezentau un fel de oameni-dragon asiatici, iar deasupra barului atârna un tablou imens care înfățișa niște animale la grădina zoologică. Și totul era acoperit de praf.

Nu că ar fi contat prea mult. Cele mai multe becuri din apartament erau arse, așa că nici măcar în timpul zilei nu se putea vedea prea bine.

Proprietarul promisese că va curăța și va repara totul imediat, dar Taric avea nevoie de câteva zile de odihnă, nu de muncitori care să curețe, să ciocănească și să producă tot felul de alte zgomote. Îi ceruse proprietarului să nu trimită pe nimeni până luni dimineața. Până atunci, tot ce-și dorea era o pătură groasă, o pernă curată și o canapea pe care să se așeze. Nu reuși să găsească primele două obiecte, așa că se mulțumi cu o canapea din camera de zi, pe care se prăbuși istovit și unde dormi aproape neîntrerupt.

În a treia zi, totuși, îl trezi brusc o bătaie în ușă. În mod instinctiv, Taric întinse mâna după armă, dar își aduse aminte că nu o mai avea. Se uită la ceas. Era aproape de amiază, deși cu draperiile trase și majoritatea becurilor arse apartamentul era destul de întunecos.

Bătaia din ușă se repetă cu mai mare vigoare de data asta. Taric își simți pulsul accelerându-se. Nu știa nimeni că era în Cairo, cu atât mai puțin în Heliopolis, și era abia joi, nu aveau de ce să vină muncitorii. Dar bătaia din ușă continua.

Taric se ridică, luă o veioză și se îndreptă tiptil spre ușă. Oare îl găsiseră? Dacă da, de ce băteau la ușă? Mâna i se încleștă pe piciorul veiozei. Îi oferea prea puțină protecție, în caz că venise

cineva să-l ia cu forța. Dar refuza să se dea bătut fără luptă. Ajunse la ușă, se uită pe vizor și respiră ușurat. Era un curier de la Fed-Ex care ținea în brațe câteva cutii mari. Deschise ușa și văzu expresia surprinsă a tipului.

– Sunteți Taric Giamil? întrebă bărbatul.

– Da, sunt, spuse el, dându-și brusc seama cât de rău trebuie să arate: neras, nespălat și cu aceleași haine pe care le purtase când fusese împușcat.

– Semnați aici.

Taric semnă, îi dădu un bacșiș omului și luă pachetele. Sigur că toate veneau de la Beirut și îl desfăcu pe primul ca un copil care își desfăce cadourile de ziua lui.

Găsi înăuntru un telefon mobil nou-nouț, cu baterii, încărcător și o broșură cu instrucțiuni. În același pachet mai era un plic cu zece mii de lire egiptene, suficient pentru a-l ajuta să se pună pe picioare, și un pachet de cărți de vizită pe care scria: Taric Giamil, Director, ICT Consulting, Bruxelles, Belgia. În plus, erau trecute un site de internet, o adresă de e-mail, un număr de cutie poștală și un număr de telefon care avea cod de Bruxelles.

Taric puse telefonul la încărcat și sună la numărul acela.

„Vă mulțumim că ați sunat la ICT Consulting”, rosti o voce de femeie în franceză, înregistrată pe robotul telefonic. „Nu putem prelua apelul dumneavoastră în acest moment. Dar vă rugăm să vă lăsați numele, numărul și un mesaj scurt și vă va contacta cineva cât mai curând posibil.” Mesajul era repetat în engleză, apoi în germană. Rami se gândise la toate.

Taric desfăcu următoarea cutie și găsi o servietă mare de piele. O scoase, trase fermoarul și înăuntru descoperi un laptop Dell Latitude D800 nou-nouț, dotat cu cele mai noi programe și accesorii. Căută mai departe și găsi câteva perechi de blugi, pantaloni kaki, câteva tricouri noi, șosete, lenjerie intimă, pulovere, o trusă de bărbierit și articole de toaletă: periuță de dinți, pastă de dinți, apă de gură, săpun, o unghieră și așa mai departe.

Dar a treia cutie îl surprinse pe Taric cel mai mult. La suprafață se afla un aparat portabil de recepție digitală TV și radio, și acesta nou, în cutia sa originală. Presupunea că Rami îl ajuta în acest

fel să rămână la curent cu știrile, mai ales cele despre căutările intensificate în vederea prinderii sale. Sub cutia aceasta se aflau câteva hărți ale orașului, o listă cu firme de consultanță în domeniul computerelor cu sediul în Cairo și un teanc de articole din ziare – preluate de pe internet – despre situația industriei de profil din Egipt, toate acestea cu scopul de a-l ajuta să-și construiască și să-și mențină acoperirea.

În cele din urmă, sub toate celelalte lucruri, găsi o cutie mică, încuiată, căptușită cu plumb, pe capacul căreia era lipită o cheie cu bandă adezivă. Introduse cheia, o răsuci, deschise capacul și scoase la iveală un pistol de calibrul 45 și muniția aferentă.

Taric Giamil" se simți dintr-odată vinovat pentru că își trimisese fratele mai mic la Bagdad. Era evident că Rami știa foarte bine ce avea de făcut. Nu l-ar fi dat niciodată pe mâna lui Jean-Claude Goddard sau a altcuiva. Simți că îl doare stomacul. Dacă Rami ar muri în Irak nu și-ar ierta-o niciodată. Trebuia să găsească o cale de ieșire din acest coșmar, și încă foarte repede.

Instală calculatorul, stabili legătura cu priza de telefon din living și se conectă la internet. Odată conectat, caută rapid cele mai recente articole despre familia Ramsey. Așa cum se aștepta, presa europeană și egipteană abunda în relatări despre moartea lui Rafic și a Brigitei, precum și despre dispariția Claudettei. Erau peste tot imagini cu „Maruan Accad”, căutat pentru crimă. Poate că fusese o greșeală să vină la Cairo, dar tot credea că nu avusese de ales.

Cea mai recentă știre era un articol de pe prima pagină din *Le Monde*. Se mândrea cu detalii „în exclusivitate” privitoare la evenimentele care sfârșiseră cu asasinatelor din Monte Carlo, inclusiv cu faptul că la o zi de la dispariția Claudettei sosise un bilet de răscumpărare, într-un pachet trimis din Berlin, prin

DHL, la reședința lui Ramsey din Paris. În bilet era scris numărul unui cont dintr-o bancă elvețiană și era cerută suma de un milion de euro virată în contul respectiv în 24 de ore, „dacă domnul Ramsey vrea să-și mai vadă vreodată soția”. Conform articolului, Ramsey se conformase și plătise.

„Peste câteva zile, continua articolul din *Le Monde*, a sosit un pachet prin DHL la adresa lui Ramsey din Bruxelles. Acesta conținea o casetă video care o înfățișa pe doamna Ramsey legată și cu un căluș în gură, dar încă în viață, alături de un bilet în care se cereau zece milioane de euro, altfel doamna Ramsey urma să fie executată în direct pe internet. Domnul Ramsey era instruit să trimită banii în următoarele 72 de ore, după care să vină la Bruxelles și să aștepte noi instrucțiuni.”

Articolul continua relatând despre un „pachet anonim” care fusese lăsat la recepție în hotelul domnului Ramsey, pachet care conținea „o nouă fotografie, neclară, a soției sale”, un bilet prin care se cereau douăzeci și cinci de milioane de euro și detalii privitoare la locul în care va putea fi găsită doamna Ramsey în Madrid, „peste exact o săptămână, dacă se va plăti toată suma de bani”.

Totul era adevărat. Acesta era motivul pentru care îl abordase Rafic Ramsey de la bun început. Dar ce îl îngrijora cel mai mult era următorul paragraf: „Poliția crede acum că e posibil ca Maruan Accad, șeful unei companii de securitate cu sediul în Liban, să fie creierul din spatele acestei crime șocante. Surse apropiate investigației spun că au dovezi clare în favoarea implicării domnului Accad și mai arată și că acesta a fugit de la locul crimei și a dispărut încă de atunci. Apelurile telefonice repetate efectuate ieri de *Le Monde* la sediul Accad & Asociații din Beirut au rămas fără răspuns, dar acum se desfășoară o acțiune de urmărire pe scară largă pentru prinderea domnului Accad.”

Dintr-odată auzi o altă bătaie în ușă, la început ușoară, apoi foarte tare.

Taric încremeni. Nu putea să fie tot omul de la Fed-Ex. Dar atunci cine?

Își încarcă rapid pistolul și înaintă precaut spre ușă. Dar când

se uită prin vizor fu șocat de ceea ce văzu. În fața ușii sale stăteau trei femei tinere, frumoase, care nu aveau mai mult de douăzeci și ceva de ani fiecare. Cea din mijloc ținea în brațe un coș cu fructe și dulciuri.

Uluit, își puse pistolul în buzunarul de la spate al blugilor și îl acoperi cu tricoul. Apoi întredeschise ușa și spuse: „Bună dimineța!”

Cea din dreapta zâmbi. Cea din stânga chicoti rușinată. Cea din mijloc începu să vorbească.

– Bună dimineța! Numele meu este Dalia – Dalia Nur. Ele sunt prietenele mele, Dina și Mervat. Locuim în apartamentul de deasupra și am auzit că abia v-ați mutat.

Taric nu știa ce ar trebui să spună.

– Păi, îmi pare bine de cunoștință, Dalia, doamnelor. Pot să vă ajut cu ceva?

– Am vrut doar să vă urăm bun-venit în clădire, spuse Dalia, și să vă oferim acest dar modest din partea comitetului locatarilor.

Îi întinse coșul cu fructe, pe care Taric îl acceptă cu recunoștință, simțindu-se în același timp captivat de Dalia. Avea un chip extraordinar de blând și ochi căprui uluitori care sclipeau în timp ce zâmbea, cum făcea acum. Era îmbrăcată cu haine europene, nu ca o localnică, și era evident că avea destui bani. Purta un pulover roz din cașmir pufos. Blugii negri și pantofii de firmă proveneau mai degrabă din Londra sau Paris decât din Cairo sau Alexandria. În timp ce tovarășele ei aveau tot felul de inele, brățări și lăntișoare, singurele bijuterii pe care le purta Dalia erau o pereche de cercei din aur cu câte un diamant mic și un ceas cu brățară de aur care arăta ca un Cartier.

– Sunteți foarte amabile, rosti Taric, incapabil să-și desprindă privirea de cea a Daliei. Mulțumesc.

– Cu plăcere, spuse Dalia, cu o schimbare doar vag perceptibilă a expresiei sale.

Simțea și ea aceeași atracție față de el pe care o simțise el brusc? Sau febra îi juca feste? Își dădu seama că fetele se pregăteau să plece și își aminti subit cât de oribil arăta.

– V-aș invita la o ceașcă de ceai alături de aceste bunătăți, spuse el încercând să găsească un mod de a prelungi conversația

alte câteva minute, dar mă tem că apartamentul arată mai rău decât arăt eu în acest moment.

Aceste cuvinte stârniră râsul Daliei și al Dinei și un alt chicotit din partea lui Mervat.

– E în regulă, spuse Dalia. Mă tem că nici noi nu putem sta, dar am dori să vă invităm la o mică petrecere care va avea loc diseară pe acoperiș. Începe la nouă și nu e nevoie să veniți cu nimic în afară de propria persoană... eventual cu o cămașă curată.

Taric dorea să accepte. Era ceva ce-l fascina la această femeie. Dar trebuia să stea cu capul la cutie, să rămână anonim, nu să meargă la petreceri cu fetele din vecini. Totuși, cum ar fi putut să le refuze? Refuzul de a merge la petrecere n-ar fi făcut decât să stârnească discuții în toată clădirea despre acest străin nepolitic și ultimul lucru de care avea nevoie era să se bârfească despre el.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse el într-un târziu. Și pentru voi, am să fac rost și de o cămașă curată.

Inspectorul Goddard nu obținea niciun rezultat. Ajunsese la Beirut cu o noapte înainte numai pentru a descoperi că sediul companiei Accad & Asociații era pustiu. O recepționeră singuratică îl informase că nu, Maruan nu venise la birou; nu, nu știa unde se află; și îi părea rău, dar Rami era în Bagdad pe o perioadă nedeterminată. Toți ceilalți angajați ai companiei erau răspândiți prin tot Orientul Mijlociu în tot felul de misiuni. Goddard lăsă un număr de telefon la care putea fi găsit și se întoarse la hotel să ia legătura cu Scheletul.

Îl sună pe Lemieux la Hilton, în Rabat, Maroc și află, spre marea sa ușurare, că lui Lemieux îi mersese mai bine. Camerele de supraveghere de pe aeroport arătau un anume „Jack Cardell” care sosise cu un zbor al companiei Royal Air Maroc și închiriasse imediat o mașină. Poliția din Casablanca dăduse în urmărire mașina, dar deocamdată nu apăruse nimic.

Serviciile de informații marocane, pe de altă parte, spuneau că Maruan Accad fusese în Maroc doar de două ori, de fiecare dată cu prim-ministrul libanez și nu cunoșteau nicio persoană de contact pe care să o fi avut el în țara lor. Nici măcar nu aveau

vreun dosar pe numele Jack Cardell, nici vreo înregistrare care să ateste că o astfel de persoană, sub acoperire sau nu, intrase vreodată în țară. Pentru moment, Lemieux ajunsese într-o fundătură.

– Maruan trebuie să fi avut un motiv anume pentru a se duce în Maroc, spuse Lemieux gândind cu voce tare. Știa că îi vom lua urma. Știa că nu putea folosi numele fals de Cardell pentru multă vreme. Știm că nu avea prea mulți bani la el. Trebuie să se fi întâlnit cu cineva.

– Nu i-a spus jandarmului din Marsilia că avea de gând să stea cu prietena lui? întrebă Goddard după un moment de chibzuință asupra impasului în care se aflau.

– Asta făcea parte din acoperire, spuse Lemieux.

– Poate, spuse Goddard, dar dacă vorbea serios?

– V-am spus, replică Lemieux, că nu există vreo dovadă că Maruan ar mai fi fost aici recent, darămite să vadă o prietenă.

– Dar dacă a cunoscut-o în altă parte? insistă Goddard. Dacă ea s-a mutat doar de scurtă vreme în Maroc?

Pauză.

– Continuați, spuse Lemieux, curios de-acum.

– A avut un inel de logodnă la el, nu-i așa? întrebă Goddard.

– Așa e.

– Nu pare ceva cam sofisticat pentru o acțiune sub acoperire?

Lemieux nu avea de gând să cedeze niciun pic.

– Unde să se fi întâlnit? întrebă francezul. La Beirut?

– Posibil, spuse Goddard. Dar după câte știu, Maruan a petrecut cea mai mare parte din ultimele șase luni lucrând la biroul din Paris al companiei, având clienți din toată Uniunea Europeană.

– Credeți că a cunoscut-o acolo?

– E posibil.

– Întrebați-l pe fratele lui, ordonă Lemieux.

Goddard îi explică de ce nu putea s-o facă.

– Vreți să-mi spuneți că Rami Accad a plecat spre Bagdad în ziua în care dumneavoastră ați ajuns acolo? întrebă Lemieux.

– Chiar pare ciudat, zise Goddard. Dar recepționera mi-a spus că oricum călătorește trei săptămâni din patru.

– Cu cât timp în urmă a fost planificată călătoria? întrebă Lemieux.

– Fata mi-a spus că era ceva neprevăzut.

– Cum să nu, zise Lemieux. Întoarceți-vă la ea. Vedeți ce știe despre viața amoroasă a lui Maruan Accad. Pe urmă, contactați-mă cât mai curând posibil.

Taric nu-și mai amintea când fusese ultima dată la o petrecere. Viața sa din ultimii ani fusese atât de acaparată de muncă – și încă una periculoasă – încât nici măcar concedii nu-și luase, darămite să se amestece printre oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată.

Să facă duș nu era ceva ușor de realizat. Rana de la umăr era încă deschisă. Dar era clar că antibioticele își făceau efectul. Se simțea ceva mai bine. Observase că îi revenea încet pofta de mâncare și terminase deja portocalele mari și zemoase din coșul cu fructe pe care i-l dăduse Dalia ceva mai devreme.

Dalia Nur.

Chipul ei îi reveni în minte în timp ce se uita în oglindă și se bărbiera. Cine era? Care era povestea ei? Nu remarcase vreun inel de logodnă pe deget. Era posibil ca o fată atât de atrăgătoare să fie singură?

Taric era recunoscător pentru pachetul trimis de Rami. După ce termină cu îmbrăcatul, luă liftul până la terasa de pe acoperiș unde găsi vreo douăzeci și mai bine de tineri, toți sub treizeci de ani, care râdeau, dansau și stăteau la taclale. Dintr-o combină

stereo răsună destul de tare cel mai recent album al lui Amro Diyah. Câteva mese erau pline de aperitive, baclava și diferite produse de patiserie, iar într-un colț se afla un bar cu plată unde se serveau băuturi alcoolice de toate felurile.

Se liniște văzând băuturile alcoolice și simțindu-le mirosul. Nu erau oameni religioși, iar asta era bine, își spuse Taric. După ce se întâmplase cu Rania și după toate prin câte trecuse în ultima săptămână, nu-l interesa deloc să se gândească la Dumnezeu, să citească despre Dumnezeu, să vorbească despre Dumnezeu sau să petreacă timp cu cineva care ar fi făcut asta.

Se duse înspre bar și își cumpără o bere. În ultimele zile încercase să-și alunge suferința prin somn. Poate că venise momentul s-o înecă în băutură timp de alte câteva zile.

Apoi simți că îl bătea cineva pe umăr.

– Frumoasă cămașă, spuse o voce suavă în spatele lui.

Se întoarse și o văzu pe Dalia care îl privea zâmbind.

– Te-ai aranjat frumos, spuse ea, flirtând în mod evident cu el, la fel de evident fiind și faptul că se drogase. Trase încă o dată din țigară și-i oferi și lui una numai pentru el. Pentru o clipă se întrebă ce-ar spune mama lui, dar alungă repede acest gând. În seara asta nu voia să se simtă trist sau vinovat, își spuse. Era momentul să uite trecutul și să o ia de la capăt.

– Mersi, zise el, luând țigara cu marijuana din mâinile ei mici și delicate și aprinzând-o. Care e ocazia?

– Este joi.

– Și?

– Și e timpul să ne relaxăm și să ne bucurăm de o zi liberă.

– Faceți chestia asta în fiecare joi?

– Unii, da.

– Dar tu?

– Uneori prefer să mă duc să dansez sau să văd un film.

– Și în seara asta?

– Eram curioasă, voiam să văd dacă apari.

– Nu credeai că voi veni? întrebă Taric.

– Sincer? Nu, nu credeam.

– De ce nu?

– Nu știi, spuse Dalia. Mi se pare că ești un tip singuratic.

Taric ridică mâinile prefăcându-se că se predă.

– Mă declar vinovat.

– Serios? râse ea în timp ce puse mâna în joacă pe pieptul lui și se rezemă de el. De ce altceva mai ești vinovat?

Întrebarea îi străpunse inima mai adânc decât intenționase sau observase ea.

– De aproape totul, spuse Taric încet.

– Vino încoace, zise ea. Vreau să-ți arăt ceva.

Îl luă de mână și îl conduse prin mulțime, după colț, într-o grădină privată, liniștită, de unde puteau privi luminile strălucitoare din Heliopolis și avioanele care decolau sau aterizau în depărtare.

– E frumos, spuse el.

– Nu-i așa? replică ea și rămaseră acolo, în picioare, câteva minute, doar ei doi, delectându-se cu peisajul acela.

– Deci, cum te cheamă, băiete? întrebă într-un târziu Dalia.

– Taric.

– Taric și mai cum?

– Taric Giamil.

– Și care ți-e povestea, Taric Giamil? întrebă Dalia. Cine ești și ce faci aici?

Putea doar să-și imagineze ce privire i-ar arunca ochii ei minunați dacă el i-ar spune adevărul.

– Sunt consultant, răspunse el, luând o înghițitură de bere.

– Ce fel de consultant? insistă ea.

– Calculatoare.

– Sună plictisitor.

– Așa și este.

– Și de unde ești?

– De peste tot, spuse el. În ultimii cinci ani am trăit mai mult în Europa.

– Serios? întrebă ea cu ochii strălucind de entuziasm. Unde, de exemplu?

– La Madrid, Paris, Berlin, unde vrei. Dar compania mea are sediul la Bruxelles.

– Hmm, ador Parisul, mai ales primăvara, zise ea trecând peste discuția despre afaceri, fapt pentru care îi era recunoscător.

Aerul este atât de proaspăt și înmiresmat și totul este înflorit și străzile sunt pline de perechi de îndrăgostiți.

– Ai crescut acolo? întrebă Taric între două guri de bere.

– Nu, în Iordania, îi răspunse ea. Dar sunt stewardesă la British Airways și uneori prind câte un zbor spre Paris.

– Pare o slujbă atractivă.

– Poate fi și așa... spuse ea pe un ton ușor visător.

– Dar?

– Dar e greu să ai viața ta.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că atunci când te angajează îți fac tot felul de promisiuni uluitoare – nu numai la British, la toate companiile aeriene – călătorii gratuite, vezi lumea oricând dorești, știi cum e. Dar adevărul este că lucrezi tot timpul, la ore imposibile. Ești mereu pe drumuri, cu valiza după tine. Cu greu îți dai seama unde ești atunci când te trezești. Nu mai știi unde este acasă pentru tine. Este greu să-ți faci prieteni, în afară de colegii de serviciu. Și dacă nu te îndrăgostești de un pilot, și toți sunt căsătoriți, sau de un steward, și toți sunt homosexuali, atunci... în fine, cel puțin ai un venit din care să-ți achiți facturile.

Mai trase un fum.

– Dar Dina și Mervat? întrebă Taric. Sunteți prietene, nu-i așa?

– Nu chiar, răspunse ea.

– Ce înseamnă asta?

– Nu, nu, nu mă înțelege greșit, spuse Dalia. Sunt fete drăguțe. Aș face orice pentru ele și ele la fel. Dar de fapt nu ne cunoaștem de prea multă vreme. Locuim împreună în același apartament pentru că niciuna dintre noi nu și-ar permite să plătească singură chiria. În plus, amândouă lucrează la Air France, așa că abia dacă apuc să le văd. Și tocmai au fost transferate la New York. Acum chiar că n-o să le mai văd.

– Îmi pare rău.

– Asta e viața, oftă Dalia. Cei răi n-au odihnă.

– De ce nu faci altceva? întrebă Taric.

– Ca de exemplu? i-o întoarse ea. Să vând calculatoare?

– E o sursă de venit.

– Îți place?

– E OK, spuse el. Dar așa cum spuneai, sunt un singuratic. Pentru mine nu e rău. Dar pentru cineva ca tine, nu știu... Ai avea nevoie de ceva mai mult.

– Ce vrea să însemne asta?

– Vreau să spun că ești atât de drăguță, de frumoasă, de prietenoasă, de plină de viață... ai nevoie de ceva mai bun.

Dalia se întoarse cu spatele spre oraș și cu fața spre el și îl privi direct în ochi, cu capul aplecat într-o parte.

– Crezi că sunt frumoasă?

– Altfel de ce-aș fi la petrecerea asta?

Taric se aplecă și o sărută ușor. Ea îi întoarse imediat sărutul cu o intensitate la care el nu se așteptase. Cei doi se sărutau cu pasiune în timp ce un avion Boeing 747 trecu zgomotos chiar pe deasupra capetelor lor, îndreptându-se spre aeroportul internațional din Cairo. După câteva clipe, Dalia îi făcu o ofertă pe care nu o putea refuza.

– Dina și Mervat pleacă de la petrecere direct la aeroport, îi șopti ea languros, în timp ce îl săruta pe ureche. Sunt singură în apartament în noaptea asta.

Taric simțea că îi crește din nou temperatura. Nu era posibil să se întâmple așa ceva.

– Vrei să vii la mine? Îngână ea cu o voce atât de seducătoare cum nu-i mai fusese dat să audă vreodată.

Nu-și dorea nimic altceva, dar îi veniră în minte două motive ce-l făcură să ezite: Rania și rana supurândă de la umăr. Alungă ambele gânduri. Cu Rania se terminase totul. Fusese cât se poate de clară. Venise momentul să meargă mai departe și să se bucure și el de ceva. Însă al doilea lucru era ceva mai serios. Trebuia să inventeze un pretext, un accident, ceva. Dar de ce să îngăduie ca așa ceva să-l împiedice să petreacă o noapte cu această tânără atrăgătoare și disponibilă?

– Mi-ar face mare plăcere, șopti el, iar ea îi strecură în mână o cheie de rezervă.

– Bine, spuse. Apartamentul 901. Mai stai pe-aici un pic. Ne întâlnim acolo în zece minute. Camera mea este în spate, a treia pe stânga. Las ușa de la intrare descuiată.

Firma Accad & Asociații avea sediul într-o clădire mică de birouri aflată în apropierea Universității Americane din Beirut și amintea, în multe feluri, de fondatorul ei, se gândea Goddard revenit pentru o a doua vizită. Discretă, fără pretenții, ușor misterioasă, la fel ca Maruan Accad.

Placa de pe ușă avea înscris doar numele companiei, nu avea niciun logo, nicio adresă de internet, niciun indiciu referitor la ce făceau angajații săi. Mobilierul din sala de așteptare era elegant, chiar scump, dar nu găseai broșuri, nu existau nici tablouri pe pereți, nimic care să trădeze ceva despre milioanele de dolari care intrau în conturile lor, în fiecare lună, de la clienții miliardari. Numai ferestrele groase dinspre stradă, cu sticlă antiglonț, precum și camerele de supraveghere poziționate deasupra intrării principale, pe coridoare și în holul principal al companiei ofereau o idee oarecare despre importanța pe care o dădeau măsurilor de siguranță proprietarii firmei.

Însă cu toate măsurile de precauție luate de Maruan și Rami Accad, tot exista o verigă slabă: Iasmin Zeitoun.

– Bună dimineața, domnișoară Iasmin, zâmbi Goddard

în timp ce se apropia de biroul de primire. Mă bucur să vă revăd.

Iasmin, o tânără absolventă atrăgătoare, îi întoarse zâmbetul și își fâlfâi genele spre Goddard de parcă ar fi fost primul bărbat arătos care ar fi intrat pe ușile acelea de luni, dacă nu chiar de ani de zile.

– Bine ați revenit, domnule inspector Goddard, spuse. Ce pot face pentru dumneavoastră astăzi?

– Mă pregătesc să plec spre casă, dar voiam doar să mai verific o dată dacă domnul Accad sau vreunul dintre asociați au venit astăzi.

– Nu, îmi pare rău, îi răspunse fata, părând sincer dezamăgită că nu îl putea ajuta. A fost foarte multă liniște.

– Foarte bine, conchise el. Nu se poate spune că n-am încercat.

– În niciun caz, spuse ea. Plăcerea a fost de partea mea.

– Mai aveți numărul meu?

– Da, îl am, răspunse ea, găsimdu-i cartea de vizită pe birou și arătându-i-o. Mă voi asigura că unul dintre frații Accad vă va suna imediat ce primesc vești de la ei.

– Sunteți foarte amabilă, replică el, pregătindu-se să plece. A, da, încă ceva.

– Ce anume? întrebă fata.

– Prietena lui Maruan de la Paris, spuse el. Trebuie să vorbesc cu ea, face parte din anchetă, știți. Aveți vreun număr de telefon la care aș putea s-o găesc?

– Cred că vă referiți la Rania, zise ea cu inocență. Nu cred că domnișoara Fauaz a fost vreodată, în fapt, prietena lui. Dar lui îi plăcea sigur de ea, asta e clar.

– Îi plăcea? întrebă Goddard încercând să scoată de la domnișoara Iasmin tot ce putea să-i ofere.

– Oh, da, domnule, confirmă ea în șoaptă, deși nu mai era nimeni altcineva în birou în afară de ei doi. Umblă zvonul pe aici că a cerut-o în căsătorie în vara care a trecut, dar ea l-a refuzat și apoi a dispărut.

– A dispărut? insistă Goddard.

– Eu asta am auzit, spuse ea, afișând brusc o mină tristă.

Trebuie să fi fost distrus. Și acum toată povestea asta. Îmi pare rău pentru domnul Accad. Este un tip foarte drăguț.

Peste zece minute, Goddard era înapoi la mașină, conducând cu viteză spre aeroport și formând numărul Scheletului.

– Numele fetei este Rania Fauaz, spuse Goddard dintr-o răsuflare imediat ce Lemieux răspunse la telefon. Are 24 de ani. E asistentă medicală. A copilărit aici dar s-a mutat la Paris acum zece ani. Dar a plecat de acolo în mai și s-a mutat în Maroc.

– Glumești, spuse Lemieux.

– Deloc, replică Goddard.

– E în Rabat? întrebă Lemieux.

– Am pus-o pe DuVall să se ocupe de asta chiar acum, spuse Goddard. Voi afla în curând.

– Bine lucrat, Goddard, spuse Lemieux, părând sincer bucuros pentru prima dată în ultimele zile. Până la urmă, poate că vei deveni un detectiv bun cândva.

– Taric, și celălalt șofer a fost rănit la fel de rău?

Taric auzi întrebarea dar n-avea intenția să răspundă. Se prefăcea că doarme încă, dar Dalia repetă întrebarea.

După câteva momente, se întoarse lent pe partea cealaltă și deschise alene ochii în lumina de aur a dimineții care se revărsa în cameră prin perdele. Dalia își cuibări trupul cald lângă al său și așteptă răspunsul. Era obișnuit să mintă. De obicei, asta nu-l deranja. Dar dintr-un motiv oarecare, îi era rușine să o mintă pe fata asta în ziua asta, deși nu-și imagina de ce sau cum ar putea să evite minciuna.

– Mă tem că da, spuse el într-un târziu. Poliția a spus că băuse foarte mult. Venea de la o petrecere, nu era atent și – *bang!* – nici măcar nu l-am văzut.

Dalia se crispă.

– Puteai să mori.

Taric ezită din nou, apoi spuse:

– Nu-mi place să mă gândesc la asta. Își luă tricoul de pe jos și se îmbrăcă.

– La moarte sau la accident? întrebă ea.

– Amândouă, spuse el, apoi se dădu jos din pat și își trase blugii pe el.

– De-asta ai avut un coșmar azi-noapte?

– Un coșmar? Întrebă el.

Ea aprobă dând din cap.

– Nu-ți amintești?

– Nu, nu-mi aduc aminte, minți el din nou.

Oare ce spusesse? Cât de mult auzise ea?

– Era aproape trei dimineața, își aminti ea. Scrâșneai din dinți, te zvârcoleai, te întorceai de pe-o parte pe alta și la un moment dat ai început să spui ceva.

– Ce anume?

Dalia trase un cearșaf peste ea ca să se acopere.

– Spuneai ceva de genul: *Nu, opriți-vă! N-a fost vina mea!* Dar n-am putut să aud totul. Eram și eu pe jumătate adormită.

Slavă Domnului, gândi el. Însă cu voce tare spuse doar atât:

– Și pe urmă?

– Pe urmă s-a terminat. Te-ai întors pe o parte și ai adormit din nou adânc. Nu-ți amintești *nimic* din toate astea?

Adevărul era că își amintea. Dar în niciun caz n-avea să recunoască. Singura lui șansă de supraviețuire în acest moment era să ducă o viață dublă. Nu-și putea permite să mai facă greșeli.

– Îmi pare rău, nu, spuse el, apoi se aplecă spre ea, o sărută și spuse: Acum am eu o întrebare pentru tine.

– Bine.

– Când ai următorul zbor?

– Abia luni seara, veni răspunsul. De ce?

– Deci ești liberă tot weekendul?

– Aveam de gând să mă duc la Alexandria, să văd pe cineva.

– Un tip?

– Nu, zâmbi ea. O prietenă.

– Anulează, spuse Taric.

– De ce?

– Hai să facem ceva împreună weekendul ăsta.

– Cum ar fi?

– N-am idee, spuse el. Dar te invit să luăm micul dejun împreună și o să găsim noi ceva, orice vrei.

– Orice? întrebă ea un pic suspicioasă.

– Orice, răspunse el, sperând cu disperare că va spune da. Știa care erau riscurile începerii unei relații tocmai acum, dar era sigur că le putea face față, și nu putea suporta gândul de a se întoarce singur în apartamentul său întunecos și mizerabil. Dalia era frumoasă, amuzantă, plină de viață și, după cum își dădea seama, fiecare moment petrecut cu ea era unul în care nu se gândea la Rania, cu atât mai puțin la Goddard și Lemieux.

– S-a făcut, Taric Giamil, spuse Dalia, într-un târziu. Să ne jucăm de-a turiștii.

Deși locuia în Cairo de peste un an, Dalia nu avusese niciodată timp să viziteze orașul. Taric era nou-venit în oraș (mai fusese la Cairo de câteva ori cu prim-ministrul libanez, dar nu avusese niciodată timp la dispoziție pentru el însuși). Așa că, după un duș rapid și un mic dejun cu bufet suedez la Sheraton, cei doi luară un taxi spre bazarul Khan Al-Khalili unde își petrecură toată dimineața ca un cuplu de tineri căsătoriți aflați în luna de miere. Se plimbară agale pe aleile înmiresmate, colindară magazinele pline de bijuterii și antichități, alături de diverse curiozități orientale și băură cafea turcească la Naghib Mahfuz Café.

– Ai citit vreunul din romanele lui Naghib Mahfuz? întrebă Dalia în timp ce se cuibăreau într-un mic separeu ai cărui pereți erau înveliți în fâșii de material de un roșu strălucitor, ceea ce îi făcea să se simtă ca într-un cort.

– Numai unul, îi răspunse el, ronțâind o prăjitură. Ziua în care a murit conducătorul.

– E un roman trist, spuse Dalia.

– Nu sunt toate triste? întrebă el.

– Nu toate, răspunse ea. Dar chiar și așa, eu le citesc pentru poveștile lor de dragoste. *„Iubita mea scoase cârligul din apă; era gol dar îmi străpunse degetul și lăsă o urmă de neșters, una care mi-a rămas până în ziua de azi. Pe malurile Nilului, în fața casei noastre, i-am spus că nu se pricepe la pescuit, dar că pe mine m-a prins în cârlig, iar eu am sângerat.”*

– Sunt impresionat, spuse Taric.

– Tatăl meu a avut grijă ca și eu să fiu „prinsă” de domnul Mahfuz, iertat fie-mi jocul de cuvinte. Când eram mică, obișnuia

să-mi citească din romanele lui în fiecare seară, înainte de culcare, cel puțin un capitol, uneori mai mult, dacă reușeam să fiu destul de convingătoare prin rugămințile mele. Apoi, când am mai crescut, am început să le citesc singură.

– Le-ai citit pe toate?

– Nu i-am citit toate piesele de teatru, dar i-am citit toate romanele și majoritatea nuvelor. Sunt pur și simplu magice; e ca și cum aș evada din viața mea și aș pătrunde în altă lume. Multă vreme am crezut că voi deveni scriitoare când voi crește mare, până în ziua în care domnul Mahfuz a fost atacat cu cuțitul de nebunul acela. Îmi amintesc perfect unde eram când am aflat vestea.

– Serios? întrebă Taric. A fost cu mult timp în urmă, în '95 sau '96, nu-i așa?

– Pe 14 octombrie, 1994, spuse Dalia.

– Uau, tu chiar îți amintești.

Dalia își privea fix cafeaua.

– Era ziua mea, împlineam treisprezece ani. Tocmai ajunsesem acasă de la școală când mi-a spus mama. La început, nu mi-a venit să cred, așa că l-am sunat pe tata și el mi-a confirmat că era adevărat. Am fugit în camera mea, am încuiat ușa, am început să plâng și nu am mai ieșit până a doua zi de dimineață. Nu mai murise nimeni la care să fi ținut. Era ca și cum mi-aș fi pierdut bunicul sau chiar tatăl. Nici măcar nu pot să explic de ce. Dar apoi am aflat că avea să trăiască și m-am simțit atât de fericită, am râsuflet atât de ușurată, ca și când mi-ar fi fost luată o povară uriașă. Și am început să plâng din nou. Prietenii mei credeau că sunt nebună, dar nu-mi păsa. Pur și simplu eram bucuroasă că domnul Mahfuz era încă în viață și m-am rugat ca într-o zi să poată scrie din nou. Și a scris. Ți s-a întâmplat să simți la fel, Taric? Ai pierdut vreodată pe cineva foarte apropiat sau ai crezut că ai pierdut pe cineva?

Instinctul îi spunea lui Taric să mintă din nou, să păstreze distanța, să nu-i ofere nimic, să n-o lase să se apropie de el și să-i frângă inima, cum făcuse Rania, nici să nu lase să-i scape ceva ce ar fi dus la descoperirea identității sale reale. Dar inima îi spunea exact contrariul. Abia dacă se cunoșteau, asta era adevărat. Se

cunoscuseră cu mai puțin de 24 de ore în urmă. Dar se auzi pe neașteptate spunând:

– Pe părinții mei. Au murit când eu aveam paisprezece ani. Într-un atentat cu bombă. Fratele meu, și cu mine am văzut ce s-a întâmplat. Ne-au despărțit doar câteva secunde și câțiva metri de o moarte sigură.

– O, suspină Dalia... N-am vrut să... N-am știut...

– E în ordine, spuse el cu blândețe. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Îmi pare foarte rău.

Se lăsară câteva momente de tăcere stânjenitoare.

Apoi Dalia adăugă:

– Ai văzut de multe ori moartea, Taric, nu-i așa?

Nu încuviință. Nu rosti niciun cuvânt. Voia s-o facă, dar pe moment nu putea.

Dalia întinse mâna spre a lui și o atinse. El simți impulsul de a și-o retrage. Nu voia să fie compătimit. Nu dorise niciodată acest lucru. Însă nici nu voia s-o ofenseze pe fata aceasta. În plus, atingerea ei era caldă, catifelată și liniștitoare, iar el nici nu-și putea aduce aminte când fusese ultima dată când măcar îi păsase cuiva de ceea ce gândea sau simțea el, darămite să-l și întrebe ceva.

– Poate că am putea să facem altceva, spuse el după un timp.

– Sigur, consimți Dalia, mi-ar face plăcere.

O oră mai târziu, se plimbau ținându-se de mână prin sălile imense ale Muzeului Egiptean, încercând să cuprindă patru mii de ani în aproximativ patru ore, în timp ce Dalia citea pasaje dintr-un ghid pe care îl cumpăraseră de la magazinul de suvenir.

– Ghici câte vestigii sunt găzduite aici, spuse ea în timp ce admirau statuile de calcar care îi înfățișau pe prințul Rahotep și pe soția sa, Nofret și își făceau drum printre comorile lui Amenhotep al III-lea și ale reginei Tiți.

– N-am nici cea mai vagă idee, replică Taric, care nu fusese niciodată un mare amator de muzee, dar încerca să se simtă bine, de dragul Daliei, căreia în mod evident îi plăceau muzeele.

– Haide, măcar ghicește.

– Bine, un milion.

– Fii serios! Câte?

– Bine, jumătate de milion.

– Foarte amuzant. Sunt 120.000 de exponate și se spune că mai sunt 150.000 în subsol.

– Asta-i tot? glumi Taric. Și se mai zice că asta e muzeu? Ce vrăjeală!

– Ești foarte haios, spuse ea, împungându-l cu cotul în coaste, în joacă. Ar fi trebuit să te faci actor de comedie.

– Da, sigur, replică el. Primul consultant IT comic din lume. Cum de nu m-am gândit la asta?

– Vino, spuse ea, ignorându-i sarcasmul, să vedem comorile regelui Tut.

Urcară pe scări până la etajul al doilea și intrară în galeriile dedicate lui Tutankamon. Pentru început, examină cu atenție cele două statui vopsite în negru și auriu, în mărime naturală, care păziseră cândva intrarea în mormântul său din Valea Regilor, de lângă Luxor. Foarte curând după aceea, priveau cu atenție în casetele masive de sticlă care conțineau casetele mortuare din lemn poleit cu aur descoperite de renumitul arheolog britanic Howard Carter prin anii '20, intacte încă după atâtea secole.

– Este uimitor, exclamă Dalia. Uite. În această casetă mare de aur intră asta mai mică, iar în asta intră alta și mai mică, și tot așa.

Peste câteva minute intrară în Sala 3, o galerie specială, întunecoasă, cu sistem de aer condiționat, unde se afla un grup care făcea un tur al muzeului.

– Și uite, în toate chestiile acelea intră acest sarcofag din aur masiv, continuă ea în șoaptă, apoi un sarcofag mai mic din aur și lemn și unul și mai mic, și tot așa, până la cel în care a fost pus însuși Tutankamon cu această mască de aur pe față.

Se opriră în fața unei vitrine de sticlă care era iluminată din interior, înconjurată de paznici ai muzeului, și care conținea cel mai uimitor artefact pe care-l văzuse Taric vreodată.

– Asta este? șopti și el. Este autentică?

– Absolut, replică ea. Uită-te la culori, la lucrătura meșteșugită. Este extraordinară.

Avea dreptate. Maska funerară, în mărime naturală, era făcută din aur masiv, șlefuit și vopsit în nuanțe strălucitoare de albastru, galben și roșu, prezentând o asemănare uluitoare cu fața regelui adolescent care guvernase cândva poporul ce trăia pe malurile Nilului, în grija și sub protecția sa. Mai mult, în vitrinele de sticlă care se aflau de jur împrejur erau expuse alte obiecte din aur și

argint de o valoare neprețuită, precum și nestemate și bijuterii care fuseseră descoperite în mormântul lui Tutankamon.

– Îți poți imagina cum ar fi să ai atâtea bogății? întrebă Dalia, privind în jurul ei prin încăperea aceea la obiectele care valorau probabil sute de milioane de lire, asta dacă s-ar fi putut face vreodată o estimare exactă.

– Îți poți imagina cum ar fi ca toate acestea să fie îngropate cu tine și să crezi că poți să le iei cu tine și să le folosești în viața de apoi? întrebă Taric.

– Ai dreptate, spuse Dalia, e cam trist.

– Dar toți regii egipteni din vechime credeau asta, adăugă Taric. Uită-te la piramide doar. De-asta au fost construite, să depoziteze bogății pentru cer, bogății care până la urmă au fost furate de bandiți și de jefuitorii de morminte.

Unul dintre paznici le ceru să păstreze liniștea și ei hotărâră să părăsească Sala 3 și să vadă și restul muzeului. Dar se treziră curând că străbat sală după sală, toate pline cu alte obiecte prețioase, pe care Tutankamon insistase să le ia cu el în mormânt: sulițele și arcurile lui, jocurile cu care obișnuia să se joace, evantaie aurite pe care le-a folosit probabil pentru a se răcori în verile înăbușitoare, până și tronul de aur de pe care își guvernase cândva mărețul imperiu.

Treizeci de minute mai târziu, plătiră o mică taxă și intrară în Camera Mumiiilor. Prima mumie pe care o văzură era cea a faraonului Ramses al II-lea, iar Taric se gândi, fără să vrea, la Rafic Ramsey, al cărui cadavru zăcea încă, era sigur de asta, în morga din Monte Carlo. Se aplecă și privi cu atenție chipul supt și degetele osoase și fâșiile de un maroniu închis care continuau să acopere, în cea mai mare parte, corpul regelui din vechime.

– Dalia, șopti el, uitându-se în jur ca să vadă dacă paznicii erau destul de aproape ca să-l audă.

– Da? replică și ea tot în șoaptă.

– Crezi în rai?

Ea se întoarse și îl privi cu o expresie intrigată.

– Sigur că da. Tu nu crezi?

– Bănuiesc că da.

– Bănuiești?

- Nu, de fapt, cred... doar că... nu știu... nu contează.

Ea se îndreptă brusc. Expresia feței i se schimbă și îi șopti la ureche:

- Îmi pare rău, spuse. Nu trebuia să te aduc aici. Nu m-am gândit. Toată această celebrare a morții...

- Nu, nu, nu e vorba de asta, protestă el. Sunt bine. Doar că...

- Doar că ce?

- Nimic.

- Nu, spune-mi ce e.

- Putem să plecăm?

- Hai, spune-mi.

- Nu e nimic, serios, hai să...

- Te gândești la accidentul acela de mașină, nu-i așa? Întrebă ea cu atâta tandrețe în priviri încât îl emoționează. Te gândești la cât de aproape ai fost de moarte.

- Cam așa ceva, răspunse el, dorindu-și dintr-odată să-i poată spune totul.

- Ei bine, să-ți spun ceva, Taric Giamil, șopti ea, strângându-i mâna în mâinile ei și apropiindu-și obrazul de al lui. Ești un om bun. Și Dumnezeu îi lasă pe oamenii buni să meargă în rai. Asta este tot ce trebuie să știi.

Știa că Dalia avea intenții bune. Ea doar încerca să fie drăguță cu el. Dar nu bănuia ce frică intrase în inima lui chiar în acel moment. Pentru că, dacă ce spunea ea era adevărat, dacă Dumnezeu îi lăsa doar pe oamenii buni în rai, atunci el era cu adevărat condamnat.

Nu era un om bun. Acesta era adevărul simplu, dar teribil. Nu era vinovat de ceea ce-l bănuiau Goddard și Lemieux, nici nu făcuse vreun lucru pentru care să fie găsit vinovat de vreo instanță, dacă s-ar fi ajuns la așa ceva. Dar cum rămânea cu tribunalul din cer? Nu era vinovat de minciună, de faptul că luase droguri? Nu era vinovat că se culcase cu femeii cu care nu era căsătorit? Nu era oare vinovat de necinstirea memoriei părinților săi, mai ales a mamei sale binecuvântate, care îl implorase să apuce pe o altă cale, să trăiască o viață mai bună? Cu cât se gândea mai mult, cu atât găsea că lista era mai lungă și deprimarea sa mai profundă.

Telefonul mobil suna și inspectorul Goddard răspunse imediat după primul țârâit.

– Colette, spune-mi, te rog, că ai un indiciu despre Rania Fauaz, zise în timp ce stătea la coadă la ghișeul de bilete de pe aeroportul din Beirut, încercând să găsească un bilet și să ajungă la Maroc până la sfârșitul zilei. Un număr de telefon, o adresă, ceva de la care să pornesc.

– De fapt, le-am obținut pe amândouă, spuse DuVall.

Ura! aproape că strigă Goddard.

– E în Rabat?

– Nu. În Casablanca.

– Serios? Unde?

Goddard își notă adresa în carnetel.

– Ai găsit și o fotografie?

– Tocmai am primit-o.

– Trimite-mi-o imediat pe telefon prin e-mail.

– Am înțeles.

– Ai lucrat excelent, Colette. Foarte inteligent. Nu ai contactat încă poliția marocană, nu?

– Nu. M-am gândit că vreți să aveți primul informația.

– Excelent! Și cum ai găsit-o?

– Compania de telefoane, spuse DuVall. Partea cea mai grea a fost să găsesc directorul potrivit care să autorizeze o accesare a evidențelor lor și, bineînțeles, să-i conving că sunt cine spuneam că sunt. După aceea a mers foarte rapid.

– Bine lucrat, spuse din nou Goddard, nevenindu-i să creadă peste ce noroc dăduse dintr-odată. Bine, o să-l sun pe Schelet. Între timp, vreau să aflu tot ce se poate afla despre această Rania. Caută fiecare persoană pe care a sunat-o în ultimele zile, unde lucrează, cine sunt vecinii ei, dacă are colege de apartament, ce mașină are – absolut tot. Și să încercăm să ținem deoparte poliția marocană cât putem de mult. Nu vreau să am de-a face cu amănunte legate de jurisdicție care să ne încetinească ritmul.

Peste zece minute, inspectorul Lemieux încheie convorbirea telefonică pe care o purtase cu Goddard și verifică mesajele pe care tocmai le primise pe telefon. Deci „Jean-Claude” și micuța blondă care-i era adjunct reușiseră totuși ceva, până la urmă. Ca să vezi!

Nici că se putea mai bine, gândi Lemieux. Fie Maruan se ascundea în apartamentul lui Fauaz – ceea ce era foarte probabil – fie fata aceea, Fauaz, știa unde se află și îi putea conduce la el. În orice caz, trebuia să ajungă repede la ea. Ieși în trombă din hotelul Hilton din Rabat, sări în mașină și porni în viteză spre Casablanca.

Se lăsase noaptea când Lemieux ajunse în sfârșit în fața clădirii, îl găsi pe paznic dormind și urcă până la etajul șapte pe scări, ca să nu-și anunțe prezența prin zgomotul făcut de închiderea și deschiderea ușii de la lift.

Palierul era gol și era liniște când ajunse el acolo, gâfâind puțin. Scoase un pistol, montă pe el un amortizor și apoi îl ascunse la spate. După aceea găsi apartamentul 701, bătău la ușă de două ori și auzi o voce de femeie care întreba:

– Cine e?

Era Fauaz? Oare Maruan era chiar lângă ea? Lemieux știa că Maruan nu-i auzise niciodată vocea. Dar trebuia să presupună că se afla înăuntru, înarmat și gata să ucidă din nou ca să nu fie arestat pentru crimă.

– Ați sunat să vi se lege televiziunea prin cablu? întrebă el, sperând că informațiile adunate de biroul său erau corecte și întrebându-se de ce Goddard și oamenii lui nu le obținuseră.

– Da, da, îi răspunse femeia. Un moment.

Auzi cum se descuria broasca și cum era dat la o parte lanțul de la ușă, și dintr-odată îi apăru în fața ochilor chipul Raniei Fauaz, care îl privea. Chipul ei era identic cu cel din fotografia pe care i-o trimisese Goddard prin e-mail.

Lemieux împinse ușa, o apucă pe Rania de braț și i-l răsuci la spate până când brațul lui ajunsese în jurul gâtului ei și arma îi era lipită de tâmplă.

– *Unde este Maruan Accad?* întrebă pe un ton poruncitor. Vreau să aflu în clipa asta!

– *Au, mă doare, se plânse Rania. Îmi rupi brațul.*

Dar lui Lemieux nu-i păsa.

– *Am prins-o, Maruan, strigă. Am prins-o. Dacă vrei s-o mai vezi în viață, aruncă-ți armele și ieși încet, cu mâinile ridicate!*

– Nu e aici! insistă Rania cu chipul crispat de durere. Nu e aici. Maruan nu e aici.

– Nu te cred, domnișoară Fauaz. Cred că minți ca să-ți salvezi iubitul.

– Nu este iubitul meu. Nu a fost niciodată iubitul meu. Și nu e aici.

Suna convingător, dar Lemieux nu voia să-și asume niciun risc. Apăsă amortizorul pe tâmpla Raniei și începu să străbată apartamentul, cameră după cameră, dulap după dulap, căutând sub paturi și după perdelele de la duș, în fiecare ungher imaginabil. Numai după ce se convinse că Maruan nu îl aștepta acolo ca să-l omoare lăsă garda jos.

– Ți-am spus că nu e aici, repetă Rania după ce încheiară căutările și Lemieux închise și încuie ușa de la intrare.

– Taci din gură! Strigă el și o lovi puternic peste față cu patul

pistolului, aruncând-o la podea, plângând și cu buza sângerând. Bine, nu e aici acum, dar a fost aici, nu-i așa?

– Cine ești? întrebă Rania, tremurând de frică. Ce cauți aici?

– Eu pun întrebările, domnișoară Fauaz, nu tu, spuse Lemieux stând deasupra ei cu pistolul lipit de fruntea ei. Acum o să mai întreb o dată: a fost Maruan Accad de curând în casa ta?

– Da, a fost aici, admise ea în cele din urmă.

– Ce a vrut?

– A vrut să stea aici. I-am spus nu.

– De ce aici? De ce nu la un hotel?

– Era rănit. Avea nevoie de ajutor.

– Și l-ai ajutat?

– Sunt asistentă.

– Și el e îndrăgostit de tine.

Rania nu spuse nimic.

– Te-a cerut în căsătorie, nu-i așa? În mai, *nu-i așa?*

– Da, da, m-a cerut.

– Deci era îndrăgostit de tine.

– Probabil.

– Și nu erai și tu îndrăgostită de el?

– L-am refuzat.

– Asta nu înseamnă că nu-l iubeai. La tine a venit, în fond. Dintre toți oamenii din lume la care ar fi putut apela, a venit la tine, nu-i așa?

– Cred că da.

– Probabil s-a gândit că încă mai ții la el.

– Poate.

– Și când i-a fost cel mai greu, a venit la tine. Era împușcat, așa-i?

– Da, așa părea.

– Dar l-ai dat afară, în frig.

– N-am vrut să fiu amestecată în viața lui.

– Viața unui criminal?

Rania respiră adânc.

– N-am spus asta.

– Nici nu era nevoie.

– Nu e un criminal, spuse ea. E un om bun.

- Dar nu destul de bun ca să te căsătorești cu el.
- Suntem prieteni din copilărie. Aș face orice pentru el.
- Atunci, de ce n-ai făcut-o?
- L-am... ajutat cât am putut de mult.
- Dar nu l-ai lăsat să stea aici.
- Păi... eu...
- I-ai dat bani?
- Nu.
- L-ai ajutat să procure bilete de avion?
- Nu.
- L-ai dus la gară?
- Nu.
- Dar știi unde este, nu-i așa, domnișoară Fauaz?

Rania era ghemuită pe covor, tremura incontolabil, ochii îi erau plini de lacrimi, iar vocea îi era răgușită și nesigură.

- Nu, spuse, nu știu.
- Cred că minți.
- Nu știu nimic altceva.

Lemieux trase piedica de la pistol.

- Te rog, trebuie să mă crezi, nu știu unde s-a dus.
- O să număr până la trei, spuse Lemieux. Și dacă nu aud ce vreau să aud, o să te omor.

- Dar nu știu, insistă ea. Îți jur... Dacă aș ști, ți-aș spune.
- Poate că nu, zise Lemieux. Poate că tot mai ești îndrăgostită de el. Poate că ești dispusă să te sacrifici ca să scape el.
- Nu, nu, adică îl iubesc, dar îți spun adevărul.
- Unu...

- Te rog, trebuie să mă crezi.
- ... doi...
- Bine, bine, îți spun tot ce știu, dar nu e cine știe ce. Doar, te rog, nu-mi face rău!

Lemieux lăsa să treacă un moment lung, tensionat, de tăcere, după care spuse:

- Foarte bine, aștept.
- Maruan nu mi-a spus ceva sigur, zise ea repede, a spus că nu e sigur, și eu îl cred.
- Care au fost cuvintele lui exacte, domnișoară Fauaz?

– A spus... a spus ceva de genul... „poate în Egipt, poate în Golf, pur și simplu undeva departe de aici”... asta este tot... e adevărat... e tot ce știu.

– Ești absolut sigură?

– Da, asta este, insistă ea. E tot ce-a spus.

– Mai știe cineva că a fost aici?

– Nu, doar eu.

– Nici părinții tăi?

– Nu.

– Nici vreun iubit?

– Nu.

– Nici vreo colegă de cameră sau vreun vecin?

– Nu, minți Rania, încercând cu disperare să-l țină pe acest om nebun departe de Leila. Numai eu. Și n-o să spun nimic. Te rog, trebuie să mă crezi.

Lemieux se opri din nou să se gândească la veridicitatea spuselor ei.

– Foarte bine, atunci, spuse în cele din urmă. N-a fost atât de greu, ai văzut?

Rania expiră profund, vizibil ușurată.

Dar tocmai atunci se auzi zgomot la ușa de la intrare. Se auzi cum se învâрте o cheie în broască. Leila intră brusc în apartament cu brațele pline de pachete cu alimente. Complet surprinsă, se uită la Lemieux, apoi la arma din mâna lui, cu o expresie plină de groază.

– Rania, ce-i asta? întrebă ea cu vocea tremurândă. Are legătură cu Maruan?

Odată cu aceste cuvinte, soarta îi fu pecetluită.

Lemieux trase două focuri, fără să se audă niciunul. Leila se prăbuși pe podea. Apoi se întoarse spre Rania și trase încă două.

PARTEA

a III-a

Goddard ajunse, în sfârșit, în fața clădirii în care locuia Rania Fauaz.

– De ce v-a luat atâta? pufni Lemieux în momentul în care Goddard se dădu jos din mașină.

– E cale lungă din Beirut, replică Goddard, refuzând să se lase atras în capcană. Vreo urmă de Maruan?

– Nu, a fost liniște.

– Dar fata?

– Am spus că a fost liniște.

– Dar sunteți sigur că sunt înăuntru? insistă Goddard.

– Nu sunt sigur de nimic în acest moment, spuse Lemieux. Dar nu trebuie să mai irosim timp. Trebuie să intrăm acum și să sperăm că-l vom lua pe Maruan prin surprindere.

Intrară în holul principal și îl găsiră pe portar treaz de data aceasta. Lemieux îi flutură insigna prin fața ochilor și spuse:

– O căutăm pe Rania Fauaz. Am înțeles că locuiește în această clădire.

– Domnișoara Fauaz? întrebă portarul. Sigur că da. Ce fată

drăguță! Foarte amabilă. Locuiește cu prietena ei, Leila, la etajul șapte, apartamentul 701. Vreți să vă arăt?

– Nu e nevoie, răspunse Lemieux, apoi se întoarse spre Goddard și spuse: Luați-o pe scări. Asigurați-vă că nu e nimeni. Ne întâlnim acolo.

Apoi își scoase revolverul de serviciu și luă liftul.

Goddard își scoase și el arma și îi dădu instrucțiuni portarului să facă liniște și să nu le spună nimic celor care ar fi ieșit sau ar fi intrat în clădire. Apoi se îndreptă spre scări și urcă precaut până la etajul șapte, rugându-se pentru o rezolvare pașnică a acestei povești sordide. Tot îi era greu să creadă că Maruan era un criminal. Era ceva în analiza lui Lemieux care nu părea să se potrivească. Dar nu puteai fi niciodată prea precaut. La urma urmei, Maruan Accad fusese antrenat să ucidă.

Se întâlni cu Lemieux în fața apartamentului 701 și, fără să vorbească, făcură un plan de atac folosind doar limbajul mâinilor. Apoi, numărând în tăcere până la trei, Goddard împinse ușa cu piciorul și cei doi bărbați intrară în trombă în apartament, cu armele în poziție de tragere. Și, spre groaza lui Goddard, înăuntru găsiră cele două trupuri neînsuflețite: al Raniei și al colegei sale de cameră.

– Maruan Accad le-a ucis, spuse Lemieux imediat. Am ajuns prea târziu.

Goddard era încă uluit de ceea ce vedea.

– Dar de ce ar fi făcut Maruan așa ceva?

– Nu asta e problema, insistă Lemieux. Totul este să-l prindem pe Maruan înainte de-a ucide din nou. Luați amprente din locul acesta și începeți imediat căutarea probelor fizice. Dar mai întâi trimiteți poza lui Maruan la toate stațiile de poliție, autogările, gările și posturile de televiziune, precum și la aeroportul și portul maritim din Maroc. E foarte probabil să fie încă în această țară. Nu-l putem lăsa să scape.

Sâmbătă dimineața, telefonul mobil al lui Taric sună, dar lui nu-i păsa. Îi servea Daliei micul dejun la pat și nu se deranjă să răspundă. O oră mai târziu, sună din nou, dar de data aceasta Taric era sub duș, așa că nu-l auzi. Peste încă o oră, sună din nou, însă acum îl lăsase în apartamentul ei. Taric și Dalia petreceau încă o zi împreună, așa că toate mesajele urgente de la Rami rămaseră fără răspuns.

Iarna era foarte aproape, dar povestea de dragoste dintre Taric Giamil și Dalia Nur înflorea dintr-odată, asemenea Deltei Nilului primăvara. După ce luară micul dejun în dimineața aceea rece de luni, se îndreptară spre Turnul Cairo, înalt de 185 de metri, unde se ținură de mână în timp ce priveau la orașul supraaglomerat de la picioarele lor și se întreceau să vadă cine găsește cele mai multe repere. Localizară rapid Muzeul Egiptean și Citadela, moscheea Rafic Ali și moscheea lui Ibn Tulun, dar mai departe de acestea linia orizontului începea să se piardă într-o mare nesfârșită de hoteluri, apartamente și clădiri de birouri, toate învăluite într-o ceață prăfuită, maronie și poluată.

– Ai fost vreodată la piramide? întrebă Dalia.

– Mi-e rușine să recunosc, dar nu, n-am fost.

– Nici eu! exclamă ea. Hai să mergem! Vreau să le văd de aproape și să alerg într-o cursă de cămile prin deșert.

– Vrei să spui să *călărești* o cămilă prin deșert? întrebă Taric.

– În niciun caz! Vorbesc despre *curse*! replică ea clipind strengărește din ochi.

Taric era uimit de energia și dragostea ei de viață. Era ceva înviorător și cuceritor, așa că ridică din umeri și spuse:

– Să începă cursa!

Luară un taxi până la Gizeh, unde urcară prin puțul din interiorul Marii Piramide și se uitară în sarcofagele mari și goale, imaginându-și toate comorile pe care le ascunsese cândva această minune a lumii. Apoi închiriară două cămile și un ghid care îi duse la o distanță destul de mare, în deșert. Nu mai vorbiră despre întâlnirea cu moartea a lui Naghib Mahfuz, nici despre părinții lui Taric, nici despre accidentul de mașină în care, chipurile, ar fi fost implicat, nici despre rănilor pe care se presupunea că le avea din cauza impactului. Nu era nevoie ca el să vorbească despre Goddard și Lemieux, despre Monte Carlo sau despre Rafic Ramsey. Alături de ea nu simțea că este judecat, anchetat sau că trebuie să se ferească tot timpul de eventuali urmăritori. Puteau să joace rolul unor tineri îndrăgostiți, iar pentru Taric toate acestea erau ca un pahar cu apă rece și proaspătă pentru inima lui uscată și însetată.

– Hei, Taric, pun pariu că pot să te întrec până la Sfinx! strigă Dalia dintr-odată. Cine pierde, face cinste cu cina!

Nici nu termină bine de rostit aceste cuvinte, că își plesni zdravăn cămila pe spinare și o porni spre dunele de nisip fără să-l aștepte.

Spiritul de competiție din Taric se trezi imediat la viață și porni repede în urmărirea ei, lăsându-l pe ghidul uluit, și nu tocmai fericit, să-și strige blestemele în vântul de toamnă. Dalia se pricepea, de parcă ar fi fost crescută în șa. Era deja la patruzeci sau cincizeci de metri înaintea lui, cu părul ei negru, frumos, fluturând liber în urma ei. Dar nici el nu avea de gând să se dea bătut fără luptă.

Urcară prima dună și o coborâră pe partea cealaltă. Și încă o

dată, și încă o dată, până când, în apropierea ultimei dune, Dalia dispăru pentru o clipă. Dar numai pentru o clipă, pentru că Taric se apropia în viteză.

Dalia striga la el, îl șicana, îl provoca, în așa fel încât el se înverșună și mai mult să câștige. Dădea pintoni din ce în ce mai tare, încercând să stoarcă și ultima picătură de energie din cămila de trei ani pe care călărea, dar până la urmă tot nu reuși să câștige. Dalia ajunsese în dreptul unui grup de turiști uluiți de lângă baza Sfinxului cu o jumătate de lungime de cămilă înaintea lui, apoi întoarse și o porni înapoi spre deșert într-un ritm domol, încercând să-și recapete suflul.

Râdea atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile, la fel și el, care se simți cuprins brusc de o asemenea pasiune cum nu-și imaginase că ar mai putea simți pentru altcineva în afară de Rania.

– Cumpără-mi ceva! spuse ea în timp ce se îmbrățișau.

– Să-ți *cumpăr* ceva? întrebă el, uimit de cererea ei. Cum ar fi?

– Nu știu, râse ea, trăgându-l mai aproape și sărutându-l din nou pe gât și pe urechi. Ceva special, ceva deosebit, ceva care să-mi aducă aminte de tine când vei dispărea în noapte și nu te voi mai vedea niciodată.

– Despre ce vorbești? întrebă el. De ce spui asta?

– Nu asta fac bărbații? replică ea. Iau ce vor și apoi o șterg când te aștepți mai puțin.

Își păstrase privirea jucăușă, dar cuvintele ei – indiferent cu câtă inocență și câte zâmbete le-ar fi rostit – avură efectul scontat. Taric știa de-acum că se juca cu focul. Cineva o rănisese profund pe fata aceasta, destul de curând, iar el se afla acum în situația de a scoate cărbunii din foc. Era a lui, dacă voia, dar nu accepta ca el să se joace cu ea sau să considere că o câștigase deja, iar această situație trezea în inima sa un gând pe care nu avea nici timpul, nici dorința să-l analizeze deocamdată.

Indiferent de sentimentele sale pentru ea, oricum nu avea de gând să rămână prea multă vreme prin preajmă, nu-i așa? Cum ar fi putut? Peste câteva zile sau câteva săptămâni, poate peste o lună sau două, Rami îl va suna ca să-l avertizeze că i-au prins urma și va trebui să dispară. Va trebui „s-o șteargă când se va aștepta ea mai puțin”, nu-i așa?

Desigur, ar fi fost mai ușor pentru el dacă nu și-ar fi dorit altceva decât o aventură de-o noapte sau o distracție pe durata sfârșitului de săptămână. Dar, spre propria-i surpriză, Taric descoperi că sentimentele ei contau pentru el. Fata asta avea ceva ce-i plăcea cu adevărat și nu voia s-o facă să sufere.

– Unii bărbați, poate, îi răspunse Taric apropiind-o de el și sărutându-o ușor. Dar nu și eu.

Sperând să schimbe subiectul, Taric o conduse pe Dalia, braț la braț, pe o stradă cu magazine de o parte și de alta, plină de turiști, pentru ca în final să ajungă într-unul dintre cele mai faimoase prăvălii cu papirusuri.

– Bine, șopti el imediat ce intrară. Îți spun ce-am să fac. O să-ți cumpăr orice vrei tu din acest magazin.

Daliei îi străluciră ochii.

– Orice? întrebă ea încântată.

– Orice, spuse el, rostește doar un cuvânt.

Ea îl strânse de braț și privi în jur în magazinul acela mare ai cărui pereți erau acoperiți de picturi extraordinar de frumoase în splendide culori vii, executate toate pe coli mari din papirus.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă un vânzător. Pot să vă ofer un preț foarte bun azi.

– Poate ne arătați ce aveți, spuse Taric și Dalia încuviințând imediat.

– Cu plăcere, domnule, spuse tânărul care nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Îi conduse pe cei doi în încăperea din spatele magazinului,

unde începu prin a le arăta cum sunt tăiate tulpinile de papirus în fâșii lungi și subțiri; apoi sunt înmuiate în apă pentru a înlătura cea mai mare parte din zaharurile naturale; apoi fâșiile sunt suprapuse una peste alta într-un model încrucișat și presate; iar în final sunt uscate timp de mai multe zile pentru a deveni niște foi remarcabil de rezistente pe care artizani pricepuți pot picta scene uluitoare, cele mai multe inspirate din legendele Egiptului antic.

– Vorbește-ne despre acesta de aici, spuse Dalia, după ce tânărul își termină prezentarea, arătându-i una dintre imaginile mai mari, cu oameni, animale și hieroglife pictate în nuanțe strălucitoare de albastru, roșu și auriu. Imaginea era încadrată de o ramă frumoasă de lemn și era atârnată pe peretele de lângă ei.

– A, da, spuse vânzătorul, *Judecata finală*. Aceasta este foarte renumită. Copii ale acestei picturi se găseau în case, în morminte și în temple pe tot cuprinsul Egiptului.

– De ce? întrebă Taric. Ce semnificație are ea?

– Ei bine, explică tânărul, vechii egipteni credeau că, după ce mureau, oamenii erau supuși unei judecări finale, o socoteală finală cu Dumnezeu în legătură cu tot ce au făcut în timpul vieții. Îl vedeți pe bărbatul acela din colțul din stânga, de sus, cel care îngenunchează înaintea tuturor acelor personaje din partea de sus a picturii?

– Da.

– El reprezintă omul în viața de apoi. Îngenunchează înaintea a paisprezece judecători, jurându-se că nu este vinovat și aducându-le sacrificii și implorându-i să-l lase să meargă în paradis.

– Dar cel de aici, de jos? întrebă Taric. Este același bărbat?

– Cel din colțul din stânga, de jos? întrebă vânzătorul.

– Exact.

– Da, este același bărbat, îi răspunse el. Este condus în palatul de justiție, unde se va decide dacă este bun sau rău, vinovat sau nevinovat. Vedeți balanța aceea uriașă din fața lui?

– Da.

– Inima celui decedat este pusă pe talerul stâng al balanței,

explică vânzătorul, iar pe cel din dreapta este pusă o pană a dreptății. Dacă inima lui este mai grea decât pana, înseamnă că este plină de păcat. Înseamnă că nu e destul de bun pentru rai și va fi trimis direct în iad. Dar dacă inima lui este mai ușoară decât pana, înseamnă că este un om bun – un om pur – și va merge în paradis. Vedeți bărbatul din pictură? El era pur și a fost dus în sala tronului din rai de către personajul acela care ține cheia vieții veșnice. Vă place?

– Nu, nu-mi place, spuse Dalia vizibil stânjenită. Arătați-mi altceva.

Ea își îndreptă privirile spre o altă pictură, în care erau reprezentați doi porumbei cocoțați într-un copac stufos. Dar Taric rămase pironit în fața *Judecății finale* și studia pictura cu o atenție încordată.

– Cum poți să fii sigur? întrebă Taric.

– Sigur de ce? întrebă vânzătorul.

– Cum poți să ai siguranța că inima ta este destul de pură, că te duci în rai, nu în iad?

Vânzătorul stătea acolo și-l privea fără nicio expresie. Era evident că nu avea nicio idee, așa cum nici Taric nu avea. Taric simți subit cum îl străbate un val de teamă. Întrebarea răsuna în mod repetat în sufletul său. Trebuia să afle răspunsul înainte de a-i fi pecetluită soarta.

Îi cumpără Daliei o pictură – una diferită, desigur, una foarte elegantă și foarte scumpă cu doi îndrăgostiți plutind într-o felucă pe Nil – dar Taric nu putea să se elibereze de senzația de anxietate pe care o stârnise în el *Judecata finală*. Era ca și cum ar fi auzit vocea mamei sale răsunându-i în minte, plângând din cauza tuturor alegerilor nesăbuite, egoiste pe care le luase în viață, implorându-l să schimbe direcția și să o ia de la capăt cât încă mai era posibil.

Dar de unde să înceapă? La cine să apeleze? Era gata să facă o schimbare. Viața lui se destrăma. Dar „schimbarea direcției” ... ușor de zis, greu de făcut.

Se întoarseră în apartamentul Daliei, făcură duș, se schimbă, iar apoi Taric o invită la hotelul Movenpick pentru o cină la lumina lumânărilor, înainte ca Dalia să plece la lucru odată cu

zborul de noapte spre Londra. Ea era cât se poate de fericită. El era cât se poate de nefericit.

– Dina și Mervat mi-au trimis un e-mail aseară, spuse Dalia. Am uitat să-ți spun.

– Serios? întrebă el, fără să ridice măcar privirea din farfuria cu mâncarea de care abia se atinsese.

– Sunt tot în New York. Tocmai au găsit un apartament. Dina spune că vor veni acasă weekendul viitor ca să-și strângă lucrurile și să le trimită cu vaporul în State.

– Nu-mi vine să cred că pleacă într-adevăr. Presupun că ar trebui să-mi caut alte colege de apartament. Nu mi-aș putea permite niciodată să închiriez singură apartamentul acela.

– Așa e, aprobă el, înțepând cu furculița friptura de vacă.

– Taric, te simți bine? întrebă ea.

– Da, sunt bine, spuse el, în timp ce-și turna al treilea pahar cu vin.

– Pari distrat, cu mintea în altă parte... Nu cum erai dimineață. Sau cum ai fost tot weekendul.

– Nu, nu... sunt doar...

Vocea i se pierdu treptat.

– Doar ce? întrebă ea.

Nu voia s-o mintă. Nu voia ca inima să-i fie mai grea decât era deja. Simpla idee îl deranja dintr-odată mai mult decât oricând. Dar, la urma urmei, nu era toată viața lui o minciună în acest moment? El nu era Taric Giamil. Nu era un consultant IT din Bruxelles. Nu se ocupa cu înființarea unei filiale în Cairo, nici nu căuta o iubită, o soție sau vreunul din lucrurile despre care îi vorbise.

– Pur și simplu o să-mi fie dor de tine, spuse el, privind-o în sfârșit. Mi-au plăcut ultimele zile pe care le-am petrecut împreună.

– Și mie, îi răspunse ea, prinzându-i mâinile.

– Ești o fată deosebită.

Dalia încă îi zâmbea, dar păru dintr-odată și ea puțin sceptică.

– Deosebită în sensul de „vreau să petrec mai mult timp cu

tine"? întrebă ea. Sau deosebită în sensul de „a fost distractiv, n-o să mă mai vezi niciodată”?

– Deosebită în sensul că vreau să petrec *foarte mult* timp cu tine, insistă el, luându-i mâinile în ale sale. La ce oră te întorci mâine?

– Cred că o să ajung pe la prânz.

– Perfect. O să te aștept.

– Promiți? întrebă ea strângându-i mâinile.

– Promit.

Taric petrecu noaptea singur în apartamentul Daliei. Oamenii pe care îi angajase proprietarul pentru curățenie și reparații munciseră toată ziua în apartamentul său, dar nu prea puteai să-ți dai seama de asta. Mai erau multe de făcut. În plus, deși apartamentul Daliei era considerabil mai mic, era mult mai călduros (în parte datorită faptului că la ea caloriferele funcționau, la el, nu), era mult mai frumos decorat și chiar te simțeai acasă în el.

Avea perdele la ferestre și flori proaspete în vase colorate pe masa din bucătărie. Avea așternuturi curate pe paturi, pilote groase și perne moi și pufoase, și tot felul de fleacuri ornamentale aduse din multele țări prin care călătorise fata. Ce era mai important, vasele erau spălate, exista mâncare gustoasă în frigider și în cămară, aragazul funcționa, și toate acestea ar fi înclinat decisiv balanța în caz că ar fi avut vreo îndoială cu privire la decizia pe care o luase de a sta acolo.

Taric își pregăti o cafea fierbinte și se servi cu niște fursecuri pe care le găsisese în cămară. Apoi începu să scotocească prin lucrurile Daliei, încercând să înțeleagă cine era ea cu adevărat. Lângă

sistemul audio și video găsi rafturi cu CD-uri și DVD-uri cu cele mai noi filme egiptene, europene și americane, toate aranjate frumos în ordine alfabetică. Mai găsi șifoniere în care stăteau aliniate haine și pantofi noi, cutii de catifea cu bijuterii, teancuri de reviste *Vogue* și *Cosmo* și alte reviste de modă. Descoperi și echipament de scufundări și snorkeling* și rafturi întregi cu ghiduri de călătorie din stațiuni de la Marea Mediterană și din Caraibe, ca să nu mai vorbim de colecția completă a romanelor lui Naghib Mahfuz. În cele din urmă găsi și rezerva ei de marijuana din care luă o țigară pe care o și aprinse.

Ce i se părea curios, totuși, era că nu găsea nici jurnale, nici însemnări personale, nici măcar un album de fotografii care să-i poată furniza indiciile de care avea nevoie. Cine era, cu adevărat, Dalia Nur? De unde venea? Încotro se îndrepta? Era îndrăgostit de ea, dar își dădu brusc seama cât de puține lucruri știa, de fapt, despre ea.

Copilărise în Iordania, asta aflase, dar nu știa unde. Știa că plecase de acasă la optsprezece ani, dar nu știa de ce. Știa că absolvise un colegiu obscur din Franța, dar nu știa care și nici ce studiasă. Știa că se angajase la British Airways ca să vadă lumea și să călătorească pe gratis. Mai știa că fusese deja în douăzeci și trei de țări și că spera să ajungă în Australia în cursul acestui an pentru al treilea concediu în tot atâția ani, deoarece, spunea ea, era uimitor să faci snorkeling acolo. Dar în afară de asta, nu prea mai dispunea de detalii. În aparență, ea era o enigmă la fel de mare pentru el cum era el pentru ea.

Tot căutând răspunsuri, Taric deschise un sertar al noptierei de lângă patul ei, unde găsi un teanc de broșuri cu oferte de călătorii de câte două-trei zile în diferite hoteluri din Șarm el-Șeic. Chiar că îi plăcea să călătorească! El nici măcar nu-și putea aminti când își luase concediu ultima dată. Dar Dalia părea obsedată de ideea de a vedea lumea și de a gusta viața din plin. Era ca și cum nu ar fi putut să stea pe loc mai mult de câteva zile

---

* Scufundări de suprafață practicate cu ajutorul unei măști subacvatice și al unui tub numit snorkel – n.tr.

o dată. Cum prindea câteva zile libere, lua avionul spre o altă destinație exotică. Dar de ce? De ce anume fugea?

Taric răsfoi teancul de broșuri. Una era pentru Hilton. Alta era pentru Ritz Carlton. Altele erau pentru Four Seasons, Marriott, Movenpick Jolie Ville, pe lângă multe altele. Sub tot teancul acela se afla un carnețel ștanțat cu logoul de la British Airways. Era plin de tot felul de notițe, toate scrise de mâna Daliei, cu variante de preț pentru trei persoane cazate într-un apartament, posibile destinații și informații referitoare la ele și avantajele și dezavantajele alegerii oricăreia dintre locații.

Era pe punctul de a pune totul la loc în sertar pentru a-și continua demersul de a afla tot mai multe despre fata aceasta misterioasă, când observă că datele pe care Dalia le încercuise ca fiind cele mai potrivite pentru călătorie – și peste care trăsese o linie ulterior – erau toate în viitorul foarte apropiat, între Crăciun și Anul Nou. În acel moment își dădu seama de ce nu se mai ducea Dalia. Dina și Mervat fuseseră transferate. Dalia abia dacă va reuși să plătească chiria pentru apartamentul acela, de unde să-și permită să cheltuiască pentru un weekend plin de distracții la Șarm? Asta îl făcu pe Taric să se gândească. *Ce-ar fi dacă...*

Până a doua zi, la sosirea Daliei, planurile erau făcute, biletele cumpărate, valizele pregătite și totul – inclusiv echipamentul de snorkeling al Daliei – era încărcat într-un taxi ce staționa în fața clădirii. Taric aștepta pe treptele de la intrare cu un buchet imens de flori. Ochii Daliei spuneau totul. Nu-i venea să creadă. *Mergeau împreună la Șarm? Cu adevărat? Chiar atunci? Toate cheltuielile plătite? Cum de știuse? Cum reușise să facă atât de rapid toate pregătirile? Cum de era atât de norocoasă să se îndrăgostească de un tip ca el?*

Taric îi răspunse la toate întrebările, mai puțin la ultima, în timp ce se îmbarcau la bordul avionului care avea să-i ducă într-o oră până în peninsula Sinai. Îi plăcea la nebunie uimirea plină de bucurie și jucăușă a Daliei. Taric nu fusese niciodată atât de spontan, dar se simțea bine și spera dintr-odată că acesta avea să fie doar începutul. Era bine să plece din Cairo, și asta din mai multe motive. Avea nevoie de soare și de nisip, și de surf ca să-i abată gândurile de la toate necazurile. Și avea nevoie să fie cât mai mult timp cu Dalia.

– E incredibil de generos, spuse Dalia într-un târziu. Tot nu înțeleg de ce ai făcut-o.

– Mi-a fost dor de tine, îi spuse el în timp ce avionul se pregătea să aterizeze.

Ea îl strânse de braț și se cuibări lângă el.

– Serios? zâmbi.

– Serios, spuse el, apoi adăugă: ai un apartament foarte drăguț la Cairo, dar nu este la fel fără tine. Mă simțeam singur acolo și am găsit un calendar în care notasem că ești liberă în următoarele câteva zile. N-am rezistat. Sper că n-am fost prea îndrăzneț că am planificat toate astea sub impulsul momentului.

– Sigur că ai fost, replică ea. Și sunt nespus de fericită.

Se cazară la Ritz Carlton și în următoarele două zile se purtară ca un cuplu de tineri proaspăt căsătoriți. Dormiră până târziu și luară micul dejun în pat. Stătură la soare lângă piscină. Își petrecură după-amiezele făcând snorkeling în Marea Roșie, în dreptul insulei Tiran, nu departe de coasta Arabiei Saudite, apoi cinară la restaurante pretențioase înainte de a se retrage în apartamentul lor pentru nopți de pasiune dezlănțuită.

În timpul zilei, temperatura se menținea undeva în jurul valorii de 25 de grade, cu o briză domoală dinspre nord. Noaptea, nu cobora niciodată sub 15 grade. Fără nori. Fără ploaie. Fără ceață. Fără poluare. Fără telefoane. Fără e-mailuri. Nu se putea mai bine de-atât, iar Taric ar fi vrut să nu se sfârșească niciodată.

A treia zi, se trezi devreme și ieși să alerge în aerul răcoros al dimineții. Trupul său se vindeca bine după rănila primite la Monte Carlo. Își recăpăta forțele într-un ritm constant, și în multe feluri, putea spune că nu se simțise niciodată mai bine. Râdea. Cânta sub duș. Era îmbătat de dragoste. Era singura explicație pe care o putea găsi.

Taric nu mai trăise o asemenea experiență cu nicio altă fată,

nici măcar cu Rania. Încă mai ținea la Rania, desigur, și bănuia că va ține mereu. Dar ea nu răspunsese niciodată cu aceeași intensitate la sentimentele lui pentru ea. În mod sigur, nu așa cum o făcea Dalia. Dalia îl dorea. Avea nevoie de el. Și îl făcea să se simtă deosebit. Se îndrăgostea de fata asta și totul se întâmpla atât de repede!

După ce alergă aproape opt kilometri de-a lungul plajei, Taric se întoarse la Ritz și se strecură înapoi în cameră cât mai încet cu putință. Dalia dormea încă. Arăta ca un înger – atât de frumoasă, de liniștită, părea un vis.

Făcu duș iar apoi se îmbracă în haine de stradă. Poate vor vizita ceva sau vor face cumpărături. Ar putea să închirieze biciclete sau să zboare cu parapanta deasupra valurilor.

Lui îi era indiferent. Orice dorea ea, atâta timp cât erau împreună.

– Hei, bună dimineța! îi spuse Dalia moale când îl văzu ieșind din baie.

– Bună dimineța și ție! răspunse el, sărutându-o ușor. Cum te simți?

– Minunat, îi răspunse ea zâmbind. Mi-e foame.

– Și mie, spuse el. De ce nu faci un duș rapid și pe urmă coborâm la micul dejun și facem un plan pentru azi?

– Sună bine, aprobă ea, insistând să primească încă un sărut înainte de-a intra în baie și de-a închide ușa după ea.

În timp ce o aștepta, Taric începu să facă ordine în cameră. Strânse câteva haine de-ale Daliei care fuseseră puse la uscat pe balcon. Le împături frumos și le aranjă în valiza ei. Găsi și cheile, și telefonul ei mobil sub pat. Dar când se duse să le pună înapoi în geantă, căzură câteva plicuri. Erau diferite facturi noi, niciuna nu fusese deschisă și se putea presupune că nu erau nici achitate, iar sub tot teancul acela era un plic care îi atrase atenția lui Taric.

Era o scrisoare, nu o factură, cu timbru poștal de Iordania, datat cu o săptămână în urmă. Spre deosebire de toate celelalte plicuri, acesta era deschis și – lucru curios – nu se putu abține și începu să citească, total nepregătit pentru ce urma să găsească în scrisoarea aceea.

Draga mea Dalia,

Îți mulțumesc foarte mult pentru ultima ta scrisoare. Nu pot să-ți spun cât de fericiți suntem, mama ta și cu mine, pentru că nu te mai vezi cu Kalim. Știi că nu ne plăcea modul lui de viață, cu droguri, alcool și cu toate petrecerile acelea până noaptea, târziu. Nu era un tânăr pe care să ni-l fi dorit ca soț pentru tine. Nu pentru un astfel de soț te-am crescut. Nu era creștin, nici măcar un bărbat prea bun sau serios. Suntem mândri de tine pentru că ai întrerupt relația cu el și îți vezi mai departe de viața ta.

Ești pregătită să-ți găsim un bărbat bun și evlavios care să te iubească, să aibă grijă de tine pentru tot restul vieții tale? Ce zici de Iusef? Știi că l-am angajat ca pastor asistent luna trecută? Face o lucrare minunată la biserică, mai ales cu copiii. Ține studii biblice și lecții de școală duminicală și conduce grupul de tineri. Cred că încă ține la tine foarte mult. Putem să-i dăm numărul tău de telefon și să-i spunem să te sune? Asta ne-ar face foarte fericiți, pe mama ta și pe mine.

Când vii acasă? Ne-ar plăcea să te vedem. Ai putea să-l vezi și pe Iusef. Și toți verii tăi s-ar bucura să te revadă. Și eu la fel. Te rog să ne scrii curând.

Cu dragoste, *Tata.*

Scrisoarea era dactilografiată cu grijă pe o foaie cu antetul „Bisericii Biblice Petra” cu numărul unei căsuțe poștale dintr-un orașel din sudul Iordaniei.

Taric era uluit. *Ce era asta? Dalia era creștină? Tatăl ei chiar era pastor? Cum era posibil? Nu avea niciun sens.* Dalia obișnuia să bea alcool. Consuma droguri. Avea relații sexuale cu el fără să fie căsătoriți. Cum era posibil să fie fiica unui cleric creștin?

Mai mult, cum de nu spusese niciodată nimic despre asta? Nu existase niciun indiciu că ar fi fost creștină. Nu purta nicio cruce. Nu părea să aibă vreo Biblie. După câte își dădea el seama, era doar un alt suflet pierdut, la fel ca el. Religia nu fusese niciodată importantă pentru el. Dar el nu fusese crescut de un om al Cărții!

Cum putea să ascundă de el ceva atât de important pentru viața ei? Și cine era Kalim? Cine era Iusef? Ce se întâmpla, de fapt, și ce altceva îi mai ascundea?

Dar, în fond, el câte minciuni îi spusese? Avea și el secretele lui.

Taric încă mai studia cu atenție scrisoarea când îi sună telefonul mobil. Tresări și verifică numărul apelantului și își dădu seama că era fratele lui.

– Salut, Rami, spuse.

– Maruan, unde ai fost? strigă fratele lui la el. Te-am tot sunat în ultimele zile. Am fost îngrozit. Am crezut că ai murit.

– Nu, nu, sunt bine, spuse Taric calm. Doar că am fost... am fost... ăăă... am fost ocupat. De ce? Ce se întâmplă?

– Ocupat? întrebă Rami. Cu ce?

– Nu e treaba ta.

– Ești nebun, Maruan? spuse Rami. Îmi risc viața ca să te ajut pe tine să rămâi în viață și în libertate, iar tu dispari pentru câteva zile și apoi ai tupeul să spui că nu e treaba mea?

– Ai dreptate, spuse Taric, încercând să nu pară că bate prea mult în retragere. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău.

– Sper că așa e, ripostă Rami furios, dar încercând în mod evident să-și controleze emoțiile. Uite ce e, s-au întâmplat multe de când ai dispărut tu de pe fața pământului. O să plec din Bagdad cu următorul zbor și mă întorc la Beirut. Procurorul din

Monte Carlo a emis o citație pe numele meu și trebuie să fiu la dispoziția inspectorului Goddard pentru interogatoriu.

Urmă o pauză lungă și Taric își dădu seama că mai era ceva în neregulă. Într-un târziu, Rami izbucni și-l întrebă direct:

– De ce nu mi-ai spus că Rania s-a mutat la Casablanca?

Taric era uluit. Cum era posibil să știe?

– Nu știu ce vrei să...

– Las-o baltă, Maruan. N-o să țină. Știu că ai fost acolo. Ce vreau să știu e de ce. Ai spus că vei ține capul la cutie, fără prieteni, fără nimic familiar. Ai promis.

– Nu știam unde altundeva să mă duc, recunosc el. Aveam nevoie de ajutorul ei.

– *De ce?* întrebă Rami pe un ton poruncitor.

– Pentru că am fost împușcat, Rami. Asta e. Ești mulțumit acum? Am fost lovit de unul dintre asasinii din Monte Carlo, dar nu mă puteam duce la spital nici acolo, nici în Franța. Nu știam cine era pe urmele mele. Nu știam în cine să am încredere. Rania era singura persoană la care mă puteam gândi. Așa că m-am dus la ea. M-a îngrijit și pe urmă mi-a spus să dispar și de-asta am venit aici.

– A fost o greșeală stupidă, Maruan, zise Rami.

– Probabil că ai dreptate, consimți Maruan. Dar a mers, nu-i așa?

– Nu, nu a mers.

– Ce vrei să spui?

– Rania a murit.

Simți că își pierde răsuflarea.

– Ce vrei să... cum ai...?

Mintea lui Taric parcă nu mai funcționa. Nu putea să respire. *Cum era posibil?*

– Poliția i-a găsit cadavrul în apartamentul ei din Casablanca, alături de cel al colegei de apartament, explică Rami. Amândouă au fost împușcate de mai multe ori.

Nu putea să fie adevărat. Abia fusese acolo. Rania abia îl ținuse în brațe.

– Inspectorul Goddard mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic de la birou, spuse Rami. Așa am aflat. Zice că au găsit

amprente tale peste tot la locul crimei. Au găsit firele tale de păr pe o pernă de pe canapeaua Raniei. Un vânzător de la colțul străzii te-a identificat, susține că te-a văzut umblând prin zonă. Au găsit mașina la câțiva kilometri depărtare. Lemieux zice că tu ai făcut-o. A emis un mandat de arestare pe numele tău și Goddard spune că, dacă ai o explicație, ai face bine să te predai și s-o oferi acum, altfel nimeni nu va mai putea să te ajute.

Taric nu mai voia să audă nimic. Îi era rău. Clocotea de mânie și nu-i venea să creadă ce auzea, era gata să dea cu telefonul de toți pereții. Apoi Rami continuă:

- Mi-e teamă că asta nu e tot. E și mai rău.
- Cum? reuși să articuleze Taric. *Cum ar fi putut fi și mai rău?*
- Lemieux și Goddard știu că acum ești în Egipt.
- *Poftim?*

– Nu mă întreba de unde știu, spuse Rami. Goddard n-a vrut să-mi spună. Dar și el, și Lemieux sunt acolo acum. Fiecare ofițer de poliție din Egipt are deja fotografia ta, cu ordinul de a trage imediat, dacă nu te predai pașnic.

- Dar nu am omorât-o pe Rania, spuse Taric. Îți jur că nu.
- Știu, zise Rami.

– N-am ucis-o nici pe colega ei, insistă Taric. Trebuie să fi fost oamenii Claudettei.

– Sunt de acord și tocmai am trimis o altă echipă în Brazilia. Nu cred că mai e în Sao Paulo. Cred că e în munți. Dar o s-o găsim și pe ea, și pe cei cu care lucrează. Îți promit asta. Însă ne va lua ceva timp – timp pe care tu nu-l ai. Trebuie să pleci de acolo. *Acum!*

Visul în care trăise Taric în ultimele zile se spulberase complet. Revenise coșmarul. Venise momentul să fugă din nou.

Oricât i-ar fi fost de greu să recunoască, Rami avea dreptate. Dacă echipa de asasini plătiți a Claudettei Ramsey o găsisse pe Rania în Maroc, cu siguranță îl puteau găsi și pe el în Egipt. Îi înscenau crime pe care el nu le comisese. Mobilizau împotriva lui toate forțele polițienești din Europa și Africa de Nord. Era clar că nu se putea întoarce acum la Cairo, indiferent cât de mare era orașul. Dar nici s-o părăsească pe Dalia nu putea. Știa că nu

trebuia să se îndrăgostească de ea, dar era prea târziu. Nu putea să facă nimic în această privință. Și dacă acum i s-ar întâmpla ceva rău Daliei, nu avea să și-o ierte niciodată.

Dalia ieși din baie îmbrăcată într-o frumoasă rochie de plajă de un albastru deschis și cu pantofi asortați. Arăta extraordinar, ca totdeauna, dar lui Taric nu-i stătea mintea la romantism în momentul acela. Era încă amețit, mai întâi din cauza acelei scrisori stranii de la tatăl Daliei, iar cum din cauza discuției telefonice avute cu Rami. *Ce trebuia să facă? Unde să se ducă?*

Pentru o fracțiune de secundă se simți ispitit să-i spună Daliei totul: cine era de fapt, cu ce se ocupa, de ce fugea și cine îl urmărea. În mod sigur, așa ar fi fost cinstit să procedeze. Dar, oare, era și cel mai bine? – se întrebă Taric.

Cum apăru acest gând în mintea sa, Taric îl și alungă cu toată forța de care era în stare. Cu cât știe mai puține, cu atât mai în siguranță și mai fericită e, conchise el. La urma urmei, dacă o iubea cu adevărat, de ce s-o îngrozească vorbindu-i despre lunetiști, atentate cu bombă și o viață marcată constant de teama că de după următorul colț poate răsări un ucigaș? Ar fi o dovadă de sinceritate, se gândea el, dar nu ar fi corect față de ea.

Taric se uită la ceas. Avea nevoie de un plan, și încă foarte

repede. Dar înainte de-a apuca să spună ceva, Dalia văzu scrisoarea pe care el o ținea încă în mână.

– Ce-i asta? întrebă ea. De unde ai luat-o?

Taric începu să articuleze un răspuns, dar ea i-l reteză imediat, întrebându-l:

– E scrisoarea de la tatăl meu? Ai luat-o din geanta mea? *Cum ai îndrăznit?*

Taric fu luat prin surprindere de reacția ei dură și încercă să se justifice spunând:

– Făceam curat în cameră și am găsit-o. Nu știam ce este.

Ea se întinse spre el și i-o smulse din mână. Expresia feței îi era complet schimbată. Se înroși toată și începură să-i tremure mâinile.

– *Ai citit-o?* întrebă. *Jură ca n-ai citit-o!*

– Așa cum am spus, nu știam ce e, se bâlbâi el. Dar a fost interesant. Adică, tu chiar ești creștină? Tatăl tău chiar e pastor?

– *Asta nu te privește pe tine*, strigă ea, mototolind scrisoarea, alergând spre baie și trântind ușa după ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, uluit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ce-i așa de grav? Da, am citit o scrisoare de la tatăl tău. De ce e o problemă atât de gravă?

– *Nu aveai niciun drept*, strigă Dalia din spatele ușii, izbucnind în lacrimi. *Nu aveai niciun drept să-mi scotocești printre lucruri, Taric Giamil. Nu ai niciun drept să mă judeci. Mă auzi? Nu ai niciun drept.*

– Despre ce vorbești? întrebă el, îndreptându-se spre ușa de la baie, dar o găsi încuiată. Nu scotoceam și nu te judec. De ce aş face-o? Eram doar curios. Asta e tot. Hai, Dalia, lasă-mă să intru.

– *Nu! Țipă ea. Pleacă de-aici!*

– Uită de asta! răspunse Taric cât de ferm și de calm putu. Nu plec nicăieri. Mă îndrăgostesc de tine. Vreau să știu *totul* despre tine. Vreau să aflu despre părinții tăi. Vreau să știu despre credința ta, oricare ar fi ea. Vreau să știu ce e cu tipul acesta cu care te întâlneai și de ce te-ai despărțit de el. Totul.

O auzea cum încearcă să-și domolească plânsul. Apăsă din nou pe clanța ușii, dar în zadar. Se lăsă să alunece pe podea,

complet uluit, încercând să înțeleagă ce se întâmpla cu fata asta după care era nebun.

– Dalia, iartă-mă, te rog, spuse după câteva minute în care analizează situația. Îmi pare rău. Sincer. Am găsit scrisoarea din întâmplare, dar ai dreptate, n-ar fi trebuit s-o citesc. Dar crede-mă, te rog, când îți spun că nu încercam să te rănesc. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi supărată. Hai să nu lăsăm ca acest lucru să ne strice momentele magice pe care le-am trăit împreună.

Era în postura de-a implora pe cineva, un lucru cu care nu era obișnuit. Dar părea să obțină efectul dorit. Încet-încet, Dalia părea să se calmeze. Acum suspina, mai degrabă, nu mai plângea și respira mult mai bine.

– Pot să mă revanșez cumva? întrebă Taric. Spune-mi doar un cuvânt și așa o să fac.

Peste câteva minute, ușa se deschise încetișor.

– Nu te uita la mine, porunci ea, scoțând încă suspine înăbușite. Închide ochii! Arăt oribil.

– Asta e imposibil, spuse el, dar închise oricum ochii. Auzea cum ușa se deschidea mai larg.

– E adevărat ce ai spus adineauri? întrebă ea după o pauză lungă.

– Absolut totul, răspunse el.

– Chiar te îndrăgostești de mine?

– Da, absolut, da, sunt îndrăgostit de tine până peste urechi. Altfel de ce te-aș fi luat pe sus ca să te aduc în acest paradis?

Taric nu putea crede că spunea aceste cuvinte. Abia dacă o cunoștea pe fata asta. Ea abia dacă-l cunoștea pe el. Nu era în situația de a se așeza la casa lui, dar nu se putea abține. Era în ea ceva ce o făcea irezistibilă, ceva ce îl avertiza că nu ar trebui s-o piardă.

– Nu știu, spuse ea moale. Încă mă străduiesc să-mi dau seama de lucrul acesta.

– Deci, mă ierți? întrebă el.

Ea ezită.

– Și de asta încerc să-mi dau seama.

Se așeză lângă el pe gresia rece, îi luă mâinile în ale sale, îl

sărută pe ochi și în sfârșit, îl lăsă s-o privească. Avea ochii roșii. I se scursese rimelul. Dar lui i se părea mai frumoasă ca oricând. Tot nu putea înțelege, nici în ruptul capului, de ce reacționase așa cum o făcuse. Dar privind lucrurile în ansamblul lor, chiar conta? Dacă avea să facă vreo mișcare, trebuia s-o facă în curând. Timpul i se scurgea cu repeziciune. Trebuia să plece din Șarm înainte ca Lemieux, Goddard și poliția egipteană să-i dea de urmă și să-i taie orice cale de scăpare. Dar cum?

Dalia aprinse o țigară cu marijuana și-i oferi și lui Taric una.
 – Acesta e modul tău de a face pace? întrebă el, preocupat de găsirea unei strategii plauzibile de plecare.

Ea încuviință din cap și inhală. Acceptă și el pipa păcii și trase fumul în piept. Rămaseră tăcuți timp de câteva minute, în timp ce aerul se umplea de fum, după care el spuse:

- Pot să te întreb ceva?
- Da, cred că da.
- De ce ai avut o reacție atât de ciudată mai devreme?

Dalia ridică din umeri și își abătu privirea.

- Nu știu.
- Ba știi, spuse el.

Dalia mai trase o dată din țigară.

- Cred că mi-a fost rușine.
- De ce? întrebă Taric.

– Că ai putea crede că sunt creștină, fiindcă nu sunt. Familia mea este, dar în cazul meu n-a mers niciodată. M-am prefăcut cât eram mică. Dar nu am crezut niciodată ce cred părinții mei. Este unul din motivele pentru care am plecat de acasă.

– Când a fost asta?

– A trecut ceva timp, spuse ea. Cel puțin de când am plecat la colegiu.

– Și nu te-ai mai întors de atunci?

– Nu.

– Ți-e dor de părinții tăi, de prieteni, de orașul în care ai crescut?

Dalia se gândi puțin înainte de a răspunde.

– De fapt, da, mi-e dor.

– Atunci, de ce nu te întorci? întrebă Taric.

Dalia oftă.

– Din cauză că tatăl meu e un tiran.

– Un tiran?

– Știi, are toate regulile astea religioase și ori faci ca el, ori valea. Eu am decis că nu vreau să trăiesc după aceste reguli, așa că am plecat și nu am mai privit în urmă.

– Ce fel de reguli?

– Are vreo importanță? întrebă Dalia, ridicându-se brusc în picioare. Se duse în dormitor și se trânti pe pat. Știi tu, *reguli* – să nu ieși la întâlniri cu băieții, să nu bei alcool, să nu consumi droguri, să nu faci asta, să nu faci aia, să nu, să nu, să nu...

– Și ce te-ai aștepta să spună? întrebă Taric venind alături de ea pe pat și privind fix spre ventilatorul din tavan. E tată. Asta se presupune că trebuie să facă tații – să-și protejeze fiicele – nu-i așa?

– Hei, spuse Dalia, tu de partea cui ești?

– Ei haide, când o să ai și tu o fată cândva, vrei să-mi spui că o s-o lași să se îmbete, să fumeze și să iasă cu tipi ca mine?

Dalia se întoarse și îi zâmbi.

– Bine, poate nu cu tipi ca tine.

Taric îi întoarse zâmbetul și schimbă direcția conversației. Încetul cu încetul i se contura în minte un plan.

– Deci tatăl tău chiar e preot?

– De fapt, pastor, dar cred că da, spuse ea.

– Care e diferența?

– Nu e foarte mare.

– Conduce biserica, le spune oamenilor despre Isus, are grijă de săraci, chestii de genul ăsta?

Ea dădu din cap cu reținere.

– Cam așa.

– Deci ce e Biserica Biblică Petra?

– Este biserica în care am crescut. Tatăl meu e pastor acolo încă de dinainte de a mă fi născut eu.

– Este mare?

Dalia ridică din umeri.

– De fapt, se mărește tot mai mult. Erau doar 30 sau 40 de persoane când eram eu copil, iar cei de vârsta mea erau puțini. Dar acum, din câte am auzit ultima oară, sunt aproape 150 de persoane, cei mai mulți sunt tineri familiști, și sunt mulți copii.

– Și acolo l-ai cunoscut pe tipul ăsta – cum îl cheamă – Kalim?

Ea clătină din cap și spuse:

– În niciun caz.

– Atunci unde?

– La colegiu, în primul an. Într-un weekend am fost la Paris cu niște prietene. Ne-am cunoscut într-o cafenea.

– Și?

– Și ce? Lui i-a plăcut de mine, mie mi-a plăcut de el. Am început să ieșim împreună, n-a mers. Nu-i cine știe ce.

– Pare să fie important pentru tatăl tău, remarcă Taric.

– Mda, în fine, Tata îl ura, ripostă ea, deși după o clipă se corectă. De fapt, nu l-a urât pe Kalim. Cred că tata este incapabil să urască pe cineva. Dar în mod sigur *nu a fost de acord* cu relația noastră.

– De ce?

– Kalim nu era creștin. Nu era nimic, de fapt. Nu-l interesa absolut deloc religia. Dar asta nu a dat bine în ochii lui tata. Încă de când eram o copilă, tata a susținut că trebuie să mă căsătoresc cu un creștin. Punct. Final de propoziție, final de poveste.

– Atunci de ce ai ieșit cu Kalim?

– Pentru că, în fond, cui îi pasă ce zice tata? ripostă Dalia cu un aer sfidător. O să mă căsătoresc cu cine vreau eu, fie că lui tata îi place, fie că nu. E viața mea. Nu a lui. Nu e treaba lui cu cine mă căsătoresc, asta dacă o să ajung să mă căsătoresc. E clar că n-o să-l las să mă judece pentru că nu trăiesc conform regulilor

și normelor lui... Știi ceva? N-am putea să vorbim despre altceva, nu tot despre tata și despre fostul meu prieten? Nu e deloc amuzant.

– Sigur, aprobă Taric, începând să se întrebe dacă planul lui avea sorți de izbândă. Ți-e foame?

– Sunt lihrnită, spuse ea.

– Bine, și eu la fel, răspunse el. Hai să coborâm și să mâncăm ceva. În plus, am un mic cadou pe care vreau să ți-l dau.

Ochii Daliei se luminau brusc.

– Da? întrebă ea nerăbdătoare. Ce este?

– O să vezi, replică Taric misterios. Toate la timpul lor.

Odată finalizată treaba în Maroc, Lemieux și Goddard sosiră la aeroportul internațional din Cairo și se întâlniră imediat cu directorul pazei aeroportului.

Petrecură ore întregi vizionând imaginile surprinse de camerele de supraveghere și cercetând înregistrările de pe calculator ale pașapoartelor celor care intraseră sau ieșiseră din țară, căutând o dovadă că Maruan Accad a ajuns cu adevărat la Cairo. Printre multele dificultăți cu care se confruntau era și aceea că, mai mult ca sigur, Maruan nu mai călătorea sub numele de Jack Cardell. Deci, sub ce nume călătorea? Chiar dacă ar fi intrat în Egipt cu acest nume, mai era oare în țară? Dacă nu, ce nume folosea acum?

Lemieux trimisese o altă echipă la Alexandria și altele la Abu Dhabi și Kuweit – pe baza unei intuiții – afirmă el. Dar îi spusese lui Goddard că era sigur că Maruan venise la Cairo, așa că insistase ca acolo să concentreze cea mai mare parte a anchetei.

Telefonul lui Goddard sună. Verifică numele apelantului și văzu că era DuVall. Răspunse imediat.

– Spune-mi că ai găsit ceva, Colette.

– Cred că da, domnule, începu DuVall. S-ar putea să fie ceva colosal.

– L-ai găsit pe Maruan?

– Nu, domnule, mi-e teamă că nu.

– Atunci, ce e? insistă Goddard.

– Ei bine, domnule, vă amintiți camerele de supraveghere din apartamentul lui Rafic Ramsey?

– Da.

– Și vă amintiți că era o imagine cu Maruan care îi arăta lui Ramsey ceva ce scosese dintr-un plic maro?

– Sigur, îmi amintesc, spuse Goddard. Părea să fie o fotografie.

– Exact.

– Ce e cu ea, Colette?

– Ei bine, domnule, băieții de la departamentul tehnic au reușit în sfârșit să mărească imaginea pe calculator. N-o să vă vină să credeți ce au găsit!

– Ce? întrebă Goddard, presat de timp. În mai puțin de o oră trebuia să ia avionul spre Beirut unde urma să-l interogheze pe Rami Accad. Nu avea timp să se joace de-a „Știi și câștigi” cu Colette DuVall.

– Se pare că imaginea aceea este o fotografie cu Claudette Ramsey, explică DuVall. A fost surprinsă de o cameră de supraveghere dintr-o bancă din Sao Paolo, Brazilia.

Goddard era uluit. Aproape prea uluit ca să mai poată vorbi. Se scuză și ieși din cameră – trebuia să analizeze totul pe cont propriu, fără să-l bată Lemieux la cap – și se duse pe hol unde putea să vorbească în liniște.

– Claudette Ramsey? întrebă el când se asigură că era în sfârșit singur. Ești sigură?

– Ea este, e clar, compatibilitate 100%, spuse DuVall. În josul fotografiei sunt înregistrate ora și data, iar logoul băncii se poate vedea pe perete deasupra umărului stâng al doamnei Ramsey. Tocmai v-am trimis toate detaliile prin e-mail.

Lui Goddard nu-i venea să creadă. Aceasta era o întorsătură dramatică, dar ce însemna? Nu avea nicio idee. Era în continuare prea șocat ca să poată procesa informația, așa că îi puse această

întrebare lui DuVall, de vreme ce ea, cel puțin, avea un avans în ceea ce privește analizarea implicațiilor fotografiei.

– Nu știu, domnule, recunosc DuVall. Sunt la fel de uimită ca dumneavoastră.

– Ce crezi că ar putea să însemne? insistă Goddard. Spune-mi la ce te-ai gândit.

– Ei bine, domnule, mi se pare că este o dovadă care atestă că Maruan Accad știa unde se afla doamna Ramsey și prin urmare, domnul Accad era implicat direct în șantajarea lui Rafic Ramsey. Altfel de ce să fi avut Maruan Accad o astfel de fotografie?

– Poate, spuse Goddard încercând să abordeze noua întorsătură din toate unghiurile. Dar e în această teorie ceva ce nu sună total plauzibil.

– De ce nu? întrebă DuVall.

De ce nu? se frământă Goddard. *De ce nu?* Ieși pe o ușă a serviciului de securitate care dădea în terminalul aeroportului și începu să meargă înapoi și încolo prin salonul de pleări. Avea nevoie de timp pentru a gândi și de o cât mai mare distanță între el și inspectorul Lemieux. Era un indiciu bun, unul important, iar Goddard voia să-l analizeze și să-l înțeleagă bine înainte ca Scheletul să afle de el și să intervină.

Se opri în fața unui stand cu ziare și trecu în revistă titlurile de pe prima pagină a cotidienelelor. A doua zi, de dimineață, chipul lui Maruan Accad avea să apară în toate ziarele, precum și istoria urmelor sângeroase lăsate de el din Monaco până în Maroc, dar și cea a investigației internaționale care se intensifica rapid și care își avea acum centrul în Cairo. În decurs de 24 de ore, toată lumea din Egipt avea să cunoască povestea, iar Maruan nu va mai avea unde să se ducă.

Goddard își cumpără o cafea și continuă să umble de colo-colo.

– Colette, spuse, în cele din urmă, dacă Maruan Accad a fost într-adevăr implicat în răpirea Claudettei Ramsey, de ce să se fi dus la apartamentul lui Rafic Ramsey pentru a avea o întâlnire directă cu el, față în față? De ce să riște să se expună pe el și acțiunea lui? Și chiar dacă Maruan ar fi fost destul de prost să-l abordeze direct pe unul dintre cei mai bogați și mai influenți

oameni din lumea arabă – și nu cred că Maruan Accad este un om prost – de ce să fi orchestrat asasinarea lui Rafic Ramsey în timp ce el se afla în aceeași încăpere? Ție ți se pare că există ceva care să aibă sens în toate astea?

Urmă o pauză lungă, după care DuVall spuse:

- Poate pentru ca domnul Accad să-și făurească un alibi.
- Poate, consimți Goddard, dar cum rămâne cu bomba pusă în mașină? Maruan aproape că a fost omorât în acel atentat. De ce? Și cine a încercat să-l omoare la Le Meridien, în Monte Carlo? Nimic din toate astea nu are vreun sens, dacă Maruan este într-adevăr implicat în răpire, șantaj și crimă, nu-i așa?

- Nu, domnule, nu are sens, recunosc DuVall. Dar atunci de ce avea Maruan fotografia aceea cu doamna Ramsey? Și cum rămâne cu cele două femei pe care le-a omorât în Casablanca?

- *Se presupune* că le-a omorât, îi aminti Goddard.

- Domnule, cu tot respectul, au fost găsite amprentele lui Maruan Accad peste tot prin apartamentul Raniei, spuse DuVall. În mod sigur a fost acolo. Dovezile sunt clare și incontestabile. Mai mult, nu există nicio dovadă că ar mai fi fost altcineva în apartament. Cum vă explicați acest lucru? Ce altă concluzie puteți trage în afară de aceea că Maruan Accad este răspunzător de aceste două crime?

Maruan Accad, alias Taric Giamil, stătea la o masă de două persoane pe veranda salonului pentru micul dejun al hotelului Ritz Carlton, la umbra palmierilor, având ca priveliște Marea Roșie care scânteia în soare și așteptând-o pe Dalia Nur să i se alăture după ce avea să-și pună mâncare de la bufetul suedez. Avea în față o omletă proaspătă, un castronel cu fructe, un pahar cu suc de portocale și o ceașcă de cafea neagră, dar nu-i stătea mintea la mâncare.

Gândurile îi galopau. Inima îi bătea cu putere. Dacă planul acesta nu va funcționa – având din capul locului șanse mici de reușită – îi rămâneau prea puține opțiuni și prea puțin din timpul prețios de manevră. Înfipse furculița într-o felie de pepene, dar era prea nervos ca să poată mânca.

Tocmai trecea un chelner pe lângă el și Taric îi făcu un semn și-l chemă.

– Domnule, spuse după ce tânărul îi observă gestul, puteți să-mi aduceți cafea decofeinizată în locul ăsteia?

– Sigur că da, domnule. Cu plăcere, răspunse chelnerul și îi aduse altă ceașcă și o cafea mai slabă.

În timp ce Taric pune zahăr și lapte în cafea, Dalia sosi la masă cu o porție aburindă de vafele, peste care pusese căpșune și frișcă. Se ridică și o ajută să se așeze pe scaun, făcând comentarii despre cât de frumoasă era și ce alegere delicioasă făcuse. Totul era adevărat, desigur, dar bătea câmpii și el știa foarte bine asta. Sosise momentul și, oricât de emoționat era, nu îndrăznea să mai aștepte.

În loc să se întoarcă la scaunul său, Taric îngenunche lângă Dalia și-i luă mâna într-a sa.

– Taric, ce faci? întrebă ea oarecum amuzată. Hai, mănâncă! Credeam că ești mort de foame.

– Sunt, spuse el, dar chestia asta e mai importantă decât mâncarea.

La auzul acestor cuvinte, Dalia fu pe punctul de a face o glumă, dar văzu brusc cutia de catifea pe care o ținea Taric în mână. El o deschise și scoase la iveală cel mai frumos și mai scump inel cu diamant pe care îl văzuse ea vreodată. Expresia de șoc și încântare plină de nedumerire care se zărea pe chipul ei era exact ce sperase Taric să vadă. Era expresia pe care sperase să o detecteze pe chipul Raniei cu multe luni în urmă. Dar își spunea că n-a fost să fie. Însă era sigur că de data asta totul mergea bine.

– Dalia, începu cu o voce șovăitoare, știu că totul se întâmplă rapid, dar te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva, mai mult decât am crezut că aş putea iubi vreodată. Știu că ți se poate părea că e prea curând. Bine, cred că așa și este. Dar atunci când știi că ceva este bine, pur și simplu știi, iar eu știu asta: vreau să-mi petrec tot restul vieții mele cu tine, Dalia. Vreau să fac din tine cea mai fericită femeie din toată lumea. Și mai știu că tu vei face din mine cel mai fericit bărbat din lume dacă vei fi soția mea. Dalia Nur, vrei să te căsătorești cu mine?

Dalia se uită ținută la diamantul acela care strălucea în lumina dimineții din deșert.

– Taric, eu... nu știu ce să spun, se bâlbâi ea. Chiar *este* foarte rapid totul. Și am fost total nepoliticoasă cu tine adineauri, în cameră, mi-am pierdut complet controlul, când tu îmi puneai

doar o întrebare simplă în legătură cu familia mea. De ce ai vrea să te căsătorești cu cineva ca mine?

– Pentru că tu ești destinul meu, spuse el cu blândețe, cea care mi-a fost hărăzită pentru totdeauna.

Dalia își ridică privirile de la diamant, îl privi direct în ochi și începu să plângă.

– Este lucrul cel mai frumos pe care mi l-a spus cineva, Taric, rosti ea printre lacrimi. Da, mă căsătoresc cu tine, Taric Giamil. Aș fi onorată.

Făcu o mișcare pentru a-i da un sărut, dar el ridică mâna ca s-o oprească.

– Dar am o singură condiție, spuse el, luând-o complet pe nepregătite, încă o dată.

– O condiție? întrebă ea nedumerită. Ce fel de condiție?

Taric făcu o pauză de o clipă, trase adânc aer în piept și apoi spuse:

– Să mă duci în Iordania pentru a-ți cunoaște familia și a încerca să ne împăcăm cu ei.

Dalia se încordă brusc.

– Nu cred că este o idee tocmai bună, spuse.

– Trebuie s-o facem, insistă el.

Ea inspiră profund și clătină din cap.

– Ți-am spus, tatăl meu este un tiran, îi explică. Va dori să știe dacă ești creștin. Dacă spui nu, te va da afară din casă. Dacă spui da, te va interoga ore întregi ca să vadă dacă minți. Nu-i cunoști pe părinții mei, Taric. Și, crede-mă, nici nu-ți dorești.

– Îmi pare rău, Dalia, dar nu se poate negocia.

– Nu se poate negocia? întrebă ea.

– Întocmai, confirmă el. Uite ce e, nu vreau să mă căsătoresc cu tine în secret, ca și cum am face ceva rău sau rușinos. Vreau să primesc binecuvântarea tatălui tău. Vreau binecuvântarea întregii familii.

Ea râse pe un ton disprețuitor.

– Mult noroc, Taric! N-o s-o primești.

– Crede-mă, replică el, pot să-i țin piept tatălui tău.

– De ce ai vrea să faci așa ceva?

– Pentru că nimic nu e mai important decât familia, Dalia,

spuse el mângâind-o pe obraz. Crede-mă, aş da orice să-i am din nou pe părinţii mei în viaţa mea. Pentru mine, este imposibil. Nu şi pentru tine.

– Pur şi simplu nu ştii în ce te bagi, Taric, îl avertiză ea. Pur şi simplu nu ştii.

Probabil că avea dreptate, îşi spuse el. Dar la fel de adevărat era şi faptul că nici ea nu ştia în ce se implica. Va trebui să-i spună adevărul, tot adevărul, la un moment dat. Dar nu acum. Mai întâi trebuia să spună da – un da căsătoriei şi călătoriei spre Petra, în Iordania. Numai atunci şi acolo, în siguranţa oferită de un oraşel aflat la mare distanţă de Lemieux şi Goddard şi de asasinii plătiţi de Claudette Ramsey, putea să se gândească la posibilitatea de a-i spune Daliei adevărul. Nicio clipă mai devreme.

– Înseamnă chiar atât de mult pentru tine? întrebă ea.

El o privi în ochi cu intensitate şi-i spuse:

– Da, înseamnă.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Când vrei să mergem? Mai am câteva zile libere înainte de Anul Nou.

– Nu, e prea lungă aşteptarea, spuse el. Hai să mergem chiar acum.

– *Poftim? izbucni ea. Eşti nebun? Nu putem să mergem acum!*

– De ce nu? întrebă el. Hai să le facem o surpriză părinţilor tăi. Să trecem la ofensivă, să punem lucrurile în mişcare. Crede-mă, asta e calea cea mai bună. Vor fi atât de uluiţi şi de fericiţi să te vadă, încât mă vor ridica în slăvi pentru că te-am adus acasă.

– Nu ştiu, spuse Dalia. Trebuie să zbor din nou în weekendul care vine şi toată săptămâna viitoare.

– Spune-le că te căsătoreşti! o rugă Taric. Ai zile de concediu, nu-i aşa? Foloseşte-le! Trăieşte şi tu un pic!

– Dar nu înţeleg, spuse Dalia. Ce e cu graba asta? Nu i-am văzut pe părinţii mei de cinci sau şase ani. Nu putem să mai aşteptăm câteva săptămâni, până voi fi şi eu pregătită mental şi emoţional?

– Nu, insistă Taric. Ți-am spus. Te iubesc şi nu pot să trăiesc fără tine. Hai să ne facem bagajele astăzi şi să plecăm. Imaginează-ţi

expresia părinților tăi când vei ajunge în pragul casei lor purtând inelul ăsta...

Scoase cu grijă inelul cu diamant din cutia de catifea și îl puse pe degetul Daliei. Arăta extraordinar, la fel și ea. Și în momentul în care își dădu seama de acest lucru, ea se topi toată de emoție și spuse da.

Taric și proaspăta sa logodnică plecară de la hotelul Ritz Carlton la amiază și luară un taxi spre orașul egiptean Nuweiba, undeva la nord. Luară prânzul și cumpărură suvenire pentru familia Daliei. Apoi cumpărură două bilete dus-întors pentru feribotul cu pernă de aer spre Aqaba, orașul port situat în punctul cel mai sudic al Iordaniei. Feribotul porni la câteva minute după ora trei și călătoria dură o oră. La ora cinei, ajunseră în Petra și trăgeau mașina în fața blocului în care își petrecuse Dalia copilăria.

– Chiar nu cred că e o idee bună, Taric, zise Dalia a nu știu câta oară, plângându-se că avea crampe la stomac și îi era greață.

– O să fie bine, iubito, crede-mă, o asigură Taric, strângând-o ușor de mână și ajutând-o cu bagajele. Spera și el că avea dreptate.

Intrară în clădire, urcară pe scări până la etajul cinci și se opriră în fața ușii de la apartamentul Daliei. Ei îi tremurau mâinile. Taric scoase din buzunar o batistă de bumbac curată și șterse picăturile de sudoare de pe fruntea ei și de deasupra buzei superioare.

– Te iubesc, îi șopti.

Dalia îl privi în ochi așteptând ca el s-o liniștească din nou, căci avea o nevoie disperată să se calmeze. Și când regăsi în privirea lui ceea ce căuta, îi șopti:

– Și eu te iubesc.

Taric zâmbi, trase adânc aer în piept și bătu la ușă.

– *Nadim*, se auzi o voce de femeie din apartament. E cineva la ușă. Aștepți pe cineva?

– *Nu, nu aștept pe nimeni. Dar vorbesc la telefon, draga mea. Poți să răspunzi tu?*

– *Sigur. Un moment, un moment, vin imediat.*

– E mama, spuse Dalia aproape în șoaptă. Rima.

– Și numele tatălui tău este Nadim, nu-i așa?

– Așa e.

Dalia îl strânse și mai tare de braț pe Taric. El observă că nu purta inelul de logodnă pe care i-l dăduse. Era pe punctul de-a spune ceva, dar nu mai avu timp. În plus, probabil că oricum avea dreptate. Era prea devreme să le dea o astfel de veste părinților ei. Mai erau atâtea de rezolvat înainte, mai ales să supraviețuiască întâlnirii.

Dintr-odată, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Rima Nur, care se trezi față în față cu fiica pe care nu o mai văzuse de câțiva ani. Avea cincizeci și ceva de ani, încărunțise puțin și luase ceva în greutate, dar era încă o femeie frumoasă și Taric o putea vedea pe Dalia în ea.

Doamna Nur tresări văzându-și copilul de mult pierdut. Își acoperi repede gura cu mâna. De parcă ar fi văzut o fantomă și ar fi fost prea șocată ca să vorbească. Dar după un moment, după ce clipi des de câteva ori, își găsi curajul de a întreba:

– Dalia, tu ești?

– Eu sunt, mamă, mi-a fost dor de tine.

– *Oh, copilul meu*, spuse doamna Nur plângând. *Și mie mi-a fost dor de tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, copilul meu. Dumnezeu să te binecuvânteze. Mi-a fost așa de dor de tine!*

– *Te iubesc, mamă.*

– *Și eu te iubesc, copilul meu, și eu te iubesc.*

O cuprinse pe Dalia în brațe. Se îmbrățișară și se sărutară, vărsând șiroaie de lacrimi amândouă. Taric se dădu înapoi pentru

a le lăsa să se desfășoare. Se simți emoționat la vederea dragostei și afecțiunii evidente dintre aceste două femei. Privindu-le cum se regăseau după atât de multă vreme își aminti cât de mult îi lipseau părinții lui, mai ales mama lui.

Totuși, la un moment dat simți că începe să-i bată inima cu putere și avu senzația că era un intrus – nu era locul lui acolo, nu era binevenit. La urma urmei, cum avea să reacționeze doamna Nur când avea să-și recapete suflarea și avea să-l observe stând acolo? Oare îl văzuse măcar? Crezuse că era șoferul de taxi sau vreo altă persoană plătită să ajute cu bagajele? Ce avea să spună când Taric avea să-i explice cine era și de ce se afla acolo? Ce era și mai important, cum avea să reacționeze domnul Nur la vederea lor? Oare chiar era tiranul despre care vorbise Dalia? Taric își dădu seama că nu știa nimic. Abia dacă o cunoștea pe Dalia, darămite pe părinții ei. Dar nu avea niciun sens să facă presupuneri. Urma să afle în curând cum stăteau lucrurile.

– Mamă, spuse Dalia într-un târziu, folosind batista lui Taric pentru a șterge lacrimile de pe chipul mamei sale.

– Da, copila mea.

– Mamă, aș vrea să cunoști pe cineva.

Taric zâmbi. Doamna Nur părea din nou uluită.

– Vai de mine, spuse. Nu mi-am dat seama... am crezut...

– Nu-i nimic, mamă, spuse Dalia luându-l de mână pe Taric. Ți-l prezint pe Taric Giamil. El este cel care m-a încurajat să vin acasă și să vă revăd după atâția ani.

– Da? întrebă doamna Nur. Ei bine, Taric Giamil, asta înseamnă că ești răspunsul la rugăciunile mele. Vă rog, vă rog să intrați. O să fac un ceai pentru toată lumea.

– Mulțumesc, doamnă Nur, spuse Taric cu un zâmbet. Sunteți foarte amabilă. Acum văd pe cine a moștenit Dalia.

Intrară în apartament și tocmai își scoteau pantofii, când, de după un colț, apărură tatăl Daliei.

– Rima, ce-i cu toată agitația asta? Abia puteam...

Văzând-o pe Dalia se opri în mijlocul propoziției. Ochii i se umplură de lacrimi. Apoi, fără să spună un cuvânt, deschise brațele. Dalia se aruncă în ele. Se îmbrățișară și începură amândoi să plângă.

– *Fetița mea s-a întors acasă, suspină el. Dalia mea s-a întors acasă, în sfârșit. Îți mulțumesc, Isuse! Ești cu adevărat un Dumnezeu care aude rugăciunile și răspunde la ele. Binecuvântat să fie numele Tău!*

Taric simți că i se pune un nod în gât. Dacă nu s-ar fi stăpânit, ar fi izbucnit și el în lacrimi. Abia dacă era de un minut în casa aceasta și simțea deja mai multă dragoste decât întâlnise în toată viața lui.

Pastorul Nur își îmbrățișa și își săruta fiica fără să se poată opri. Nici să laude numele lui Isus nu înceta. Era ca și cum fiica lor s-ar fi întors brusc dintre cei morți, iar Taric se gândi că, în multe feluri, așa și era.

– Dalia, spuse mama ei după câteva momente.

– Da, mamă, răspunse Dalia ștergându-și ochii de lacrimi ca să vadă mai clar.

Doamna Nur privi în direcția lui Taric și ridică din sprâncene.

– Oh, da, desigur, spuse Dalia întorcându-se spre tatăl ei și ștergându-i lacrimile cu batista care era deja udă learcă. Tată, vreau să cunoști o persoană care a devenit foarte importantă pentru mine. El e Taric Giamil. El a insistat să vin acasă și să vă revăd. Voiam să fac asta, dar eram puțin... speriată, cred... Nu eram sigură de felul în care veți reacționa când mă veți revedea. Dar Taric mi-a spus că nimic nu e mai important decât familia. S-a oferit să mă conducă, asigurându-se că am ajuns cu bine.

Pastorul Nur îl privi direct în ochi pe Taric. Taric se pregăti pentru ce avea să urmeze. Se aștepta să vadă mânie sau suspiciune, sau condamnare în ochii lui. Se pregătise toată ziua pentru așa ceva. În schimb, văzu recunoștința imensă a unui tată.

– Nu te cunosc încă, tinere, spuse pastorul. Dar mi-ai făcut un cadou extraordinar. Mi-ai adus fiica înapoi, după atâta vreme, și pentru asta îți voi fi veșnic recunoscător. Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Te rog, rămâi să mănânci cu noi în seara asta. Trebuie să stai cu noi în noaptea asta. Casa noastră este și casa ta. Ești mai mult decât binevenit aici.

Taric era surprins – rămas fără cuvinte ar fi o descriere mai corectă – de primirea caldă, de ospitalitatea care îi era arătată,

și se simți tentat să scoată un oftat de ușurare. Dar știa ce mine ascunse îi stăteau în cale, știa cine era pe urmele sale, și totul făcea ca nodul din stomac să devină și mai dureros.

Inspectorul Goddard stătea față în față cu Rami Accad, la o masă mică dintr-o cameră neutră de interogatoriu de la sediul general al poliției din centrul Beirutului.

Fuma dintr-o țigară, dar nu-i oferă și lui Rami una. Avea o cafea proaspătă din care bea, dar nu-i oferă lui Rami nici așa ceva. În schimb, aștepta ca un tehnician să-l conecteze pe Rami la poligraf – un detector de minciuni în limbaj comun – și se pregătea să extragă informațiile de care avea nevoie de la singurul frate al lui Maruan Accad în cel mai scurt timp posibil. După ce tehnicianul își termină treaba, Goddard porni și un reportofon.

– Încă o dată, ca să nu fie niciun fel de neînțelegeri, vă dați seama că vă aflați sub jurământ? Vă este clar lucrul acesta? Începu Goddard.

Rami ridică din umeri.

– Răspundeți numai prin „da” sau „nu” și vorbiți clar pentru ca răspunsurile să poată fi înregistrate în mod corespunzător.

– Da, bine, sunt sub jurământ.

– Foarte bine, spuse Goddard. Să începem. Numele dumneavoastră este Rami Accad?

- Știți că acesta este.
- Da sau nu.
- Atunci, da.
- Sunteți coproprietar al companiei Accad & Asociații?
- Desigur.
- Răspundeți cu „da” sau „nu”, domnule Accad.
- Ahă.
- Este o firmă de securitate pentru directori?
- Nu e salon de înfrumusețare.
- Poate că nu înțelegeți gravitatea situației, domnule Accad. Vă pot arunca în închisoare pentru simplul motiv că nu răspundeți la întrebări. Și pot să vă închid și pentru că mă mințiți. Așa că, mai puțin tupeu și mai multă cooperare, s-a înțeles?

Rami ridică din nou din umeri.

- Așadar, firma dumneavoastră oferă servicii de pază și protecție pentru directorii care lucrează în Orientul Mijlociu și în zonele limitrofe?

- Da.
- Partenerul dumneavoastră, Maruan Accad, vă este și frate?
- Da.
- Fratele dumneavoastră a fost angajat de Rafic Ramsey pentru a investiga uciderea fiicei acestuia și răpirea soției sale?
- Da.
- Firma dumneavoastră a primit o garanție inițială de 500.000 de euro, plus cheltuielile aferente, pentru această acțiune?

Rami era uluit.

- Cum ați...
- Răspundeți cu „da” sau „nu”, domnule Accad. Și vă reamintesc că sunteți sub jurământ.
- Da, spuse Rami în cele din urmă.
- A fost Maruan implicat în vreun fel în uciderea și răpirea celor două femei din familia Ramsey?
- Nu.
- A încercat să șantajeze familia Ramsey?
- Nu.
- Încearcă în prezent să șantajeze familia Ramsey?
- Nu.

– Serios? spuse Goddard ridicându-se în picioare și începând să umble nervos prin cameră. Dacă așa stau lucrurile, să vă întreb altceva. A știut fratele dumneavoastră, în ziua uciderii lui Rafic Ramsey, în ce țară se afla Claudette Ramsey?

Rami tresări fără să vrea. Trecură câteva secunde, dar el tot nu răspundea. Pur și simplu stătea cu ochii închiși.

– Ei bine, domnule, insistă Goddard, a știut?

Rami tot nu spunea nimic.

– Nu încercați să vă jucați cu mine, domnule Accad. Cooperati sau veți fi închis, și toate bunurile vă vor fi sechestrate. Foarte simplu. Acum, vă întreb din nou, în ziua în care domnul Ramsey a fost ucis, fratele dumneavoastră știa în ce țară se afla doamna Ramsey?

– Da.

– Era vorba de Brazilia?

Din nou, Rami părea uimit de informațiile adunate de Goddard.

– Da, spuse ezitant.

– Avea o fotografie cu doamna Ramsey într-o bancă din Sao Paolo?

– Da.

– Cunoștea Maruan numărul contului pe care îl accesa doamna Ramsey?

– La momentul acela, da, îl știa, dar...

– Numai „da” sau „nu”, domnule Accad.

– Atunci, da.

– Aveți în momentul de față mai mult de zece agenți ai firmei Accad & Asociații în zona muntoasă din afara orașului Sao Paolo din Brazilia?

Rami nu răspunse și Goddard știa că-l neliniștise. Informațiile sale erau bune. Sursele sale avuseseră dreptate. Era pe punctul de a-l face pe Rami să clacheze.

– Ei bine, domnule Accad, aveți?

– Da, avem.

– Oamenii aceștia au arme?

– Da.

– V-au sunat acești oameni azi dimineață ca să vă întrebe cum vreți să procedeze cu doamna Ramsey?

Uluirea fără seamăn de pe chipul lui Rami avea o valoare imensă, gândi Goddard.

– Nu înțelegeți, eu...

– Asta au spus când v-au sunat: „Ce vreți să facem cu ea?”

– Mi-ați ascultat telefoanele.

– Da, le-am ascultat. Deci, asta au spus?

– Da.

– Și dumneavoastră ați răspuns: „Nimic încă. E complicat. Vă sun eu în curând”?

– Da, asta am spus.

– Domnule Accad, ați plănuit, împreună cu fratele dumneavoastră, răpirea Claudettei Ramsey?

– Nu, spuse Rami foarte hotărât.

– Ați acționat singur?

– Nu.

– Serios? Dar știți unde este?

– Da.

– Iar oamenii dumneavoastră n-o lasă să plece din casa în care locuiește, nu-i așa?

– E adevărat.

– Și eu ar trebui să cred că dumneavoastră și fratele dumneavoastră nu sunteți vinovați de tot ce s-a petrecut?

– *Absolut.*

– Devine din ce în ce mai greu de crezut, domnule Accad. Să vă mai întreb ceva. Fratele dumneavoastră a fost în Casablanca, în Maroc, săptămâna trecută?

– Da.

– A vizitat o femeie pe nume Rania Fauaz, o femeie care la un moment dat l-a refuzat când a cerut-o în căsătorie?

– Da.

– Și acum domnișoara Fauaz și colega ei de apartament sunt moarte?

– Da, dar în niciun caz n-a făcut Maruan asta... greșiți...

– *Liniște!* strigă Goddard, nefiind dispus să îngăduie să-i scape interogatoriul de sub control. Veți răspunde la întrebările mele și veți urma instrucțiunile mele sau veți petrece noaptea în închisoare, ați înțeles?

Rami își încrucișă brațele.

– Fratele dumneavoastră se află încă în Egipt? întrebă Goddard.

Rami stătea acolo, sfidător, fără să spună nimic.

– Fratele dumneavoastră locuiește în Cairo? întrebă Goddard din nou.

Dar Rami nu spuse nimic nici de data aceasta.

– A plecat fratele dumneavoastră din Egipt și s-a dus în altă țară? insistă Goddard.

Dar Rami refuza cu încăpățânare să răspundă și Goddard se înfurie.

– Singurul dumneavoastră frate este căutat pentru crimă, domnule Accad. Îl vom găsi. Și când îl vom găsi, nu pot promite că nu-l vom împușca fără avertisment. Așa că, dacă vreți să vă mai vedeți fratele în viață, vă sugerez să cooperați cu mine. Până atunci, mergeți la închisoare.

Nadim Nur era un bărbat impunător cu ochi mari, mâini mari și un râs sănătos. Iar acum râdea, în loc să plângă, și Taric începu să se relaxeze, încetul cu încetul.

În timp ce doamna Nur pregătea un ospăț de bun venit pentru ei, soțul său îi arăta lui Taric apartamentul. Era o locuință simplă, modestă, cu trei dormitoare, o bucătărie mică, dar o sufragerie mare cu o zonă separată pentru servit masa, cu suficiente canapele și scaune pentru a găzdui cel puțin cincisprezece, până la douăzeci de oaspeți. Pereții erau plini de cărți, de la podea până în tavan, mai multe cărți decât văzuse Taric în toată viața lui, cu excepția bibliotecii de la universitate, iar în toate direcțiile în care îți întorceai privirile găseai fotografii înrămate care surprindeau diverse evenimente din familie sau din biserică petrecute de-a lungul anilor.

Pastorul Nur scoase albume cu fotografii de pe vremea când Dalia era mică și până când a absolvit liceul. Apoi îi arată fotografii cu fratele Daliei, Elias, la absolvirea liceului și apoi când intrase în forțele aeriene iordaniene. Acum Elias era pilot de vânătoare și făcea instrucție la Aviația Regală din Anglia. Crescuse, era adult

acum – bărbat, soldat, căpitan – și Taric știa că Dalia pierduse toate aceste etape. Ea se tot scuza pentru că fusese departe atât de multă vreme și pentru că refuzase să le răspundă la scrisori și e-mailuri, dar tatăl ei nici nu voia s-audă.

– Toate astea țin de trecut acum, draga mea, îi spunea pastorul Nur singurei sale fiice, cu vocea răgușită de emoție, cuprinzând-o cu brațul său uriaș și trăgând-o aproape de el. Isus te iartă. Eu cum aș putea să fac mai puțin de-atât? Amintește-ți ce ne spune Biblia: *„Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El”*.

– Îți mulțumesc, tati, spuse Dalia sfioasă. Apreciez asta mai mult decât crezi.

Cei doi se îmbrățișară, iar după aceea doamna Nur ieși din bucătărie, îi servi cu cafea și puse pe masă boluri cu diferite feluri de alune și fructe. În curând se așezară toți în camera de zi, în timp ce din bucătărie începeau să adie arome îmbietoare.

– Mmm, făcu Taric. Nu cumva e *tagina** marocană de miel?

– Da, așa este, veni răspunsul. Sper că îți place.

– Foarte mult, replică el. Era...

Taric se opri la timp. Era cât pe ce să spună că fusese mâncarea favorită a Raniei. Cât de stupid ar fi fost!

– Ce era? întrebă pastorul Nur.

– Păi, ăăă, era... am avut un client în Marrakech cu ceva timp în urmă, minți Taric încercând să-și revină după comentariul dezastruos pe care reuși să-l evite. De fiecare dată când eram în oraș, acest președinte de companie mă invita la el acasă și soția lui gătea cea mai grozavă *mruzia***.

Încă îmi lasă gura apă când mă gândesc.

Abia rostise aceste cuvinte că îl trecu un val de vinovăție

---

* O mâncare cu specific marocan și tunisian; denumirea ei vine de la vasul adânc, de teracotă smălțuită, cu capac conic, în care este preparată – n.tr.

** O mâncare marocană preparată din miel cu stafide și migdale – n.tr.

aproape paralizantă. Se afla în casa unui om bun, un om al lui Dumnezeu, și el deja mințea. Dar, în fond, își spuse el, nu era toată viața lui o minciună în acel moment?

– Ei bine, trebuie să știi, Taric, că *mruzia* este mâncarea favorită a Daliei, spuse doamna Nur, căreia începură să-i dea din nou lacrimile. Sigur că nu am mai gătit-o de când a plecat, dar...

Copleșită dintr-odată de emoție, își ceru scuze, își șterse lacrimile cu șorțul și se duse în fugă la bucătărie. În acele momente, Taric își dădu seama de două lucruri: cât de profunde erau rănila provocate de absența lungă a Daliei și cât de puține știa el despre ea. Habar nu avea care îi erau mâncărurile favorite, muzica favorită, filmele, programele de televiziune, sărbătorile preferate, pasta de dinți preferată și multe altele. Știa că îi plăceau foarte mult romanele lui Naghib Mahfuz. Știa că îi plăcea să călătorească. Și mai știa că îl iubea pe el. Cam asta era totul.

Atunci îi veni ideea că trebuia să aibă grijă, cu orice preț, să evite subiectul relației lor în conversație. Soții Nur nu erau gata să audă vestea despre logodnă. Era mult, mult prea curând. Ar dori să știe cum a cunoscut-o pe Dalia. Nu putea să spună, pur și simplu, la un bar, la o petrecere în timpul căreia au fumat marijuana, după care au ajuns direct în pat. Părinții ei ar vrea să știe de cât timp se cunosc. Nu putea să le spună că doar de un anumit număr de ore, nu luni sau ani. Ar dori să știe care sunt planurile lui pentru viitor. Nu putea să le spună direct: „să evit închisoarea și să mă asigur că nu voi fi ucis”. Putea continua așa mult și bine.

Adevărul era că Taric nu avea răspunsuri bune pentru niciuna dintre aceste întrebări, nici pentru alte câteva sute care îi veneau în minte. Tot ce ar spune ar fi o minciună și cu cât se gândea mai mult, își dădea seama că nu voia să-i mintă pe oamenii aceștia, cu siguranță nu mai mult decât era necesar pentru a rămâne în viață și el, și ei.

– Taric, spune-ne, cu ce te ocupi? întrebă pastorul Nur, părând că vrea să mute atenția de la șocul provocat soției sale de întoarcerea fūcei lor pierdute de multă vreme. Ce fel de clienți te poartă prin toată lumea: Europa, Maroc, Egipt, Liban?

Taric răsuflă ușurat. Acesta era un subiect despre care putea vorbi ore întregi. Cunoștea în detaliu povestea personajului pe care îl întruhipa.

– Sunt consultant IT, domnule, începu el. Ajut băncile, companiile de asigurări și alte multinaționale să dezvolte sisteme de siguranță care să le ferească sistemele de hackeri, viruși, cai troieni, chestii de genul ăsta.

Tatăl Daliei râse zgomotos.

– Păi, Dumnezeu să te binecuvânteze Taric. Nu înțeleg nimic din ce ai spus. Dar cel puțin sună ca și când ți-ar asigura un trai decent.

– Așa și este, domnule.

Și asta a fost tot. Discuția despre cariera lui se încheiase la fel de repede cum se înfiripase. Pastorul Nur trecea mai departe, iar Taric începu să se îngrijoreze.

– Mi se pare că ai un ușor accent libanez, remarcă pastorul, luând o gură de cafea și lăsându-se pe spate în scaunul său tapițat. Te-ai născut la Beirut?

Taric tresări în forul său interior. Ar fi fost o greșeală gravă să fie sincer în privința trecutului său, știa asta. Dar dacă mințea, însemna că trebuia să-și amintească fiecare minciună pentru ca s-o poată repeta ulterior. Problema era că nu avea niciun scenariu pentru trecutul său, în tot cazul nu unul credibil. Nu avusese nevoie. Dalia nu-l întrebase prea multe despre trecutul lui – cu excepția morții părinților – pentru că nu voise să vorbească nici ea despre trecutul ei. Dar dacă nu era atent, pastorul Nur avea să-i pună toată noaptea întrebări despre trecutul său. Probabil că i s-ar fi alăturat și doamna Nur și ar fi intervenit și Dalia la un moment dat. Era o capcană în care nu-și putea permite să cadă.

Dar ce altceva putea face? Avea să stea în casa aceasta cel puțin câteva zile. Trebuia să vorbească despre ceva.

Își dădu deodată seama că singurul mod în care se putea feri de orice necaz era să treacă în ofensivă. Trebuia să pună el întrebări, nu să fie întrebat. Trebuia să stârnească el conversația, nu să se lase stârnit de ea. Trebuia să aleagă un subiect și să mențină conversația focalizată asupra acelui subiect, ceva ce

putea conduce, ceva ce putea controla, ceva în care îl putea atrage pe acest om și care să-l facă să vorbească. Dar ce? Despre ce ar putea vorbi ore întregi, astfel încât să abată atenția de la trecutul său și de la relația dintre el și Dalia?

– Da, domnule, începu Taric. Am crescut în Beirut în anii '70. A fost o epocă înfricoșătoare pentru un copil, cum vă puteți închipui, cu război civil și așa mai departe. Toți se omorau între ei în numele religiei, și creștini, și musulmani, fiecare parte susținând că își apără Dumnezeu și luptă pentru El. Religia era amestecată cu sânge, război și moarte. De fapt, și sper că nu vă ofensez dacă spun asta, toată situația aceea m-a făcut să mă depărtez de religie. În lumea mea, oamenii care își spuneau creștini aruncau constant în aer alți oameni și distrugeau tot ce vedeau cu ochii. Nu erau singurii care făceau asta, desigur, dar totul mi-a lăsat un gust amar. M-am depărtat de Dumnezeu.

Fiind crescut într-o familie creștină, a trebuit să merg la biserică și să fiu de partea luptătorilor creștini. Am ales să nu lupt, pentru că și creștinii făceau aceleași lucruri pe care le făceau musulmanii: îi distrugeau și îi omorau pe cei care aveau convingeri diferite de ale lor. Toți erau la fel: nu era nicio diferență între creștini și musulmani. Era mult fanatism, multă ranchiună și ură, care, combinate, îi orbeau pe oameni. De aceea m-am ținut

departe de biserică și de creștini. Nu că unii ar fi fost cu ceva mai buni decât ceilalți... era un dezastru total!

– Așa că ai intrat în lumea calculatoarelor, unde totul este ordonat și precis, științific și controlabil, spuse Nadim Nur.

– Cred că se poate spune și așa, domnule, replică Taric, încercând să-și mențină acoperirea.

Pastorul se aplecă spre el și îi spuse în șoaptă:

– Pot să-ți dezvălui un secret, Taric?

– Sigur că da, domnule.

– Ca să fie totul clar, spuse Nadim cu vocea aproape imperceptibilă, de fapt eu nu-mi spun creștin.

Comentariul lui îl luă prin surprindere pe Taric.

– Nu știi ce vrei să spunei, domnule. Nu sunteți pastor?

– Într-adevăr, sunt, răspunse Nadim. Doar că nu-mi aplic numele de creștin.

– Atunci, ce spunei că sunteți? întrebă Taric.

– Un ucenic al lui Isus.

– Nu e același lucru?

– Mi-aș dori să fie, spuse Nadim. Dar găsesc că în partea noastră de lume sunt foarte mulți cei care își spun creștini. Ce vor să spună prin asta este că nu sunt musulmani sau evrei. Dar acest lucru nu înseamnă că sunt ucenici adevărați ai lui Isus Cristos.

– Se duc la biserică, nu-i așa?

– Sigur, dar mersul la biserică nu te face creștin, tot așa cum mersul la restaurant nu te face să devii una dintre specialitățile casei. Creștinismul autentic nu este un grup etnic. Nu este un grup rasial. Nu este un club de societate. Nu este ceva ce scrii pur și simplu pe certificatul de naștere sau pe cartea de identitate. Este vorba despre o decizie pe care trebuie s-o iei, o decizie din proprie voință.

– Ce fel de decizie?

– Decizia de a crede că Dumnezeu te iubește și are un scop și un plan minunat, extraordinar pentru viața ta, așa cum spune Biblia. Și Dumnezeu atunci începe să-ți arate motivul pentru care te-ai născut și misiunea specială și aventura pentru care te-a creat de la bun început.

Pastorul Nadim îl privi pe Taric îngrijorat și-l întrebă:

– Crezi că Dumnezeu există, nu-i așa?

Întrebarea îl luă pe nepregătite, dar răspunse repede:

– Sigur. Dumnezeu există. Trebuie să existe.

– Asta este adevărat. Dumnezeu trebuie să existe. Dacă nu, atunci cine a creat lumea aceasta și tot ce este în ea? Pământul, cerul, galaxiile? Dar animalele, plantele, omenirea? Numai Dumnezeu poate crea toate acestea cu o asemenea complexitate, precizie și frumusețe.

Dalia era încă ocupată cu așezarea mesei, dar doamna Rima Nur, care se alăturase discuției, adăugă:

– El este Creatorul nostru. Orice om Îi datorează Lui existența și bunăstarea. Dovada pentru existența lui Dumnezeu este ființa umană: conștiința noastră și sentimentul eternității din inima noastră. Regele Solomon a spus: „El a făcut toate lucrurile frumoase la vremea lor și a întemeiat veșnicia. De asemenea, El a pus veșnicia în inimile oamenilor.”

Pastorul Nur continuă:

– Este grozav să crezi în existența lui Dumnezeu: niciun om întreg la minte nu l-ar nega existența. Profetul David spunea: „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu.»”

– Domnule, eu nu sunt nebun, dar mi-e greu să cred că un Dumnezeu atât de mare și de minunat mă iubește pe mine.

– Sigur că te iubește. Și El te reasigură mereu de dragostea Sa pentru tine.

– Mă reasigură de dragostea Lui pentru mine? Cum?

– Prin răsărit și apus, prin munți și prin văi, prin copaci și flori, prin răgetul fiarei sălbatice și prin cântecul unei păsări. Prin bătaia inimii tale și prin suflarea ta. Prin grija Lui pentru tine, prin faptul că îți împlinește nevoile, că veghează asupra ta. Biblia declară în mod clar dragostea lui Dumnezeu, acolo unde El spune: „Te-am iubit cu o iubire veșnică.”

– Da?

– Da. Și El are un plan minunat și uimitor pentru tine, așa cum a spus Cristos: „Eu am venit pentru ca ei să aibă viața și s-o aibă din abundență...”

– Deci asta este pentru noi?

– Da, dar nu ne putem bucura de această dragoste sau de acest plan din cauza păcatului.

– Deci asta e problema.

– Omul este păcătos și este despărțit de Dumnezeu. Omenirea este la mare distanță de dragostea și planul Său.

– Ce dezamăgire!

– Așa cum știi, Dumnezeu l-a creat pe Adam curat și pur, ca să reflecte chipul Său, dar Adam nu a ascultat de Dumnezeu și s-a răzvrătit împotriva Lui. El și Eva au mâncat din pomul interzis și au suferit judecata și pedeapsa lui Dumnezeu. Plata păcatului este moartea. Totuși, Dumnezeu nu a creat moartea; păcatul a adus moartea – nu numai moartea fizică, ci și moartea spirituală, care este separarea de Dumnezeu. Era imposibil pentru Adam cel păcătos să rămână în comuniune cu Dumnezeul cel Sfânt, așa că a fost alungat din grădină, în lume, în timp ce păcatul a rămas în trupul său și a fost transmis mai departe, generație după generație, dar...

Taric întrebă nerăbdător:

– Dar ce?

– Dar Dumnezeu, care este drept în toate, este și nespus de îndurător. El nu poate să treacă pur și simplu cu vederea pedeapsa pentru păcat. El este drept, dar este și iubitor, iertător și îndurător. Așa că prin îndurarea și dragostea Sa, El a pus la cale mântuirea omului și readucerea sa la ceea ce a fost creat să fie, precum și refacerea comuniunii sale cu El.

– Deci Dumnezeu a iertat toate păcatele.

– Dar cum rămâne cu dreptatea Sa? Pedeapsa cu moartea a rămas în vigoare.

– Ei, aici avem o problemă.

– Dumnezeu Însuși a oferit soluția. El a pregătit o jertfă de ispășire. A plătit răscumpărarea prin Cristos Isus. Căci așa cum în Adam toți mor, în Cristos toți vor fi aduși la viață.

– Ce vreți să spuneți?

– Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Trebuie să crezi că Isus Cristos este salvatorul omenirii, să mărturisești că El a murit pe cruce pentru a ne lua

păcatele asupra Lui și că a înviat din morți pentru a ne da viața veșnică. El este singura cale spre viața veșnică în cer.

Taric ascultase cu atenție, cufundat în gânduri, așa că întrebă:

– De ce trebuia să fie Isus Cristos?

– Bună întrebare. De ce Isus Cristos? Știi, Dumnezeu a impus judecata și El este Cel care voia s-o anuleze. Ca s-o anuleze, era nevoie de o răscumpărare, de un preț. Cine să plătească prețul? Taric, știi care era prețul?

– Moartea. Plata păcatului este moartea.

– Cineva trebuia să moară. Nu putea să fie omul, pentru că el este obiectul îndurării lui Dumnezeu și Dumnezeu nu voia ca omul să moară. Cealaltă opțiune era Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate muri. Era nevoie de un substitut, de o ființă umană superioară omenirii. Trebuia să aibă natură omenească și natură divină. Trebuia să fie sfânt, fără păcat. Nu putea să aibă sămânța lui Adam. Deci, cine putea fi? Isus Cristos a fost singura persoană care Se ridica la înălțimea acestui standard. Așa că Dumnezeu a luat forma unui om și a intrat în lume să moară în locul omului, să sufere pedeapsa și să învie din morți pentru a face posibilă răscumpărarea.

În jurul lor se instală preț de câteva momente tăcerea, întreruptă apoi de pastorul Nur:

– Asta este, pe scurt, ce înseamnă să-L urmezi pe Cristos. Eu am luat decizia aceasta în urmă cu 32 de ani și mi-a schimbat complet viața.

Afirmațiile sale reflectau perfect liniștea, siguranța și bucuria sa.

– Dar să știi, Taric, îți spun din proprie experiență, că am cunoscut oameni care au mers la biserică toată viața și le-au spus tuturor, și și-au spus chiar și lor, că sunt creștini, dar nu au fost niciodată adevărați ucenici ai lui Isus. Ei se roagă, postesc, fac milostenie printre cei săraci, dar nu iau niciodată decizia clară de a crede și a se încrede în Isus și de a-L urma. Drept urmare, cu tristețe o spun, n-au trăit niciodată experiența dragostei și însușirii planului lui Dumnezeu pentru viața lor. Mai rău, unii își spun creștini și încalcă tot ce a învățat Isus. Mint în loc să spună

adevăărul, indiferent cât i-ar costa. Se complac în consumul de alcool și de droguri. Au relații sexuale înainte de căsătorie și au aventuri după căsătorie, în loc să se păstreze puri înainte de căsătorie și să fie devotați unei singure soții.

Taric își dorea foarte mult să se întoarcă pentru a vedea chipul Daliei, dar nu îndrăznea. Își imagina că era îngrozită, stânjenită de dragostea și pasiunea nereținută a tatălui ei pentru Isus, și convinsă că acesta o învinuia că pretindea că e creștină, fără să și trăiască acest lucru. Altfel, Taric era mulțumit cu felul în care decurgea conversația. Se gândea că putea să-l facă pe tatăl Daliei să vorbească despre creștinism toată seara, ținându-l astfel departe de subiecte mai „sensibile” precum trecutul său și relația sa cu fiica acestui om.

Taric se pregătea să pună altă întrebare, dar pastorul i-o luă înainte.

– Sunt curios, Taric; cine crezi tu că este Isus Cristos?

Taric își dădu seama că nu se gândise niciodată serios la această întrebare.

– Cu tot respectul trebuie să spun, domnule, că sigur nu sunt un ucenic al lui Isus. Dar aş spune că a fost un mare lider religios.

Pastorul dădu din cap.

– Sunt de acord cu asta, tinere. Isus Cristos sigur a fost un mare lider religios a cărui viață și ale cărui învățături au schimbat cursul istoriei. Dar a fost mult mai mult decât un simplu om bun sau un mare învățător. Noul Testament Îl prezintă în mod clar ca fiind Dumnezeu.

– Ei bine, pastore Nadim, dacă pot fi sincer...

– Sigur că da, te rog, ești printre prieteni, Taric.

– Atunci... ei bine, sunt sigur că acei creștini care au scris Noul Testament au crezut că Isus era Dumnezeu. Probabil că își doreau ca El să fie Dumnezeu. Dar Isus în mod cert nu a pretins niciodată că ar fi Dumnezeu.

– De fapt, Taric, tocmai asta a făcut.

Chiar atunci doamna Nur îi chemă pe toți trei să se așeze la masă. Era un festin care-ți lăsa gura apă, iar Taric abia aștepta să mănânce. Dar imediat ce se ridică de pe canapea surprinse privirea încărcată de groază a Daliei.

Deși părea să-i displică ideea de a spune ceva cu voce tare pentru că nu dorea să-l ofenseze nici pe tatăl ei, nici pe proaspătul ei logodnic, era în mod clar umilită de această conversație și abia aștepta să se treacă la alt subiect. Pe de altă parte, Taric nu se grăbea deloc să facă vreo schimbare.

– De ce nu mi-ai spus că tatăl tău este atât de interesant? glumi el în timp ce se așeza la masă.

Ochii Daliei se îngustară și mai mult. Avea grijă să nu observe părinții ei cât de supărată era pe el. Dar dacă privirile ar putea ucide, Maruan Accad, alias Taric Giamil, ar fi fost un om mort.

– A fost greșeala mea, spuse ea în cele din urmă. N-am știut că vrei să vorbești atât de mult despre religie.

– Ei bine, e mult mai bine decât să vorbești despre politică, spuse Taric vesel, încercând s-o înveselească și pe ea puțin. Ea nu înghițea povestea, dar cel puțin tatăl ei, da.

– Dalia, vrei să spui rugăciunea de mulțumire? întrebă pastorul Nur după ce se așezară toți.

– E-n ordine, tată, replică ea, dar am cam uitat. N-ai vrea să faci tu onorurile?

– Sigur, spuse el cu amabilitate, deși ușor dezamăgit, după cum observă Taric.

Pastorul, soția sa și Dalia își împreunară mâinile, plecară capetele și închiseră ochii. Taric le urmă imediat exemplul.

– Tată iubit, Îți mulțumim mult pentru dragostea și îndurarea Ta. Îți mulțumim că L-ai trimis pe Fiul Tău, Domnul Isus Cristos, pe pământ, să ne iubească și să-Și dea viața la cruce pentru noi, pentru ca noi să putem avea viață din belșug, o viață veșnică. Îți mulțumim, Tată, că ești un Dumnezeu care aude rugăciunile noastre și ne răspunde, Îți mulțumim din toată inima că ai adus-o în sfârșit pe Dalia acasă, în siguranță. Te rugăm s-o binecuvântezi cu toate binecuvântările Tale și Te rugăm să-l binecuvântezi și pe prietenul ei, Taric. Să se simtă amândoi iubiți și bineveniți aici. Fie ca această casă să fie un loc de refugiu pentru ei în mijlocul furtunilor vieții. Îți mulțumim pentru această mâncare și acest timp pe care-l petrecem împreună. În numele lui Isus ne rugăm. Amin.

Toți au spus „Amin” după pastorul Nur, așa că și Taric făcu la fel. Nu mai participase niciodată la o rugăciune creștină. Dar îl intriga. Părea autentică, sinceră, nepretențioasă și personală, foarte diferită de rugăciunile pe care își amintea că le spuneau adulții când era el copil. Părea că pastorul chiar vorbise cu Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu era cu ei, acolo, în camera aceea. Îl făcea să se simtă neobișnuit de împăcat și în largul lui. Sau poate că era efectul aromei unei mese gătită în casă, ceva ce nu mai savurase de atât de multă vreme încât nici nu-și mai aducea aminte cum era.

– Deci, Taric, ai avut vreodată prilejul să citești Noul Testament? întrebă pastorul Nur după ce Taric se opri din oftaturile de plăcere declanșate de mielul gătit și de legume.

Taric făcu semn că nu.

– Nu, domnule, n-am citit.

– Ar trebui să-l citești. Cred că îți va plăcea. De fapt, înainte să

mergi la culcare, în seara asta, am să-ți dau unul din exemplarele mele.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar n-aș putea accepta un astfel de dar.

– Ar fi plăcerea mea, Taric. În fond, sunt pastor. Cu asta mă ocup.

Taric râse. Asta chiar era adevărat.

– Atunci, sunteți foarte amabil. Mi-ar plăcea să citesc Noul Testament.

– Atunci vei avea propriul exemplar. Cred că vei descoperi că este fascinant, așa cum a fost și pentru mine de-a lungul anilor. De exemplu, Isus a susținut cu îndrăzneală și consecvență că El și Dumnezeu Atotputernic sunt una și aceeași persoană. În Ioan 10:30, Isus spune: „Eu și Tatăl una suntem”. În Ioan 8:19, Isus spune: „Dacă M-ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu.” În Ioan 12:45, El afirmă: „Și cine Mă vede pe mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” În Ioan 11:25, Isus îi spune unei femei pe nume Marta: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Iar Marta i-a răspuns: „Da, Doamne, cred că Tu ești Cristosul.”

– A spus Isus toate astea? întrebă Taric.

– Sigur că da, și erau afirmații destul de îndrăznețe și controversate! De fapt, în Ioan 10:31-33 citim că liderii religioși ai vremii erau atât de furioși pe El, încât erau gata să-L omoare cu pietre. Dar Isus le-a spus: „V-am arătat multe lucrări bune care vin de la Tatăl Meu; pentru care dintre aceste lucrări aruncați cu pietre în Mine?” Iar liderii religioși I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o blasfemie, și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.” De fapt, când Isus a fost condamnat oficial la moarte de către liderii religioși din Ierusalim, acuzația care I s-a adus a fost aceea de blasfemie – adică, pentru că susținuse că este Dumnezeu, când liderii religioși spuneau că nu este. Altfel, de ce crezi să se răspândeau veștile despre El prin tot Orientul Mijlociu în vremea aceea? În Matei 4 se spune că: „Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și

tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei paralizați; și El îi vindeca. După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan." În Matei 15 chiar se spune că Isus S-a dus în Liban să le spună oamenilor vestea bună că Dumnezeu îi iubea și avea un plan minunat pentru viața lor.

– Într-adevăr? În Liban? întrebă Taric lăsând furculița jos pentru un moment. Unde?

– În Tir și Sidon, de fapt.

Taric încercă să nu pară uluit, dar era.

– Vă deranjează dacă vă rog să îmi arătați unde se spune asta în Biblie? întrebă. Nu am mai auzit niciodată acest lucru. Aș vrea să văd cu ochii mei.

– Sigur că nu, spuse pastorul Nur. Se șterse la gură cu un șervet, se ridică și își luă Biblia. O deschise la capitolul 15 din Matei și i-o arătă lui Taric. Uite aici, spuse, la versetul 21.

Taric luă acel exemplar din Sfintele Scripturi și începu să citească.

– „Și Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului.”

Isus fusese cu adevărat în Sidon, orașul Lui natal? se întrebă Taric în timp ce studia întregul pasaj. Cum de nu știuse niciodată acest lucru? Cum de nu i-l spusese nimeni până atunci?

Telefonul lui Goddard sună. Verifică numărul apelantului și răspunse chiar dacă nu-i convenea.

- Un progres, ceva? voia Scheletul să știe.
- Ceva, spuse Goddard.
- A cedat fratele lui Accad? întrebă Lemieux.
- Nu.
- Nu v-a spus unde este Maruan? insistă Lemieux.
- Nu.
- Ce v-a spus?
- Nimic, de fapt. Așa că l-am închis.
- *Ce ați făcut?*
- Ce v-ați fi așteptat să fac?
- Să-l forțați să ni-l predea pe Maruan, ripostă Lemieux.
- De-asta l-am închis. Un om ca Rami Accad nu o să vrea să petreacă prea mult timp într-o închisoare din Beirut, credeți-mă.
- Nu înțeleg, spuse Lemieux. Ați spus că ați făcut ceva progrese.
- Am făcut.

– Atunci, care sunt?

– Am ascultat convorbirile de pe mobilul lui Rami.

– Și?

– Și am descoperit că are doisprezece oameni înarmați în zona muntoasă din afara orașului Sao Paolo. Ghiciți pe cine au prins!

Se lăsă brusc o tăcere completă pe linie.

– Inspectore, ați auzit ce am spus? Întrebă Goddard.

Dar Lemieux nu răspunse. Părea prea uluit ca să vorbească, aproape ca și când ar fi știut ce urma să spună Goddard.

– Au găsit-o pe doamna Ramsey, spuse Goddard oricum, aruncând bomba și așteptând să vadă reacția.

Dar nu veni nicio reacție. Era în continuare tăcere pe linie.

– Tocmai am deplasat o echipă formată din oamenii mei ca să-i aresteze și să ajute la salvarea doamnei Ramsey, continuă Goddard. Își coordonează eforturile cu autoritățile braziliene chiar în acest moment.

Goddard aștepta ceva – orice – dar Lemieux nu spunea nimic.

– Mai sunteți acolo, inspectore? Întrebă.

– Da, sunt aici.

– Atunci, de ce nu spuneți nimic? Este o veste importantă. Am crezut că veți fi mulțumit. În 24 de ore, doamna Ramsey va fi acasă, în siguranță, în Monte Carlo și voi putea să-i pun întrebări despre toate acestea. Vreți să veniți și dumneavoastră?

– Va trebui să revin cu un telefon în legătură cu acest lucru, spuse Lemieux, cu o notă de descurajare în glas în loc de entuziasm. Iar Goddard nu putea înțelege de ce.

– Ce încerca Nadim să-ți spună, Taric, zise doamna Nur, după ce terminară cina și se retrăgeau în camera de zi pentru a servi baclava și cafea turcească, este că Isus S-a exprimat foarte clar când le-a spus oamenilor că El este Dumnezeu. Nu a vorbit în dodii, nu a folosit cuvinte cu dublu înțeles. A afirmat foarte limpede un fapt. Toți știau ce spunea, inclusiv dușmanii Lui. Nu erau mulțumiți de acest lucru, e adevărat, așa cum nu sunt mulțumiți nici astăzi. Dar sigur nu era un secret.

– Poate că nu, doamnă Nur, spuse Taric, dar trebuie să mărturisesc că toate astea sunt lucruri noi pentru mine.

– Înțelegem perfect, răspunse ea. La începutul căsniciei noastre, nici noi nu știam că Isus a spus vreodată că este Dumnezeu. În fond, niciunul dintre noi nu fusese crescut într-o familie care să-L urmeze pe Cristos. Nici Nadim, nici eu nu aveam propria Biblie. Dar într-o bună zi, un cuplu de tineri căsătoriți pe care îi cunoșteam ne-a pus în fața unei provocări. Bărbatul stătea chiar acolo, pe canapea, unde stai tu acum și ne-a spus: „Cine citește Noul Testament și spune că Isus nu a pretins că este Dumnezeu este asemenea unui orb care stă afară, în soare, în miezul zilei și

spune că nu vede soarele." Ca să fiu sinceră, m-am simțit un pic ofensată și puțin rușinată fiindcă nu citisem niciodată Biblia. La fel se simțea și Nadim. În seara aceea am primit primul nostru exemplar din Noul Testament și am început să-l citim. Și cu cât citeam mai mult, cu atât ne dădeam seama mai bine că prietenii noștri aveau dreptate.

– Și pe urmă? Întrebă Taric, gândindu-se brusc dacă chiar voia să știe sau încerca doar să mențină conversația pe acest făgaș, ca să evite să vorbească despre trecutul său.

– Ei bine, spuse pastorul Nur, asta a ridicat o problemă serioasă pentru noi.

– Ce fel de problemă?

– Păi, Taric, privește lucrurile în felul următor, explică pastorul, în timp ce Dalia se scuză și se întoarce în bucătărie, chipurile ca să spele vasele, dar era clar că voia să scape de discuție. De vreme ce Isus a susținut că este Dumnezeu, nu putea să fie doar un om bun, un om moral sau un profet care a spus multe lucruri profunde. Fie a fost Dumnezeu, fie nu. Fie spunea adevărul, fie nu. Nu există jumătăți de măsură. Nu ne-a lăsat altă opțiune. El Și-a demonstrat divinitatea de multe ori, în multe feluri. Știa cine este. Noi putem să o acceptăm sau să o respingem, să o credem sau să o negăm; nu putem rămâne simpli spectatori. După ce citești ce este scris în Noul Testament, crede și urmează viața, faptele și cuvintele lui Cristos. Atunci vei crede afirmațiile Lui care spun că El este Dumnezeu.

Nu există cale de mijloc aici: fie accepți ca fiind adevărat tot ce a spus, inclusiv afirmațiile despre natura Sa divină, fie refuzi totul și spui că a fost un mincinos. I-a înșelat El oare pe ucenici, lumea întreagă și pe noi? Cum ar putea un om care predica despre cât de bun este adevărul să facă afirmații atât de eronate? De asemenea, dacă ce a spus era o minciună, cum a putut să meargă până la capăt și să moară pe cruce? Moare cineva pentru o minciună? Taric, fiule, Cristos este Dumnezeu. El a spus deschis lucrul acesta despre Sine Însuși și tot ce a spus este documentat în Biblie, care este corectă și adevărată. Prin urmare, eu și alte milioane de credincioși, credem acest lucru și îl acceptăm.

Doamna Rima Nur se alătură conversației:

– Taric, acesta este adevărul. Când vei citi Cuvântul lui Dumnezeu, care este Sfânta Biblie, îți va confirma că El este Dumnezeu.

Taric o privi cu uimire și spuse:

– Așa, pur și simplu?

– Da, în primul capitol din Ioan ni se spune: „La început a fost Cuvântul”. Trebuie să știi, Taric, că în această propoziție, „Cuvântul” este la genul masculin. „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Cristos a trăit printre noi.

După un moment de tăcere, pastorul Nadim continuă:

– Acesta este doar unul dintr-o serie de citate asemănătoare. În Noul Testament se menționează clar, de unsprezece ori, că Cristos este Dumnezeu și de vreo cincizeci de ori se spune că El este Fiul lui Dumnezeu.

Cuprins de uimire, Taric întrebă:

– Și fiu? Calitatea de fiu a lui Cristos este un subiect care intrigă.

Pastorul Nadim zâmbi și spuse:

– Asta pentru că privești problema din perspectivă omenească. Fiul nu este un fiu în sens fizic, nu este un produs omenesc. Dumnezeu este duh și nu poate concepe un fiu. De asemenea, nu este fiu în termenii succesiunii, adică Dumnezeu Tatăl să fie primul, succedat de Cristos, Fiul. Acest lucru nu este adevărat. Conceptul de Fiul are semnificații spirituale. Cristos este Fiul lui Dumnezeu prin dragoste. Calitatea de fiu înseamnă, de asemenea, egalitate – cu Dumnezeu. Înseamnă și asemănare; înseamnă că El este asemenea lui Dumnezeu. Pe scurt, asta este Isus și dacă mai ai întrebări, îți voi răspunde cu bucurie.

Doamna Nur spuse:

– Când citești Noul Testament, vei descoperi singur toate acestea. Vei afla că El este un învățător bun, așa cum spun atât prietenii, cât și dușmanii Săi. Cum ar fi putut fi un învățător bun, dacă acceptăm tot ce a spus și negăm totuși afirmațiile Sale referitoare la faptul că este Fiul lui Dumnezeu? Oare un învățător bun ar induce pe cineva în eroare? Nu ar spune un învățător bun adevărul despre cel mai important atribut al Său?

– Cred că aveți dreptate.

În timp ce Dalia, plictisită, continua să strângă masa și să spele vasele, pastorul Nur mai adăugă câteva gânduri la toată discuția:

– Unul din lucrurile pe care le-am remarcat și care m-au surprins cu adevărat în timp ce studiam viața lui Cristos, Taric, a fost acela că, oamenii pe care-i cunoșteam sau alții din întreaga lume despre care citeam, în momentul în care au decis să fie ucenici adevărați ai lui Isus, viețile lor s-au schimbat în bine. Au început să semene cu Isus, au devenit mai iubitori, mai buni, mai onești, mai dispuși să-i ajute pe alții și să se gândească la nevoile celor săraci sau în suferință. Și uitându-mă de-a lungul istoriei, m-a izbit faptul că, oriunde a fost proclamat Isus, viețile oamenilor au fost transformate și națiunile s-au schimbat în bine. Cum ar fi putut să se întâmple toate acestea fără puterea lui Cristos care este capabilă să schimbe inimile și viețile oamenilor? Numai Dumnezeu poate schimba oamenii în acest fel.

După ce se gândi puțin, Taric spuse:

– Asta e adevărat.

Taric intră în camera fratelui Daliei, închise ușa în urma lui, se aruncă pe patul vechi și începu să citească Noul Testament pentru prima dată în viața lui.

Deschise la prima carte – Evanghelia după Matei – și citi ore întregi. Trecu mai departe, la evangheliile lui Marcu, Luca și Ioan. În acele ore află mai multe despre Isus Cristos decât știuse în toată viața lui de până atunci. Citi despre nașterea din fecioară, din Sfânta Maria, și cum acest tâmplar obișnuit din Nazaret îi făcea pe orbi să vadă, pe surzi să audă, pe șchiopi să meargă și pe cei paralizați să umble și să sară. Avea puterea de a scoate demoni și de a-i readuce la viață pe cei morți; unul dintre ei chiar stătuse în mormânt timp de patru zile. Ce îl interesa și îl entuziasma și mai mult erau zicerile, pildele și învățăturile lui Isus. Nu mai auzise astfel de învățături. Medită asupra pasajului cu Predica de pe Munte, din Matei, capitolele 5-7. Isus a spus:

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său:

„Prostitute!” va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule” va cădea sub pedeapsa focului gheenei.

MATEI 5:21-22

Nu se gândise niciodată la relațiile umane în acest mod unic și minunat. Continuă să citească:

Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?

MATEI 5:43-46

Deși părea un lucru înțelept, oare putea cineva să atingă un astfel de standard?

Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit.

MATEI 5:48

Tot ce citea îl umplea de uimire; niciun om obișnuit nu ar fi putut rosti aceste cuvinte. Acest Isus îl fascina!

Un sentiment copleșitor al rușinii și nevredniciei îl zdrobi pe Taric. Cuvintele îl obligau să decidă: Ce va face în legătură cu mânia sa? Cât de mult din mânia sa se transformase în violență împotriva altora, poate chiar împotriva fratelui său iubit, Rami! Taric își dădu seama că până și mânia sa nesăbuită era pasibilă de condamnare. Și cum rămânea cu dragostea pentru dușmani? Cum ar putea să-și iubească dușmanii, când lui îi era atât de greu să iubească și un prieten? Îi iubea el pe Lemieux, Goddard și Claudette Ramsey?

Citind povestea vieții lui Isus, Taric descoperi că El chiar trăise în conformitate cu afirmațiile Sale. Nu fugise de dușmanii Săi, așa cum făcuse Taric. Nu mințise și nu înșelase ca să evite arestarea.

Nu li se împotrivise dușmanilor Săi când Îl atacaseră în grădină, iar când Petru a încercat să-L apere și i-a tăiat urechea servitorului marelui preot, Isus l-a muștrat și i-a spus să pună sabia la loc. A spus că cei care vor scoate sabia, de sabie vor pieri.

Taric citi fără întrerupere, vreme de mai multe ore. Inima îi era cuprinsă de dorința de a afla totul despre Cristos într-o perioadă scurtă de timp. Cum era posibil să fi trăit atât de mulți ani din viața sa fără să știe nimic despre Isus?

Când ajunsese la capitolul 19 din Evanghelia după Ioan, avu parte de un șoc:

Atunci Pilat a luat pe Isus, și a pus să-L bată. Ostașii au împletit o cunună de spini, l-au pus-o pe cap, și l-au îmbrăcat cu o haină de purpură. Apoi s-au apropiat de El și ziceau: „Plecăciune, Împăratul Iudeilor!” Și-I dădeau palme.

Continuă să citească și află pentru prima dată detaliile răstignirii.

Au luat, deci, pe Isus și l-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al „Căpățâni”, care în evreiește se cheamă „Golgota.” Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul de o parte și altul de alta, iar Isus la mijloc.

Ceea ce urma îl zdruncină complet.

Lângă crucea lui Isus, stătea mama Lui și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalena. Când a văzut Isus pe mamă-Sa, și lângă ea pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi, a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și, din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă. După aceea Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete”. Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și l-au dus la gură. Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!” Apoi și-a plecat capul, și și-a dat duhul.

Pe măsură ce citea despre răstignire și despre cum fusese bătut, biciuit, lovit și maltratat fizic Isus, inima lui Taric se frânse. Totuși, ceea ce îl marcă cel mai mult, era gândul la chinul prin care trebuia să fi trecut fecioara Maria stând acolo, lângă cruce, privindu-și fiul care murea înaintea ochilor ei. Isus era nevinovat, fusese condamnat pe nedrept și trimis la moarte fără să fi comis vreo nelegiuire. În ultimele Sale momente pe cruce, Isus privea spre îndurerata Sa mamă. Inima îi era frântă, iar sentimentele tulburi. Se zbătea în chinuri, mai mult din cauza suferinței mamei Sale decât din cauza durerii provocate de răstignirea Sa. Mai mult, o încredința pe mama Sa acestui ucenic iubit și de încredere. Cum e posibil să fi avut loc astfel de evenimente? Era experiența cea mai cumplită prin care ar putea trece cineva.

În locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; și în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni. Din pricină că era ziua Pregătirii ludeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus. În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-diminează la mormânt, pe când era încă întuneric; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt. A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt, și nu știu unde L-au pus”.

Taric citi toată noaptea. Simțea o dorință puternică să cunoască adevărul și voia să găsească răspunsuri la toate întrebările care îi tulburau mintea. Cu cât citea mai mult, cu atât primea mai multe răspunsuri, astfel încât continuă să citească din cartea aceea minunată. Citi mai departe:

Petru și celălalt ucenic au ieșit și au plecat spre mormânt. Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru, și a ajuns cel dintâi la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înăuntru, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat. Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt și a văzut fâșiile de pânză jos. Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus,

nu era cu fâșiile de pânză, ci făcut sul și pus într-un alt loc singur.

În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.

Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui.

Timpul trecu pe nesimțite. Soarele răsărise demult și acum se ridica deasupra munților care înconjurau Petra. Într-o singură noapte, citise Noul Testament, însă nu la modul superficial, ci în profunzime. În noaptea aceea meditase asupra celor citite, examinase totul și înțelesese fiecare cuvânt pe care îl citise. Era atras, surprins și uluit de ceea ce aflase din carte; fusese de multe ori uimit de ceea ce descoperea. Cartea lui Ioan îi cucerise inima și mintea, ba chiar îl amuzase că Ioan era ucenicul cel mai apropiat de Isus. Ioan spunea despre sine că este „ucenicul pe care îl iubea Isus”. Își scrisese evanghelia ca pe o relatare adevărată, corectă și plină de putere a vieții lui Isus, care includea cuvintele pe care le-a rostit El, minunile pe care le-a făcut, moartea și învierea Sa. Era total uimit de Ioan, pentru că își scrisese evanghelia cu o încredere totală în Cristos. În scrierea sa el demonstra că fusese cucerit, iubise și înțelesese personalitatea și cuvintele lui Isus – deoarece fusese mereu aproape de El, cel mai apropiat dintre toți.

În dimineața aceea, în urechile lui Taric răsunau cuvintele apostolului Petru, unul dintre principalii ucenici ai lui Isus, care îl urmăse din prima zi a lucrării Sale până la înviere:

În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Cristos nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.

Aceste cuvinte erau atât de importante pentru că veneau de la un discipol care fusese într-adevăr martor ocular al marelui lui Isus Cristos și care a transmis acest lucru întregii lumi, inclusiv nouă, în cele două epistole pe care le-a scris. Taric era uluit de schimbarea petrecută în viața lui Petru. Isus l-a chemat, și el s-a transformat dintr-un simplu pescar care își repara năvoadele într-o barcă, așteptând să prindă pește, într-un pescar de oameni. Deși Isus îl avertizase că avea să-L trădeze, în noaptea aceea Petru tot a negat de trei ori că L-ar cunoaște. Apoi i s-a făcut rușine, a fugit, s-a ascuns, s-a depărtat de Cristos, deși ar fi trebuit să fi rămas aproape de Domnul său când Acesta era judecat, biciuit, insultat și răstignit. Apoi s-a întâmplat ceva ce a provocat schimbarea acestui om dintr-un laș într-o persoană curajoasă, plină de îndrăzneală. Într-o zi, Petru a vorbit fără teamă în fața unei mari mulțimi din Ierusalim și a declarat cu toată puterea și convingerea că *Dumnezeu L-a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care ei îl răstigniseră*. L-a proclamat pe Isus pretutindeni, fără teamă de împotrivire, persecuție sau moarte; toate acestea pentru că fusese martor ocular, văzuse și auzise tot ce se întâmplase. El fusese un martor pentru lume. Lucrurile la care fusese martor erau adevărate, și adevărul trebuia proclamat imediat și cu îndrăzneală, fără a se ascunde nimic. Cum ar fi putut el să ascundă adevărul despre moartea și învierea lui Cristos?

Petru nu a fost singura persoană a cărei viață fusese schimbată radical. Toma era un alt exemplu despre care Taric citi în Evanghelia după Ioan. Acesta se îndoise de ceilalți ucenici care fuseseră martori la învierea lui Cristos. Spusese că va crede doar atunci când va vedea urmele cuielor în mâinile lui Isus. Doar când va atinge cu mâna sa coasta lui Isus. Totuși, după ce Isus a apărut în fața lui și el a pipăit mâinile și coasta lui Isus, Toma a strigat cu inima plină de credință: *Domnul meu și Dumnezeul meu*. După ce l-a văzut pe Isus, Toma a primit siguranța care i-a alungat toate îndoielile și a declarat deschis că Isus Cristos este Dumnezeu, că El este singura cale spre mântuire și că oricine crede în El va avea viața veșnică în cer.

Pastorul Nadim îi explicase deja că Toma fusese cel care

predicase Evanghelia în Irak și India, iar ulterior fusese martirizat pentru credința lui în Cristos. Și el fusese un martor.

În timp ce își amintea aceste lucruri, Taric se gândea la Petru, Toma și la ceilalți ucenici și apostoli care muriseră ca martiri pentru credința lor. Ar fi fost oare posibil ca acești oameni să fi trecut prin toate acestea pentru o minciună?

Taric abordă cu seriozitate problema. Credea tot ce citise în Noul Testament și era sigur că tot ce citise despre acești oameni era adevărat.

Cum tot nu putea să doarmă, Taric se decisese să iasă și să alerge. Își puse niște pantaloni scurți și un tricou, își luă pantofii de sport și ieși din apartament cât putu de încet, sperând să nu trezească pe nimeni din somn. Spre surprinderea lui, când ajunse în holul blocului, Dalia tocmai se întorcea de la alergat.

– Bună dimineața, spuse el cu un zâmbet.

– Bună, replică ea, fără prea mare entuziasm.

Încercă să o sărute, dar ea se trase înapoi.

– Care e problema? întrebă el.

– Nu aici, șopti ea, aparent nedorind ca portarul, oricum amețit de somn, să le audă conversația. Îi făcu semn lui Taric s-o urmeze afară și începu să alerge în jurul blocului.

Taric porni după ea și când o ajunse din urmă, întrebă:

– Ce e? Ești supărată pe mine?

– Glumești? replică Dalia.

– Stai așa, chiar ești supărată pe mine pentru că am vorbit cu tatăl tău despre credința lui?

– Nu înțelegi, nu-i așa?

– Se pare că nu, zise Taric. Care e problema?

– Nu se poate să ai doar o conversație nevinovată despre Isus cu tatăl meu, Taric, ripostă Dalia. Ți-am spus că e total nerezonabil. Îți va cere să devii creștin sau n-o să te lase să mă mai vezi niciodată. Și uită de nuntă! N-o să aibă loc niciodată. Încerci să sabotezi totul? Credeam că mă iubești.

– Chiar te iubesc.

– Atunci, încetează să mai vorbești despre Biblie! Nu poate duce la nimic bun.

– Eu cred că e interesant.

– Hai, fii serios! protestă Dalia. Cred că glumești!

– Nu, sunt foarte serios, spuse Taric.

– Nu faci toate astea ca să câștigi bunăvoința tatălui meu? Pentru că nu va merge, în afară de cazul în care devii creștin.

– Vrei să spui un ucenic al lui Isus, o corectă Taric folosind expresia pastorului Nur.

– În fine, spuse Dalia, fără să considere că remarca era amuzantă.

– Uite ce e, explică Taric, da, la început am încercat să fiu politicoș cu tatăl tău și să-i câștig bunăvoința. Sigur că vreau să mă placă. Altfel, te va căsători cu un tip pe nume Iusef, pastorul asistent, nu-i așa?

– Te rog, protestă Dalia, dându-și ochii peste cap, așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

– Ei, asta chiar e liniștitor, replică Taric în timp ce alergau pe străzile din Petra. Dar adevărul este că deveneam tot mai curios pe măsură ce tatăl tău vorbea.

– Serios? se miră Dalia, căreia îi venea greu să-l creadă.

– Serios, îi răspunse Taric. De fapt, am stat treaz toată noaptea și am citit Noul Testament pe care mi l-a dat tatăl tău.

– Tot? întrebă Dalia cu respirația întretăiată.

– Tot, spuse Taric.

– De ce?

– E fascinant, zise Taric. Știi că Isus Se va întoarce într-o zi?

– Poate, răspunse Dalia, cu o nuanță de sarcasm în ton.

– Nu crezi că Isus Se va întoarce?

– Nu știu, spuse Dalia și o luă brusc la dreapta, pe o stradă

lăturalnică, obligându-l pe Taric să alerge mai repede ca s-o prindă din urmă.

– Cum adică, nu știi? Întrebă el când ajunse mai aproape.

– Adică, nu știu ce cred și nu vreau să vorbesc despre asta.

Dalia sprintă brusc și o luă iar înainte, iar Taric strigă după ea:

– Hai, Dalia! De ce ți-e atât de frică?

Goddard se trezi devreme, ceru o cafea cu pâine și brânză în camera sa de hotel și apoi se duse pe jos, cale de șase străzi, până la sediul central al poliției din Beirut. Din cauza epuizării, se foise toată noaptea, întorcându-se de pe o parte pe alta, și nu dormise deloc. Minte îi era plină de întrebări la care nu putea răspunde în legătură cu un caz pe care nu părea să-l poată rezolva.

Dar dacă Maruan Accad nu era vinovat de încercarea de șantajare a lui Rafic Ramsey? se întreba el. Dacă, în loc s-o răpească pe Claudette Ramsey, Maruan și fratele său încercaseră de fapt s-o găsească, așa cum susțineau? Dacă Claudette Ramsey nu fusese, de fapt, răpită? Dacă ea orchestrase totul și se ascundea în Brazilia? Și dacă Maruan descoperise dovezi ale acestui fapt – și ale complotului pus la cale împotriva soțului ei, fabulos de bogat, care trăia mult mai mult decât ar fi dorit ea – și îl ajuta pe Rafic Ramsey să rezolve cazul? Și dacă Claudette și complicitii ei, oricare ar fi fost aceștia, aflaseră ce știa Maruan și hotărâseră să atace primii?

Un astfel de scenariu ar fi explicat, într-adevăr, asasinarea

lui Rafic Ramsey. Ar explica și atentatul cu bomba din mașină, precum și prezența asasinilor la Le Meridien. Dar cum putea fi explicat faptul că Maruan se ascundea, în loc să coopereze cu autoritățile? Cum se explica uciderea Raniei Fauaz și a colegei ei?

Goddard ajunsese la secția de poliție, prezentă legitimația și așteptă să-și vadă deținutul. În acest răgaz, se gândi la două explicații posibile: fie Maruan era vinovat și, ca atare, fugea de poliție, așa cum credea Lemieux; fie Maruan Accad era nevinovat – un simplu martor – dar cumva nu putea să aibă încredere în poliție. Dar de ce? Ce ar fi putut provoca...

Îi sună telefonul. Era Lemieux.

– Alo?

– Am o pistă în legătură cu Maruan, spuse Scheletul. Serviciile marocane de informații au primit niște imagini de la securitatea aeroportului în care Maruan este văzut luând un avion spre Cairo.

– De ce a durat atâta? întrebă Goddard.

– Asta aș vrea să știu și eu, zise Lemieux. Dar nu asta era ideea. Nu acum. Ideea e că au descoperit că Maruan a adoptat numele de Taric Giamil. Poliția egipteană a confirmat zborul cu care a ajuns Taric. Așa cum știți, am împânzit media cu fotografia lui și poliția de aici, din Cairo, tocmai a primit un apel telefonic de la un proprietar de apartament din Heliopolis. Tipul zice că i-a închiriat un apartament acestui Taric Giamil, dar Taric a plecat ieri cu o fată pe nume Dalia Nur. Nu știm sigur unde s-au dus. Dar căutăm acum și n-ar trebui să dureze mult.

– Cum pot să vă ajut? întrebă Goddard.

– Duceți-vă să-l vedeți din nou pe Rami și aflați ce știe – *acum!* Și să n-o dați în bară, inspectore Goddard! Vreau capul lui Maruan Accad pe tavă până la sfârșitul zilei, ați înțeles?

Goddard spuse că da și închise telefonul. Dar imediat după aceea primi un e-mail de la DuVall. Lui Goddard nu-i venea să creadă ce citea. Citi din nou, ca să fie sigur, apoi îl izbi brusc un gând. Resimți șocul ca și când l-ar fi lovit cineva cu un pumn în stomac. În sfârșit, putea așeza la loc toate piesele. *Cum de nu-și dăduse seama până atunci? Cum de fusese atât de orb față de*

tot ce se întâmpla? Mai rău, își dădu seama ce puțin timp avea la dispoziție.

Pentru a i se permite accesul în clădirea cu celulele deținuților, lui Goddard i se ceru să-i predea arma și telefonul mobil sergentului de la recepție, să-și arate legitimația și să semneze. După ce îndeplini toate aceste formalități, se grăbi să ajungă în celulă și îl consternă pe Rami cu o serie de întrebări rapide. Nu era timp de pierdut.

– Fratele dumneavoastră folosește pseudonimul de Taric Giamil, corect?

Privirea uluită de pe chipul lui Rami era o confirmare suficientă.

– Stătea într-un apartament în Heliopolis, la marginea orașului Cairo, lângă aeroport, nu-i așa?

Rami ezită, dar încuviință din cap până la urmă.

– Fratele dumneavoastră crede că cineva din interiorul anchetei încearcă să-i însceneze totul, nu-i așa?

Rami încuviință din nou, precaut.

– Și v-ați trimis oamenii în Brazilia s-o găsească pe Claudette Ramsey pentru că dumneavoastră și Maruan credeți că ea își șantajă soțul, nu-i așa? insistă Goddard.

– Așa e.

– Și planul lui Maruan era să se ascundă până când o găseați pe doamna Ramsey și descopereți cine încerca să-l ucidă?

– Exact, confirmă Rami.

– Dar problema era că, deși oamenii dumneavoastră au găsit-o pe doamna Ramsey, nu erati sigur cui s-o predați, nu-i așa? Deci le-ați spus oamenilor dumneavoastră să aștepte instrucțiuni.

– Da, domnule.

– Dar acum sunteți blocat în închisoare și inspectorul Lemieux este pe punctul de a da de urma fratelui dumneavoastră și de a-l închide, asta dacă nu-l omoară mai întâi, nu-i așa?

– Ce vreți să spuneți, inspectore? întrebă Rami. Este vorba despre o învoială, ceva? Sau ce e asta?

– Domnule Accad, replică Goddard, acum sunt convins că fratele dumneavoastră este nevinovat.

– Asta am spus și eu de la bun început.

– Ei bine, acum vă cred. Și cred că știu cine este cârtița din interiorul acestei anchete.

Rami căscă ochii mari.

– Cine?

– Marcel Lemieux.

Rami tresări surprins.

– Anchetatorul principal? Sunteți sigur?

– Acum, da, spuse Goddard.

Îi explică repede că, atunci când obținuse ordin judecătoresc pentru urmărirea telefoanelor lui Rami, primise un ordin judecătoresc și pentru urmărirea tuturor e-mailurilor lui. În timp ce verifica e-mailurile, Colette DuVall găsisese un mesaj de la o persoană oficială importantă din cadrul serviciilor franceze de informații.

– Este Pierre, ne cunoaștem de ani de zile, interveni Rami. E un tip bun, nepătat. L-am rugat doar să tatoneze terenul și să vadă ce-ar putea afla pentru mine.

– Da, da, știu, îl liniști Goddard. Dar vă amintiți de e-mailul pe care vi l-a trimis acum câteva zile, când erați în Bagdad?

– Vă referiți la acela în care îmi spunea că Lemieux le ceruse serviciilor franceze copii ale tuturor dosarelor despre Maruan?

– Acela, spuse Goddard.

– Ce-i cu el? întrebă Rami nedumerit. Fratele meu a fost principalul suspect al lui Lemieux din momentul în care a fost ucis Rafic Ramsey. Nu era de așteptat să afle toate informațiile posibile despre Maruan?

– Sigur că da, aprobă Goddard. Dar imediat ce a văzut e-mailul, DuVall s-a dus la serviciile franceze de informații și a întrebat când exact a cerut Lemieux informațiile despre fratele dumneavoastră. Am aflat că Lemieux făcuse cererea cu trei zile înainte ca Maruan să se întâlnească cu Ramsey în Monte Carlo.

– Cu trei zile înainte de atac? întrebă Rami. Incredibil!

– Există doar un singur motiv pentru care Lemieux ar fi putut dori aceste informații despre fratele dumneavoastră atât de devreme, remarcă Goddard. Dacă ar fi aflat că Maruan lucra în secret pentru domnul Ramsey și că el a descoperit că doamna

Ramsey era cea care îl șantaja și accesa banii trimiși în Brazilia. Trei zile i-au fost suficiente lui Lemieux să plănuiască lovitura împotriva domnului Ramsey și a fratelui dumneavoastră și să-i spună doamnei Ramsey să plece din Sao Paolo și să se ascundă în munți. De fapt, știți cui îi aparține casa pe care au înconjurat-o oamenii dumneavoastră, cea în care este ținută doamna Ramsey în acest moment?

Rami dădu din cap în semn că nu.

– Este a fratelui lui Lemieux.

Rami tresări din nou:

– Glumiți!

– Deloc. DuVall tocmai a aflat. Am primit un e-mail de la ea când veneam încoace.

– Stați puțin, că nu înțeleg, zise Rami. Vreți să spuneți că anchetatorul principal în cazul uciderii lui Rafic Ramsey este, de fapt, unul dintre complicii implicați în crimă?

– Mi-e teamă că da.

– Iar omul care îmi vânează fratele nu vrea să-l aresteze, vrea să-l ucidă?

– Probabil că și asta e adevărat.

– Cât de aproape este Lemieux de găsirea lui Maruan? Întrebă Rami, cu o îngrijorare din ce în ce mai mare pe chip.

– Foarte aproape, Rami, recunoscui Goddard. De aceea am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Spuneți-mi unde este și lăsați-mă să-l pun sub protecția poliției până când voi putea formula acuzațiile la adresa lui Lemieux și voi obține arestarea lui. Nu va fi ușor. Este considerat un erou în comunitatea oamenilor legii din Europa. Dar pot s-o fac, dacă mă ajutați.

– V-aș ajuta, domnule Goddard, spuse Rami. Dar nu știu unde se află Maruan în acest moment. Singurul mod în care s-ar putea intra în legătură cu el ar fi prin telefonul meu mobil. Este singurul număr de la care va accepta un apel. Dar nu știu ce s-a întâmplat cu el de când m-ați arestat.

– Telefonul dumneavoastră este în camera mea de hotel, spuse Goddard. L-am monitorizat pentru cazul în care fratele dumneavoastră ar fi sunat. Haideți să mergem!

Goddard semnă toate documentele necesare pentru eliberarea

lui Rami Accad, își recuperează arma și telefonul, apoi cei doi părăsesc secția de poliție, iau un taxi și pornesc în viteză spre hotel.

Taric făcu duș, se îmbracă și se alătură familiei Nur la micul dejun.

– Deci, ce vrei să faci azi? întrebă Dalia. Hai să pornim într-o aventură, să facem turul orașului, ceva de genul ăsta.

Traducere: *Să nu vorbim despre Isus*, se gândi Taric.

– Nadim, de ce nu-ți iei liber azi? Am putea să-i ducem pe Dalia și Taric până la peșterile nabatenilor și la comoara lui Faraon, sugeră doamna Nur în timp ce turna cafea proaspătă în ceașca fiecăruia dintre ei.

– E o idee grozavă, mamă, exclamă Dalia. Cred că lui Taric i-ar plăcea foarte mult.

– Ai fost vreodată acolo, Taric? întrebă pastorul Nadim.

– Nu, domnule, nu am fost, răspunse el. Dar am auzit lucruri bune despre acele locuri.

– Toate sunt adevărate, confirmă pastorul. Orașul antic Petra este într-adevăr foarte frumos, săpat în piatră roșie și ascuns într-un canion. Într-o vreme a fost capitala imperiului nabatenilor, un centru comercial înfloritor și locul de depozitare a comorilor nabatenilor. Dalia are dreptate, ți-ar plăcea foarte mult.

– Locuiesc oameni acolo acum?

– Nu, zona este părăsită – sunt doar turiști și câțiva vânzători ambulanți cu tot felul de suveniruri și sucuri reci. Dar mulți creștini, printre care mă număr și eu, cred că Dumnezeu a pregătit orașul pentru a fi locul de refugiu despre care scrie apostolul Ioan în Apocalipsa 12:6 și 12:14.

– Ah, tată, spuse Dalia, nu putem să luăm micul dejun fără să vorbim despre Biblie la fiecare două secunde?

– Draga mea, trăim în Orientul Mijlociu, în Iordania. Aici s-au *întâmplat* cele scrise în Biblie. Aici a ales Dumnezeu să Se descopere lumii prin Isus. Oriunde am merge, pășim pe cărări biblice. De fiecare dată când înfigem lopata în pământ scoatem la iveală noi dovezi care arată că Biblia este adevărată.

Dalia era pe punctul de a reacționa la afirmațiile tatălui său, dar Taric i-o luă înainte:

– De fapt, pastore Nadim, m-am gândit mult la ce ai spus aseară și am câteva întrebări. Aveți timp, câteva minute?

– Sigur, Taric. Cu ce pot să te ajut?

– A, grozav! Iar începe, exclamă Dalia sorbind apoi din cafea și dându-și ochii peste cap.

– Îmi pare rău, Dalia, spuse Taric cu blândețe. Pur și simplu mi se pare interesant. Dar, crede-mă, n-o să dureze mult.

Dar discuția se prelungi.

Taric și pastorul Nadim vorbiră despre Biblie pe toată durata micului dejun. Vorbiră și pe drumul pe care îl făcură cu mașina până în orașul nabatean. Și continuară să vorbească în tot timpul cât urcară pe jos, prin valea strâmtă și abruptă, spre centrul orașului antic Petra. Dalia încerca să evite să participe la conversație și s-o ignore. Mergea alături de mama ei încercând să depene amintiri cu ea, dar aceasta nu-i răspundea. Pe Rima o interesa discuția și se apropie de cei doi bărbați și asculta ce-și spuneau.

Taric întrebă cu un interes sincer:

– Dar n-a fost Noul Testament scris mult prea târziu după Isus, existând astfel posibilitatea să nu fi surprins cu acuratețe cuvintele pe care le-a rostit El? întrebă Taric, verificând un eventual punct al creștinismului.

– Dimpotrivă, Taric, spuse tatăl Daliei. Câțiva sceptici au încercat să susțină că, în cazul Noului Testament, cărțile care-l alcătuiesc au fost scrise la sute de ani după Isus. Dar, de fapt, toate au fost scrise mai devreme, doar la câteva decenii de la moartea și învierea lui Isus. Arheologii au descoperit că cele patru evanghelii au fost scrise între anii 50 și 66 d.Cr.

Uimit de cele auzite, Taric întrebă:

– Asta înseamnă că au fost scrise în timpul vieții celor care fuseseră martori la evenimente?

– Ai dreptate, iar acest lucru garantează acuratețea celor scrise. În caz contrar, ceilalți martori la aceste întâmplări ar fi sesizat imediat, ar fi denunțat scrierile ca fiind false. S-ar fi făcut ceva. Când a vorbit despre minunile lui Isus, Petru le-a spus celor care-l ascultau că totul le fusese dovedit de Dumnezeu, prin semne și minuni. Petru le cerea să le confirme spusele, întrucât ei vorbeau despre lucruri pe care aceștia le știau deja. Poate schimba cineva ceea ce a văzut deja?

– Nu, nu poate. Ei fuseseră martori la lucrurile care se întâmplaseră de fapt, replică Taric.

– Ai auzit cumva de William Albright?

– Nu, mă tem că nu, zise Taric.

– A fost unul dintre cei mai renumiți arheologi ai Bibliei din lumea întreagă, spuse pastorul Nadim. Apoi scoase din buzunar o carte cu titlul *Mai mult decât un simplu tâmplar* și i-o înmână lui Taric. Deschide la pagina 40 și citește ce scrie în ultimul paragraf.

Taric era surprins să-l vadă pe tatăl Daliei cărând după el cărți despre Isus într-o excursie cu familia.

– Ce altceva mai aveți acolo? râse el. Manuscrisele de la Marea Moartă?

– Doar Biblia mea, o sticlă cu apă și niște fructe, replică Nadim râzând cu poftă. Vrei și tu câteva?

– Nu, domnule. Mulțumesc. Rămân la carte pentru moment.

Taric privi spre Dalia, care doar clătină din cap, apoi caută pagina 40 și citi în timp ce mergeau.

Putem să spunem deja cu certitudine că nu mai există niciun temei solid pentru datarea vreunei cărți a Noului

Testament mai târziu de anul 80 d.Cr – cu două generații înainte de datarea între anii 130 și 150, sugerată de criticii mai radicali de astăzi ai Noului Testament...

Taric se opri și se uită la pastorul Nur ca să vadă dacă dorea să continue lectura.

– Mai există un citat de Sir William Ramsey, unul dintre cei mai importanți arheologi ai Bibliei, care spune, practic, același lucru. Dacă vrei, pot să-ți dau alte zece cărți care confirmă faptul că toate cărțile Noului Testament au fost scrise în timpul vieții aceleiași generații, ceea ce susține veridicitatea perfectă a textului. Spune-mi, cine a scris aceste cărți?

Taric răspunse:

– Ucenicii și cei care-L urmau pe Cristos, nu-i așa?

– Corect. Ei erau ucenicii Lui și cei care Îl urmau, Taric. Ei erau martorii Lui. De aceea este Biblia o sursă demnă de încredere. Ei au trăit alături de Cristos, L-au ascultat vorbind, L-au văzut, au mers alături de El. Apostolul Ioan, care a scris Evanghelia după Ioan, cărțile 1 Ioan, 2 Ioan și 3 Ioan, precum și Apocalipsa, a spus următorul lucru despre Cristos:

Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi.

Deci, ce poți să-mi spui despre Ioan?

– Aș spune că a fost un martor ocular.

Pastorul veni mai aproape de el și spuse:

– De asemenea, prin revelația lui Dumnezeu, apostolul Pavel a spus: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. Iar apostolul Petru ne asigură: „Nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”

– Interesant, spuse Taric.

– Doar interesant?

Taric făcu o pauză. Nu știa ce să spună.

– Destul de interesant, spuse, și îi înapoie cartea.

– Interesant, dar nu ești pe deplin convins, nu-i așa? întrebă pastorul Nur.

Taric ridică din umeri a nepăsare. Nu voia ca pastorul Nur să afle ce agitație era în mintea și în inima lui. Nu încă. Nu înainte de-a înțelege el însuși mai bine toate aceste lucruri.

– Avem o problemă, spuse Rami, uitându-se pe fereastra camerei de hotel a lui Goddard, care dădea spre centrul orașului Beirut.

– Ce problemă?

– Maruan nu răspunde.

– Încearcă din nou, îl îndeamnă Goddard, străbătând camera de la un capăt la altul.

– Am încercat de patru ori.

– Ce înseamnă asta? insistă Goddard.

– Înseamnă că telefonul este închis, sau nu-l are cu el, sau...

În cameră se lăsă tăcerea. Rami nu-și termină ideea, dar nici nu era nevoie. Goddard știa la ce se gândea omul. Maruan Accad putea să fie prins deja sau mort.

– Nu-ți face griji! zise Goddard. O să-l găsim, totul o să fie bine.

Pur și simplu spera să fie adevărat.

Dintr-odată, sună telefonul lui. Era DuVall. Goddard răspunse imediat.

– Ce ai aflat, Colette?

– Unde ați fost? întrebă ea. Am încercat să vă sun.

– Am fost la secția de poliție, explică Goddard. Nu m-au lăsat să folosesc telefonul în interior. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nu ați primit mesajul meu?

– Nu, care?

– Lemieux v-a sunat de două ori, spuse DuVall. Când a văzut că nu poate să dea de dumneavoastră, s-a infuriat și mi-a cerut să vă găsesc.

– Ce voia Lemieux?

Rami se întoarse să vadă ce se întâmpla.

– A spus că serviciile de informații egiptene au dat de urma lui Taric Giamil și a fetei într-un hotel din Șarm el-Șeic.

– Grozav! Găsește-mi un zbor până acolo imediat.

– Nu, așteptați! Mai e ceva, spuse DuVall. Au plecat deja. Au luat un taxi până la Nuweiba și o barcă până la Aqaba.

– Iordania? întrebă Goddard. De ce Iordania?

– De acolo e fata.

– Cum o cheamă?

– Dalia Nur.

– Bine, stai puțin, Colette, spuse Goddard, care lăsă jos telefonul și se întoarse spre Rami ca să-l întrebe dacă știa ceva despre o fată pe nume Dalia Nur.

– Nu, spuse Rami. Dar l-am sfătuit acum câteva zile să plece din Cairo. Probabil că s-a combinat cu fata și s-a folosit de ea pentru a ieși din țară.

Goddard luă din nou telefonul.

– Din ce oraș e fata asta?

– Din Petra, răspunse DuVall. Am adresa. La fel și Lemieux. El și echipa lui se îndreaptă într-acolo chiar acum.

Goddard simți că i se strânge stomacul.

– Au alertat poliția iordaniană, le-au spus că vin?

– Nu, domnule.

– Iau poliția egipteană cu ei?

– Nu, domnule.

Goddard făcu o pauză ca să-și adune gândurile.

– Colette, știi ce cred despre Lemieux, nu-i așa?

– Credeți că el este cârțița. Credeți că lucrează cu doamna Ramsey.

– Tu nu crezi?

– Dacă iau în calcul ce am aflat în ultimele câteva zile, ba da, domnule, și eu cred.

– Putem s-o dovedim? întrebă Goddard.

– Nu încă, domnule, spuse DuVall. Avem nevoie de mai mult timp.

– Nu avem mai mult timp. Dacă Lemieux îl găsește pe Maruan Accad, o să-l omoare.

– Să sun la autoritățile iordaniene și să le spun să-l aresteze pe Lemieux?

– Nu, spuse Goddard. Nu-l vor aresta pe Lemieux decât dacă vor avea mai multe dovezi decât avem noi în momentul de față.

– Atunci, ce facem, domnule?

– Singurul lucru pe care-l pot face, Colette. Găsește un elicopter pentru Petra. Mă îndrept spre aeroport. Hai, Rami, vii cu mine!

Cei patru ajunseră, în sfârșit, la capitala antică a nabatenilor, de o frumusețe într-adevăr deosebită. Se plimbară câteva ore prin oraș, admirând măiestria fațadelor sculptate în piatra muntelui. Doamna Nur scoase un ghid de călătorie publicat de Dorling Kindersley și citi cu voce tare câteva pasaje.

Petra este unul dintre cele mai impresionante situri arheologice, cu o ambianță cu totul specială, începu ea. Templele și mormintele săpate în piatră, minunat conservate, înconjurau cândva o metropolă înfloritoare. Au existat așezări umane în aceste locuri încă din timpurile preistorice, dar înainte de venirea nabatenilor, Petra era doar o oază anonimă din deșert. Între secolul al III-lea î.Cr. și secolul I d.Cr., aceștia au construit un oraș superb și au făcut din el centrul unui vast imperiu comercial. În anul 106 d.Cr., Petra a fost anexată Romei. Creștinismul a sosit în secolul al IV-lea, musulmanii în secolul al VII-lea, iar cruciații în secolul al XII-lea, pentru scurtă vreme. După aceea, Petra a fost dată uitării până în 1812, când a fost redescoperită de un explorator elvețian, J.L. Burckhardt.

Prima și cea mai impresionantă clădire pe care o găsiră dăltuită în piatra muntelui era Trezoreria, cu stâlpii săi și cu atenția uluitoare acordată detaliilor. Apoi mai era Mănăstirea, cunoscută sub numele de El-Deir, cu o lățime de 47 de metri și o înălțime de 40 de metri, care, conform spuselor ghidului, fusese cândva un magnific templu păgân. De acolo trecură pe lângă mormintele regale și Poarta Temenos, „intrarea în incinta sacră a templului Qasr el-Bint, cel mai important din Petra”. În cele din urmă, ajunseră la prima biserică ce a fost cunoscută sub numele de Biserica Petra – unul dintre cele mai timpurii lăcașuri creștine de închinare din Iordania – cu niște mozaicuri „cu detalii superbe” împodobind culoarele acestei „biserici bizantine cândva mari”. Doamna Nur remarcă faptul că, așa cum scria în ghidul acela, „a fost descoperită o ascunzătoare cu 152 de suluri care au oferit informații despre viața de zi cu zi din Petra bizantină”.

În timp ce vizitau acest cămin antic al ucenicilor lui Isus, Taric nu putea să nu aducă din nou în discuție întrebarea dacă Biblia era o relatare demnă de încredere a ceea ce au făcut și au spus Isus și ucenicii Săi. Îi puse pastorului Nur o serie de întrebări, după care pastorul îl întrebă, la rândul său:

– Știi că avem mai multe manuscrise ale Noului Testament decât ale oricărei alte lucrări scrise din istorie?

– Ce vrei să spunei? întrebă Taric.

– Arheologii au găsit în jur de 24.000 de manuscrise antice ale Noului Testament – unele din jurul anului 130 d.Cr. – și toate identice, în esență, explică Nur.

– Și ce dovedește asta?

– Dovedește faptul că Noul Testament pe care îl avem noi azi a fost copiat și transmis cu acuratețe de-a lungul secolelor. În contrast cu acest lucru, avem doar 643 de manuscrise antice ale *Iliadei* lui Homer, aflată pe un foarte îndepărtat loc doi. De fapt, în cazul celor mai multe opere literare din antichitate a căror acuratețe nu o punem sub semnul întrebării, au supraviețuit foarte, foarte puține manuscrise. Cezar, de exemplu, și-a scris lucrarea despre Războiul Galic undeva între anul 58 și anul 50 î.Cr. Dar există doar nouă sau zece copii în toată lumea, toate datate cu o mie de ani după moartea lui sau mai mult. Aristotel și-a

scris opera poetică în jurul anului 343 î.Cr. Și totuși, copiile cele mai recente pe care le deținem datează din anul 1.100 d.Cr. Este o distanță de aproape 1.400 de ani. Mai mult, există doar 49 de manuscrise antice. Ce vreau să spun, Taric, este că putem fi mai siguri că avem copii demne de încredere ale scrierilor autentice ale ucenicilor lui Isus decât în legătură cu orice alt document din istorie.

– Poate că este adevărat, contracară Taric, tot încercând să găsească fisuri în ceea ce citise toată noaptea, dar asta nu înseamnă că ucenicii lui Isus au redat cu acuratețe tot ce a spus Isus. Adică, serios, cine ne asigură că nu au inventat toate citatele acelea despre Isus în care El spune că este Dumnezeu doar ca să înființeze ei o religie nouă?

– Și ce motiv ar fi avut să mintă? întrebă pastorul Nur, în timp ce toți patru, obosiți de atâta umblat, intrară în teatrul antic – destul de mare pentru a găzdui 7.000 de persoane – și se așezară pe băncile de piatră săpate în panta dealului.

– Ei, hai, tată, eu pot să-ți spun o grămadă de motive, interveni Dalia nervoasă, spre surprinderea tuturor. Lăcomie? Faimă? Putere? Alege ce-ți place! Creștinii au cucerit Imperiul Roman, nu-i așa? Au devenit extrem de bogați și de puternici susținând că Isus era Dumnezeu și că ei erau purtătorii Lui de cuvânt pe pământ, nu-i așa? Asta e.

– Glumești, draga mea, nu-i așa? replică tatăl ei, deși mult mai blând decât s-ar fi așteptat Taric.

– De fapt, sunt cât se poate de serioasă, spuse ea.

Taric se crispă. Ce făcea? Ultimul lucru de care aveau nevoie era o confruntare zdrobitoare și decisivă între Dalia și tatăl ei.

– Ei bine, Dalia, cred că datele tale despre istorie sunt un pic inexacte.

– Vrei să spui că împăratul roman Constantin nu a devenit creștin, acordând apoi bisericii creștine o avere și o putere imense? replică Dalia în defensivă.

– Nu, bineînțeles că nu. Așa a făcut. Dar, Dalia, asta a fost la aproape trei sute de ani *după* Isus. Primii ucenici ai lui Cristos erau pescari săraci și fără educație și vameși din provincia romană Palestina. Nu se așteptau în niciun caz să câștige avere și

putere prin faptul că vorbeau lumii despre moartea și învierea lui Isus. Dimpotrivă, așa cum foarte bine știi, primii creștini au fost o minoritate religioasă în oceanul imens al puterii păgâne romane. Au avut parte de împotrivire violentă, au fost persecutați fără milă și unsprezece dintre apostoli – ucenicii aleși de Isus pentru a fi purtătorii Săi de cuvânt demni de încredere – au pierit ca martiri în baza a două lucruri: insistența cu care susțineau că au fost martori direcți la învierea lui Cristos și credința lor în Isus ca Dumnezeu. Au fost torturați și biciuiți *din cauză că* erau creștini și au fost condamnați la cele mai cumplite metode de execuție cunoscute. Șase dintre ei au fost răstigniți. Petru chiar a fost răstignit cu capul în jos. Doi dintre apostoli au fost uciși cu sabia. Iacov a murit ucis cu pietre. Toma a murit străpuns de suliță. Iar Ioan, al doisprezecelea apostol, a murit în exil, pe insula Patmos, din cauza credinței și a lucrării sale de predicare. Niciunul dintre acești doisprezece apostoli nu a beneficiat nici financiar, nici politic, și sub nicio altă formă, de pe urma faptului că L-a urmat pe Isus. În același timp, trebuie spus că nici nu a renunțat vreunul la credința în Isus ca Dumnezeu al universului și Mântuitor al omului, nici măcar sub cea mai cruntă tortură.

– Poate că așa stau lucrurile, ripostă Dalia, dar foarte mulți oameni au murit pentru o minciună de-a lungul istoriei, tată. Așa că, ce dovedește asta?

În acel moment interveni doamna Nur în discuție:

– Da, mulți oameni au murit pentru o minciună, Dalia, dar ei credeau că acela era adevărul, explică ea. Tu ai sugerat că apostolii au inventat citate în care Isus pretindea că este Dumnezeu pentru a se îmbogăți sau pentru a obține putere sau faimă. Dar asta nu se potrivește cu datele istorice. Dacă Isus nu a *afirmat cu adevărat* că este Dumnezeu și dacă nu a *dovedit* cu adevărat că este Dumnezeu prin moartea pe cruce și învierea Sa din morți în a treia zi, așa cum spune Noul Testament, atunci ucenicii au știut că era o minciună. La urma urmei, conform teoriei tale, ucenicii erau cei care răspândeau minciuna. Dar gândește-te puțin! Asta ar însemna că ei toți nu numai că au murit pentru o minciună, ci au făcut-o pentru o minciună de pe urma căreia nu au avut niciun câștig personal, politic sau financiar. Corect? Înțelegi ce vreau să spun?

Dalia se gândi preț de câteva momente și într-un târziu, recunoscu, șovăielnic:

– Nu, mamă, cred că nu. Într-adevăr, nicio minte întreagă n-ar înțelege. Până și mintea mea refuză să accepte. Îmi pare rău.

– Cum rămâne cu „trupul” lui Isus? întrebă tatăl ei. Singurul lucru pe care îl aveau de făcut adversarii creștinismului pentru a desființa ideea că Isus a înviat din morți și pentru a înăbuși astfel creștinismul din fașă, ar fi fost să arate trupul lui Isus. Dar nu au putut face asta.

– De ce nu? întrebă Taric.

– Pentru că nu l-a găsit nimeni, explică pastorul Nur. Au fost unii care au încercat să susțină că ucenicii au furat trupul. Dar cu cât îi studiezi mai mult pe ucenici așa cum erau înainte de înviere, cu atât mai bine îți poți da seama că așa ceva era imposibil. Niciunul dintre oamenii aceștia nu putea fi, sub nicio formă, destul de curajos sau destul de nebun ca să fure trupul lui Isus. La urma urmei, mormântul era păzit de un detașament de soldați romani care știau că vor fi executați dacă pierdeau prizonierul, chiar dacă prizonierul în cauză era mort. Și totuși,

iată că trupul lui Isus a dispărut. Toată lumea din Ierusalim – chiar și dușmanii Lui cei mai înverșunați – a știut că trupul lui Isus dispăruse.

– E posibil să-l fi furat altcineva? Întrebă Taric.

– Tot n-ar fi trecut de soldații romani, nu era ușor de făcut așa ceva pe atunci, replică pastorul. Totuși, cine să-l fure? Liderii evrei n-ar fi făcut-o. Ei nu voiau ca oamenii să creadă că Isus a înviat din morți. Tocmai de aceea le-au cerut romanilor, încă de la început, să pună gărzi în jurul mormântului, pentru că Isus le spusese tuturor că va învia din morți în a treia zi.

– V-ați gândit bine la toate astea, domnule, nu-i așa? Întrebă Taric.

– Într-adevăr, Taric. Am cercetat dovezile istorice și arheologice pe parcursul a sute de ore. Așa am ajuns să fiu un ucenic al lui Isus. Pentru că am studiat dovezile și acestea îmi cereau să dau un verdict. Isus a fost mai mult decât un om bun. A fost mai mult decât un tâmplar. A fost cine a spus că este. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața, și nimeni nu vine la Tatăl altfel decât prin Mine“.

– Și sunteți convins că Isus este singura cale spre iertarea păcatelor?

– Da, sunt.

– Și singura cale spre cer?

– Absolut.

Taric se gândi îndelung și serios la toate acestea. Privi în jur la orașul antic Petra, care se întindea înaintea ochilor săi și se frământa în legătură cu ceea ce avea de făcut. Lista păcatelor pe care le făcuse creștea cu fiecare oră care trecea. Minciuna era pe primul loc, dar mai erau și altele, foarte multe.

Se gândi la pictura de pe papyrus, pe care o văzura la Cairo, lângă piramide, pictura intitulată *Judecata finală*. Era inima lui mai ușoară decât o pană? Nici măcar pe-aproape. Ceea ce înseamnă că, dacă ar fi urmat să moară azi, Doamne ferește, nu i s-ar permite să intre în rai. Se ducea direct în iad. Gândul acesta îl îngrozi.

Era Isus răspunsul? Era El cu adevărat calea, adevărul și viața? Singura cale spre cer era El? Așa pusese pastorul Nur problema:

Isus este Adevărul și tot ce a spus El este adevărat. El poate să schimbe vieți și să schimbe omul. Dar dacă...?

Spusese ultimele cuvinte cu voce tare. Pastorul Nur îl auzise și îl întrebă:

– Dar dacă...? Dar dacă ce, Taric?

– Dar dacă Biblia – Noul Testament – a fost modificată?

Doamna Rima Nur scoase un țipăt, repetă întrebarea și își acoperi gura cu mâna, șocată.

– Modificată? Biblia să fie modificată?

Taric se scuza:

– Mulți spun asta. Nu-i așa?

Pastorul Nadim răspunse prompt:

– Chiar dacă ar spune-o de o mie de ori, ar însemna oare asta că este adevărat? Oricine spune asta este un dușman al lui Cristos și al creștinismului. Și caută doar o confruntare. Răspunde la asta, Taric: Când și cine?

– Când?

– Da. Când să fi fost modificată?

– Oricând.

– Nu-i chiar așa. Biblia există sub formă de manuscrise de foarte multă vreme, iar aceste manuscrise erau accesibile oricui. Să ne concentrăm asupra Noului Testament. Există încă din primul secol.

– Adevărat.

– Este imposibil să fi fost modificat în vremea aceea pentru că cei care trăiseră în același timp cu Cristos erau prezenți și nu ar fi fost de acord cu niciun fel de schimbări aduse lucrurilor la care fuseseră martori. După aceea, manuscrisele s-au răspândit peste tot în regiunea aceea, și schimbările ar fi putut fi realizate doar dacă s-ar fi adus din nou toate manuscrisele la un loc. Asta ar fi fost imposibil. De asemenea, dacă creștinii ar fi încercat să modifice detalii din Biblie, evreii nu ar fi păstrat tăcerea.

– Înțeleg ce vrei să spunei.

Pastorul Nadim îi adresă a doua întrebare:

– Cine? Cine a făcut modificări? Evreii sau creștinii? Evreii nu-l acceptau pe Cristos. L-au respins pe El și tot ce reprezenta El. Noul Testament vorbește foarte frumos despre Cristos, creștinism

și caracteristicile sale. Evreii nu ar fi modificat niciodată Noul Testament ca să-l facă așa cum este acum. Nu au făcut-o.

Taric se gândi la cele auzite, se uită la Dalia și la mama ei și văzu că și ele se gândeau. Apoi spuse:

– Creștinii. Creștinii trebuie să-l fi schimbat în avantajul lor.

– Dacă ar fi făcut schimbări sau măcar ar fi încercat să facă, ar fi fost o răscoală printre evrei. Ei ar fi împiedicat un astfel de lucru. Tu ce crezi?

Taric consimți din nou calm și spuse:

– Aveți dreptate din nou. Ar fi fost imposibil.

Pastorul Nur își îndreptă spatele, zâmbi și spuse:

– Slavă Domnului! Atunci, Taric, fiule, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu este capabil să ferească Sfânta Sa Biblie de orice manipulare omenească. La sfârșitul cărții Apocalipsa, El spune: „Dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” Cine ar fi îndrăznit să schimbe ceva, știind că îl paște o asemenea amenințare? Ascultă ce spune Isus Cristos despre Sine Însuși în Matei 24:35: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”

Taric își dădu subit seama că pastorul Nur se așezase lângă el și îi înconjura umerii cu brațul.

– Chiar te gândești serios la toate astea, nu-i așa, fiule?

– Da, domnule, așa e.

Urmă o pauză lungă, după care pastorul Nur spuse:

– Ai vrea să devii un ucenic al lui Isus și să știi în mod sigur că păcatele îți sunt iertate și că vei petrece veșnicia în cer cu Dumnezeu Însuși?

Inima lui Taric bătea cu putere. Nu știa ce ar spune Rami sau Dalia, dar știa, fără nicio urmă de îndoială, că acest lucru era adevărat, că Isus îl invita să facă parte din familia lui Dumnezeu.

– Da, domnule, aș vrea foarte mult. Dar ce trebuie să fac?

– În Apocalipsa 3:20, Isus a spus: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el.”

– Într-adevăr? întrebă Taric.

– Într-adevăr, spuse Nur. Poți să-L primești pe Isus Cristos ca

Mântuitor personal și Domn chiar acum, prin credință, printr-o rugăciune.

– Cum pot să-L rog să intre în viața mea?

– Faci acest lucru printr-o rugăciune spusă cu credință. Rugăciunea înseamnă pur și simplu că vorbești cu Dumnezeu. Dumnezeu îți cunoaște inima și știe exact ce este în ea. Nu-L preocupă atât cuvintele tale, cât atitudinea inimii tale. Rugăciunea pe care am spus-o eu când am devenit un ucenic al lui Isus suna cam așa:

Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Deschid ușa vieții mele și Te primesc ca Domn și Mântuitor personal. Îți mulțumesc că mi-ai iertat păcatele și îmi dai viața veșnică. Preia Tu controlul, fii Tu pe tronul vieții mele. Fă din mine o persoană așa cum vrei Tu.

Rugăciunea aceasta exprimă dorința inimii tale, Taric?

– Da, domnule, răspunse Taric, având grijă să evite contactul vizual cu Dalia.

Nu știa ce gândea Dalia. Tot ce știa era că, din acel moment, relația lor avea să se schimbe în mod dramatic. Va trebui să le spună, ei și familiei ei, adevărul despre cine era și de ce fugea. După aceea, se va mai gândi oare Dalia la el, îl va mai iubi, va mai dori să se căsătorească cu el, așa cum plănuiseră? Această decizie de a-L urma pe Cristos avea oare să-l coste, prețul fiind noua dragoste a vieții sale? S-ar putea, își spuse el, dar ce altă opțiune avea? Era el gata să plătească prețul pentru a-L urma pe Isus? Isus plătise un preț mai mare; murise pentru a obține mântuirea lui Taric. Isus era Dumnezeu, Creatorul universului. El părăsise cerul și venise pe pământ pentru a salva lumea, pentru a-l salva pe Taric, și pe toți cei care cred în El, de condamnarea veșnică. În acel moment, Cristos stătea în fața ușii inimii lui Taric și bătea la ușă. Aceasta era decizia pe care trebuia s-o ia Taric, șansa pe care trebuia să o fructifice plin de recunoștință. Isus îl chema și voia ca Taric să devină ucenicul Lui, indiferent de prețul plătit. El trebuia să accepte.

– Înțelegi că aceasta este o decizie foarte importantă, da? spuse pastorul Nur. Nu trebuie tratată cu superficialitate, Taric. Dumnezeu te va ierta, te va mântui și îți va da o inimă cu totul nouă – o inimă curată – și o viață complet nouă. Dar trebuie să vrei cu adevărat acest lucru. Trebuie să fii dispus să renunți la toate concepțiile religioase, sau la lipsa lor, pe care le aveai înainte de a deveni un ucenic devotat exclusiv lui Isus.

– Da, domnule, îmi dau seama de asta.

– Trebuie să crezi cu adevărat că Isus Cristos a murit pe cruce.

– Cred.

– Și crezi că a înviat din morți a treia zi, așa cum spuneau Scripturile că se va întâmpla?

– Cred, domnule.

– Mărturisești cu gura ta că Isus este Domn – că este Regele vieții tale și că Îl vei iubi și Îi vei sluji cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul, cu toată puterea ta, de azi înainte, toată viața ta?

– Da, domnule, credeți-mă. Sunt pregătit. Voi avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. N-o să pot să trăiesc prin puterea mea viața pe care o vrea Isus pentru mine. Dar dacă El mă primește, vreau să-L urmez.

Taric știa, în adâncul inimii sale, că vorbea serios, asta credea, era mai serios decât în privința oricărei alte decizii pe care o avusese vreodată de luat în toată viața sa.

Apoi, spre uluirea lui, o auzi și pe Dalia spunând:

– Și eu vreau să-L urmez pe Isus, Tată, de data asta în mod autentic.

Atunci Daliei începură să-i curgă lacrimile. Curând plângea în hohote, cerându-I lui Dumnezeu și părinților ei să o ierte pentru toți anii iroșiți în care încercase să fie stăpâna destinului ei, în loc să-L urmeze pe Isus și să-L slujească dintr-o inimă recunoscătoare și plină de dragoste.

Acum și pastorul Nur plângea, la fel și soția sa. Până și Taric simți cum îl asaltează emoțiile. El nu-și mai îngăduise să plângă din ziua în care îi muriseră părinții, dar știa că dacă nu se vor ruga cât de curând, avea să plângă și el în hohote alături de ei.

Se așezară toți patru pe genunchi și pastorul Nur spuse rugăciunea pe care o rostise el când Îl primise pe Cristos în inima sa. După ce terminară, îi îmbrățișă pe Dalia și pe Taric cu o strânsoare care păru să dureze o eternitate.

După ce își șterseră lacrimile, pastorul Nur le explică faptul că din acel moment făceau parte din familia lui Dumnezeu pentru totdeauna. Le explică și că Biblia spune că nu pot să-și piardă niciodată mântuirea. Și le arată pasaje din Scriptură în care erau asigurați că numele lor erau scrise în Cartea Vieții și că în ziua

în care vor muri vor ajunge imediat în cer și vor trăi cu Însuși Dumnezeu, în vecii vecilor.

– Isus a spus: „Nicidecum n-am să te las; cu niciun chip nu te voi părăsi” și a vorbit serios, îi asigură el. Știu că sunt multe de învățat despre cum să-L urmezi pe Isus, dar nu vă faceți griji! Cheia constă în a lua toate lucrurile pas cu pas. Citiți Biblia! Vorbiți cu Dumnezeu în fiecare zi, în rugăciune! Petreceți timp cu credincioși mai în vârstă și mai înțelepți care vă pot învăța și vă pot ajuta să creșteți în credință. Și în viața voastră de zi cu zi, puneți-vă mereu următoarea întrebare: „Ce ar face Isus în această situație?”

Taric își dresă glasul și întrebă:

– Deci, acum păcatele mele sunt iertate și uitate, nu-i așa?

– Absolut, spuse pastorul Nur. Biblia spune că Dumnezeu aruncă păcatele tale cât de departe este răsăritul de apus. Nu își va mai aminti niciodată de ele.

– Deci sunt perfect curat înaintea lui Dumnezeu acum, așa e?

– Așa este, fiule. Conform promisiunii Scripturilor, Dumnezeu tocmai ți-a spălat păcatele, te-a făcut mai alb ca zăpada. A făcut ca inima ta să fie mai ușoară decât o pană.

– Și mă iartă pentru toate păcatele, nu-i așa? Nu numai pentru unele din greșelile mele prostești, ci pentru *toate*?

– Cu siguranță, Taric, îl asigură pastorul. Versetul din 1 Ioan 1:9 spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de *orice* nelegiuire”. Și când Dumnezeu spune „orice”, înseamnă că așa este.

– Asta e grozav, exultă Taric, scăpând un suspin de ușurare, apoi se îmbărbătă singur pentru conversația ce avea să urmeze.

– Trebuie neapărat să vă spun ceva.

După ce își mărturisise păcatele înaintea lui Dumnezeu, știa foarte clar că trebuie să le mărturisească și acestei familii care îi arătase atât de multă dragoste. *Dar cum?*

Cum putea să le explice faptul că numele lui nu era Taric Giamil, că nu era consultant IT, și că era căutat de poliție în câteva țări, în timp ce voia să-i convingă și de faptul că o iubea cu adevărat pe Dalia și își dorea cu disperare să se căsătorească

cu ea și să-și petreacă viața făcând-o fericită? Ar fi furioși pe el. Cum s-ar putea aștepta ca ei să înțeleagă că, în ciuda tuturor minciunilor pe care le spusese, nu era un mincinos în general și că tot ce făcuse avea scopul să supraviețuiască și să protejeze și viața Daliei?

Părea inutil, dar știa că trebuia oricum s-o facă. Și când se gândea la cât de mult suferise Isus pentru păcate pe care nu le comisese, își dădu seama că nu avea de ales.

– Ce este Taric? întrebă Dalia văzând îngrijorarea care îi apăruse dintr-odată în priviri.

– Ei bine, chiar nu știu cum să spun acest lucru, spuse el.

– E în ordine, Taric, serios, ești printre prieteni.

– Știu și tocmai de aceea e și mai dificil.

– Ce?

– Vă rog să nu mă urâți!

– Sigur că nu.

– Dar am făcut unele lucruri de care nu sunt mândru.

– Toți am făcut, fiule, spuse pastorul Nur. Dar așa cum am spus, toate acestea au rămas în urmă, Taric.

– Păi, tocmai asta e, că numele meu nu este Taric Giamil. Mă cheamă Maruan Accad. Și trebuie să vă povestesc ceva și nu sunt sigur cum se va termina totul...

Dar înainte de-a apuca să mai spună ceva, prin canion se auzi ecoul unei împușcături și Maruan Accad căzu la pământ, chircindu-se de durere.

Dalia țipă. Pastorul Nur privi rapid în jur să vadă de unde venise împușcătura, apoi încercă să le acopere cu trupul său pe soția și fiica sa.

Se auzi o altă împușcătură. De data această ricoșă din banca de piatră a teatrului undeva, la dreapta lor, aruncând în aer fărâme de rocă și praf.

– *Lăsați-vă în jos, strigă Maruan scrâșnind printre dinți, în spatele stâlpilor!*

Cu toată puterea pe care și-o putea aduna, o apucă pe Dalia și o trase pe treptele de piatră până la ceea ce părea să fi fost o scenă sau loja orchestrei. Pastorul Nur și soția lui erau imediat în spatele lor. În mod miraculos, nu fuseseră împușcați – nu

încă. Dar gloanțele loveau totul în jurul lor și Maruan știa că se adevereau cele mai negre temeri ale sale. Nu numai că fusese găsit, dar pusese și această familie minunată în calea ucigașilor.

Toți patru se ascundeau în acel moment în spatele unor pietre mari. Doamna Nur plângea, în timp ce soțul ei o strângea în brațe. Dalia încetase să mai țipe, dar tremura de frică. Maruan dorea s-o liniștească – nu-și dorea nimic mai mult – dar trebuia să vadă de unde trăgeau lunetiștii. Începu să se depărteze ușor de lângă grup ca să vadă dintr-un unghi mai bun, dar Dalia îl apucă de braț.

– *Unde te duci?* strigă ea. *Nu poți să ne părăsești.*

– Nu vă părăsesc, trebuie să văd câți sunt.

– Sunt mai mulți?

– Așa cred.

– *Cine?* întrebă ea. *Cine sunt?*

– E o poveste lungă, spuse el, privind prin crăpătura dintre două stânci. Dar nu pe voi vă caută; mă caută pe mine.

– *De ce, Taric? Ce ai făcut?*

– Numele meu este Maruan, Dalia – Maruan Accad – dar îți jur că nu am făcut nimic rău. Mi s-a înscenat...

Altă împușcătură lovi periculos de aproape. Dalia țipă și Maruan o acoperi cu trupul său.

Nu putea să rămână acolo. Trebuia să se despartă de familia Nur. Trebuie să-i conducă pe Lemieux și Goddard, împreună cu oamenii lor, departe de oamenii aceștia pe care îi iubea atât de mult. Dar abia dacă putea să meargă. Piciorul stâng îi pulsa de durere. Se uită în jos și văzu că blugii îi erau plini de sânge. Apoi o văzut pe Dalia privind cu groază rana și fiind gata să leșine.

– E în ordine, spuse el luând-o în brațe. Voi fi bine. Dar, Dalia, ascultă-mă... mă auzi?

Fața Daliei era albă ca varul. Era pe cale să intre în stare de șoc.

– Mă auzi, Dalia? șopti Maruan din nou în timp ce scotea o batistă din buzunar și o lega pe post de garou în jurul piciorului.

Apoi ridică privirea și se uită în ochii ei înspăimântați. Într-un târziu, ridică și ea privirea de la rana însângărată și dădu din cap.

– Bine. Acum, ascultă-mă cu atenție, spuse el repede. Oamenii aceștia au venit după mine, nu după tine, nici după părinții tăi. Crede-mă, însă, că dacă veți face ceva să mă protejați, vă vor ucide fără ezitare. Sunt criminali, Dalia. Au ucis femeii și copii și au făcut victime de la Monte Carlo la Casablanca. Am dat în vileag complotul lor și am încercat să-i opresc, și acum au venit să mă reducă la tăcere o dată pentru totdeauna. Mă urmărești?

Ea dădu din cap tremurând de groază.

– Îți voi spune totul mai târziu, dar acum trebuie să fug. Trebuie să-i îndepărtiez de voi, altfel...

– Nu, insistă ea strângându-l și mai tare de braț. Tatăl meu și cu mine...

O rafală trasă dintr-o armă automată o întrerupse brusc.

Nu mai era timp pentru discuții. Venise momentul lui acum ori niciodată. Maruan o trase pe Dalia spre el, o sărută apăsător, apoi o luă la fugă spre tunelul de acces din stânga scenei, atrăgând și mai multe împușcături, dar și țipete din partea Daliei și a mamei ei.

Spuse o rugăciune scurtă, implorându-L pe Dumnezeu să protejeze familia Nur și apoi o porni în viteză pe scările de piatră, urcând în zigzag, aruncându-se în cele din urmă în gura unui mic mormânt antic, unul din multele morminte dăltuite în muntele de deasupra teatrului. Pe baza numeroaselor împușcături trase din mai multe direcții, Maruan estimează că erau cel puțin patru sau cinci trăgători acolo, jos, dar puteau fi și mai mulți și se putea aștepta că vor primi și întăriri.

Întinericul din mormânt și înălțimea la care ajunsese îi permiteau, în sfârșit, să încerce să-și facă o privire de ansamblu. Îi vedea pe membrii familiei Nur târându-se prin dreapta scenei și intrând într-un alt tunel de acces și speră că vor fi în siguranță. Dar adevărul, așa cum știa foarte bine, era că probabil aveau să fie omorâți și ei. Lemieux și Goddard le omorâseră pe Rania și pe colega ei de cameră ca să le împiedice să vorbească.

Dintr-odată, văzu câțiva bărbați care purtau arme automate și alergau în câmpul deschis îndreptându-se spre teatru. Însă ei continuară să-l țină locului cu focuri scurte de armă. Și se apropiau foarte rapid.

Maruan căută o cale de scăpare. La stânga nu era nimic. Dar la dreapta văzu un mic fascicul de lumină. Durerea din picior i se intensifica, dar reuși să se deplaseze spre lumină și găsi o mică deschidere spre o cărare îngustă ce ducea mai departe spre alte grote și morminte, care punctau din loc în loc muntele.

Auzind niște pași apropiindu-se, se ținu strâns de peretele de stâncă și înaintă de-a lungul cărării cât putu de repede și de atent. O simplă alunecare ar fi însemnat să cadă în gol de la 20-25 de metri înălțime pe rocile de jos. Cărarea era alunecoasă, tocită de furtunile de nisip din ultimii două mii de ani.

Totuși, Maruan reuși să ajungă la următoarea grotă și se ghemui pentru un moment, încercând să-și recupereze suflul și să

se liniștească. Vestea bună era că, pentru moment, era învăluit în întuneric, cuprins de umbrele grotei, fiind totuși în stare să vadă pe oricine ar fi venit după el. Mai mult, putea să vadă mișcările de la nivelul solului și numără rapid încă trei bărbați care își ocupau pozițiile în grotile aflate de partea cealaltă a micului canion care îi despărțea de el. Vestea proastă era că nu era sigur cât mai putea merge, alergatul fiind în afara oricărei discuții.

– *Maruan Accad, ești înconjurat!* se auzi o voce bubuitoare, care răsună ca un ecou în toată cetatea antică. *Ești căutat pentru crimă. Predă-te încet, cu armele ridicate deasupra capului, și nu vei păși nimic.*

Cunoștea vocea aceea. Era vocea lui Lemieux. Îl văzuse pe faimosul inspector francez la diferite emisiuni de televiziune, unde dăduse interviuri după incidentul din Monte Carlo. Vocea lui insipidă și condescendentă i se impregnase bine în memorie. Dar sub nicio formă nu avea de gând să se predea în mâna lui Lemieux. Asta ar fi însemnat o moarte sigură. Nu se îndoia deloc de acest lucru.

În întunericul din grotă, Maruan își căută telefonul în buzunare. Poate că putea să dea de Rami, se gândi, ar trebui să știe și el măcar ce urma să se întâmple. Dar nu găsi telefonul și Maruan își dădu seama că îl lăsase în valiză, în apartamentul soților Nur. *Cum a putut să fie atât de prost?* se luă singur la rost.

În loc de telefon, găsi câteva țigări cu marijuana și un pachet de chibrituri. Maruan clătină din cap. Simțea repulsie la vederea lor. *Cum era posibil așa ceva? Îi schimba Isus viața atât de repede și în moduri pe care nu le anticipase deloc?* Nu știa, dar acum nu prea mai conta, decise el. Probabil că avea să-L vadă pe Isus față în față destul de curând. Îl putea întreba atunci.

Maruan aruncă țigările și apoi înaintă până în fundul grotei, pe pipăite, și aprinse un chibrit. Găsi o sticlă goală de Pepsi și câteva ambalaje de bomboane împrăștiate pe jos și presupuse că locul era folosit de către copii ca ascunzătoare. Chibritul se stinse brusc, aproape că îi arse degetele.

– *Maruan Accad, acesta este ultimul avertisment, strigă Lemieux din nou.* Dar de data asta vocea venea de mult mai aproape. Francezul nu mai era jos, ci undeva înăuntru sau în apropierea

teatrului. Acum era probabil într-unul din mormintele din apropiere. *Ieși acum sau voi trage fără avertisment. Nu poți scăpa, Maruan. Ai zece secunde.*

Dar Maruan ignoră amenințarea.

– Zece... nouă... opt...

Maruan aprinse un alt chibrit și continuă să exploreze partea din spate a grottei.

– Șapte... șase...

Dar Lemieux avea dreptate. Nu era nicio cale de ieșire și nici timp nu mai era.

– Cinci... patru...

Maruan stinse chibritul, înaintă șchiopătând cât de repede putu spre o piatră mare de la intrarea peșterii și se ghemui în spatele ei, strângând din dinți din cauza durerii cumplite. Nu-și făcea nici un fel de iluzie cu privire la ce urma să se întâmple. Dar nu avea de gând să se predea fără luptă. De asta era sigur.

– *Trei... doi... unu...bine, Maruan Accad, ți s-a dat o șansă...*

Brusc, doi dintre oamenii lui Lemieux năvăliră în grotă din ambele părți ale intrării, trăgând din plin. Grotă se umplu de foc și fum și gloanțe fără număr ciuruiră peretele din spate. Maruan se lăsă cât putu de jos în spatele stâncii și așteptă să vină sfârșitul. Dar nu veni.

– *Unde este?* strigă unul dintre cei doi bărbați în timp ce își reîncărca arma.

– *Habar n-am*, spuse celălalt încercându-și și el arma.

Maruan întrezări o ocazie bună și acționă instinctiv. În timp ce unul dintre cei doi trecea pe lângă stânca lui, Maruan întinse mâinile după el, îl apucă de picioare și trase. Omul scoase un țipăt în timp ce-și pierdea echilibrul și era trântit la pământ.

Înainte să apuce să-și revină, Maruan îi luă arma, îl pocni cu ea peste față și îl făcu să-și piardă cunoștința. Apoi se întoarse și trase două rafale scurte, doborându-l pe al doilea bărbat înainte ca acesta să-și termine de reîncărcat arma.

Se trezi brusc că avea o armă și inițiativa, și totul se întâmplase în doar câteva secunde. Mai întâi verifică pulsul celui de lângă

el. Fața și capul îi sângerau. Pe cât își putea da seama Maruan în mormântul întunecos, probabil că bărbatul avea nasul rupt și suferise o comoție, dar încă respira. Avea să trăiască.

Se târî până la celălalt bărbat, care se chircise la pământ, vătându-se de durere. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, Maruan știa că i-ar fi tras un glonț între ochi pentru a-l lichida. Acum până și gândul în sine îi crea repulsie. I-ar fi acordat îngrijiri medicale, dacă ar fi putut. În schimb, îl avertiză să tacă, altfel... Păru să aibă succes. Omul tăcu.

Și acum? se întrebă Maruan. Erau cel puțin trei sau patru oameni afară, inclusiv Lemieux.

– *L-ați prins?* strigă Lemieux. *Este mort?*

– *Nu, nu este,* strigă Maruan.

Fără să se mai gândească, își agăță pe după gât cureaua armei, ieși rapid din peșteră, se agăță de peretele de stâncă și își croi drum de-a lungul lui cât de repede putu, până când ajunse la niște trepte de piatră care duceau spre vârful muntelui.

Izbucniră focuri de armă peste tot în jurul lui. Inima îi bătea cu putere. Capul îi pocnea. Piciorul stâng îi ardea de durere de la glonțul blocat undeva, aproape de genunchi. Dar știa care îi era misiunea. Trebuia să-i îndepărteze pe Lemieux și pe oamenii săi de Dalia și de familia ei și nu avea de gând să eșueze, oricare ar fi fost prețul.

Până aici, toate bune. Maruan se apropia de ultimele trepte de piatră, de sus, schimbând de mai multe ori direcția sub tirul dezlănțuit. Dar chiar când ajunse în vârf simți o împușcătură care îl nimerise în umărul drept. Forța impactului îl făcu să zboare prin aer. Ateriză cu fața în jos și își pierdu răsufarea.

Încercând din greu să-și recapete suflul și suferind crunt de durere, întinse mâna și atinse rana. Mâna stângă i se acoperi instantaneu cu sânge. Se târî pentru a se adăposti, încercând să ajungă la o formațiune stâncoasă aflată la mică distanță. Dar îi auzea pe ceilalți urcând după el.

În ultimul moment, se întoarse, poziționează arma și trase trei focuri rapide, doborând încă doi bărbați dintre cei care veniseră să-l omoare. Unul căzu pe spate și Maruan îl auzi cum aluneca de pe stâncă. Celălalt căzu imediat la pământ în fața lui Maruan.

Nu se mișca. Nu vorbea. Pur și simplu stătea acolo, nemișcat, iar Maruan simți că i se face rău. Nu voia să omoare pe nimeni. Nici măcar nu voia să rănească pe cineva. Dar asta era autoapărare, nu-i așa? Sigur era în ordine să te aperi de ucigași, nu-i așa?

Știa că mai veneau alții. Era sigur de asta. Și încă foarte curând. Luptându-se pentru fiecare centimetru, se târî până la rocile acelea și se ascunse în spatele lor. Așteptă. Și așteptă. Și așteptă. Auzea că era agitație undeva, jos. Putea chiar să audă sirenele în depărtare. Dar în loc să fie din ce în ce mai puternice, așa cum ar fi trebuit, sunetul era din ce în ce mai slab. Maruan simți cum i se îngreunează pleoapele. Privirea i se înceteșă. Intra în stare de șoc și nu putea să facă nimic pentru a împiedica acest lucru.

Pentru o clipă, totul deveni negru. Leșinase. Nu știa pentru cât timp. Apoi își reveni subit. Deschise din nou ochii. Era treaz din nou. Dar aproape că i se opri inima în loc. La nici jumătate de metru de el se afla Marcel Lemieux care avea în mână un pistol cu amortizor pe care îl ținea îndreptat spre capul său.

Maruan nu stătu pe gânduri. Strânse mai bine arma AK-47 pe care o avea în mână și apăsă pe trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou, dar, din nou, nu se întâmplă nimic. Arma era blocată sau nu mai avea muniție. Oricum, era terminat. Îi curgea sânge din umăr și din picior. Abia dacă mai putea respira și abia reușea să rămână treaz. Nu avea cum să se apere și era încolțit de un om care era hotărât să-l omoare.

– Ia te uită! spuse Lemieux. Dacă nu-i acesta marele Maruan Accad!

Maruan nu spuse nimic, așa că Lemieux continuă:

– De ce nu lași arma jos, domnule Accad, ca să nu-ți vină cine știe ce idei nebunești?

Maruan se conformă.

– Foarte bine, acum putem să vorbim, spuse Lemieux.

– *Să vorbim?* Vrei să vorbești? întrebă Maruan. Bine. De ce ai făcut-o, inspectore? De ce ți-ai unit forțele cu Claudette ca să-l uideți pe Rafic Ramsey, pe unica lui fiică, Brigitte, precum și pe toți ceilalți, pe oricine ți-a stat în cale? Nu ai depus un jurământ prin care te obligai să prinzi criminali, nu să conspiri cu ei?

– Nu sunt obligat să mă explic înaintea unora de teapa dumitale, domnule Accad, răsă Lemieux.

Dar Maruan nu acceptă refuzul.

– După toate câte le-am îndurat din cauza ta, cred că merit să știu adevărul înainte de a mă ucide.

– Eu te-am făcut să înduri? izbucni el. Sigur glumești. Ești un nebun, Maruan Accad. Nu ar fi trebuit să mi te pui în cale. Aveam un plan perfect și o acoperire perfectă. Cine l-ar fi suspectat pe anchetatorul principal al crimei? Nimeni, până ai apărut tu.

– Vei fi prins, Lemieux, insistă Maruan.

– Mai vedem noi, replică Lemieux.

Abia termină Lemieux de spus aceste cuvinte, că ultimii doi oameni care îi mai rămăseseră ajunseră în vârf și se poziționară în jurul lui Maruan, cu armele îndreptate spre el.

– Fratele meu știe tot ce știu eu, spuse Maruan. Are oameni în Brazilia care o caută chiar în acest moment pe Claudette Ramsey. Și când o vor găsi, se va termina cu tine.

– Fratele tău este în închisoare, spuse Lemieux. Claudette stă ascunsă. Și, de fapt, domnule Accad, dumneata ești cel terminat.

– Nu cred...

– *Tăcere!* Destul! M-am săturat de tine, Maruan Accad. Acum întoarce-te pe burtă și pune mâinile la spate.

– Nu, se împotrivi Maruan.

– Acum, porunci Lemieux.

– Și să te las să mă împuști în cap, ca și cum ar fi o execuție? În niciun caz, inspectore.

Dezgustat, Lemieux îi făcu semn unuia dintre oamenii săi, care începu să-l lovească pe Maruan în mod repetat în coaste și în cap, apoi îl întoarse cu fața în jos. Maruan gemea de durere. Abia mai putea respira. Încercă să spună o rugăciune. Știa că acesta era sfârșitul. Dar nu putea rosti cuvintele.

Lemieux veni în spatele lui Maruan și aținti pistolul cu amortizor spre capul lui.

– Adio, Maruan Accad, spuse el. Ne vedem în iad.

Maruan privi înapoi. Îl văzu pe Lemieux gata să apese pe trăgaci.

Dar brusc se declanșă un zgomot puternic și un vârtej de vânt violent care răscoli un nor enorm de praf de pe vârful muntelui. Toți se întoarseră să se uite și văzură cum de dincolo de creasta muntelui se ridica un elicopter care îi aducea pe Jean-Claude Goddard și Rami Accad.

– *Lăsați arma jos, inspectore Lemieux!* ordonă Goddard prin portavocea din elicopter. *Lăsați toți armele jos! Știu totul, inspectore. Oamenii mei o au în custodie pe Claudette Ramsey în Sao Paolo. A mărturisit totul. Știm ce rol ați avut în șantaj și în comiterea crimelor, știm că ați încercat să-i înscenați totul lui Maruan Accad. Avem rapoarte balistice care dovedesc că le-ați omorât pe Rania Fauaz și colega ei în Casablanca. S-a terminat, inspectore. Acum lăsați armele jos și nu va mai fi rănit nimeni.*

Oamenii lui Lemieux lăsară armele pe pământ și ridicară mâinile. Dar Lemieux refuză. La început, încercă să-și ferească ochii de praf, dar când Goddard îi ceru să lase arma imediat, Lemieux începu să tragă în elicopter o dată, și încă o dată, și încă o dată.

Pilotul înclină aparatul la stânga, apoi la dreapta, apoi înconjură vârful muntelui, încercând să se ferească de împușcăturile lui Lemieux. Dar asta nu l-a oprit pe Lemieux să tragă spre elicopter cu toate gloanțele pe care le avea. O salvă lovi parbrizul din față, zdrobindu-l, provocând o pierdere momentană de altitudine a elicopterului. Pilotul își reveni la timp ca să evite contactul elicopterului cu muntele, apoi ridică aparatul la o înălțime de câțiva zeci de metri în timp ce Lemieux își reîncărca arma.

Maruan văzu încă o dată că i se oferă o șansă. Preț de o fracțiune de secundă, uită de durere. Singurele lucruri la care se putea gândi erau Dalia și familia ei, și fratele său, Rami, care venise să-l salveze.

Maruan sări în picioare și se aruncă asupra lui Lemieux. Arma alunecă din mâna lui Lemieux, se rostogoli pe pietre și căzu de partea cealaltă. Maruan îl lovi de mai multe ori în stomac și în față, dar Lemieux își reveni și lovi cu piciorul în genunchiul

însângerat al lui Maruan. Maruan se prăbuși la pământ, urlând de durere, și dintr-odată Lemieux era deasupra lui, cu mâinile în jurul gâtului lui Maruan, sufocându-l încetul cu încetul.

Unul dintre oamenii lui Lemieux se întinse după arma sa, dar răsunară trei împușcături și omul fu doborât la pământ. Surprins de focurile de armă, Lemieux se uită în spate, spre elicopter, să vadă cine trăsese. La fel și Maruan. Era Goddard care avea pușca de lunetist îndreptată spre capul lui Lemieux.

Lemieux făcu ochii mari și în fracțiunea aceea de secundă, Maruan lovi cu genunchiul zdravăn în burta francezului și se eliberă din strânsoarea sa. Acum situația se schimbase. Maruan se aruncă asupra lui Lemieux pe la spate, îl trânti cu fața la pământ și își propti genunchiul în spinarea acestuia, așa cum fusese instruit în armată, în Liban. Lemieux era pur și simplu paralizat. Nu putea să se miște nici la dreapta, nici la stânga. Maruan îl adusese acolo unde voise și acum mâinile sale strângeau gâtul lui Lemieux.

Își mări încetișor strânsoarea. Lemieux încercă să respire, dar nu reuși. Se înroși, apoi se învineți la față, dar Maruan nu-i dădea drumul.

– *Maruan, nu! N-o face! Te rog!*

Era uluit. Aceasta era vocea Daliei.

Avea ochii roșii de plâns și se îndrepta încet spre el.

– *Maruan, te rog, nu e bine!* strigă ea.

Elicopterul atinge acum platoul de sus. Rami sări primul și veni în fugă lângă Dalia. Peste un moment ajunseră și pastorul Nur, și soția sa.

În timpul acesta, Goddard îi puneă cătușe celui alt atacator și îl împingea în elicopter, undeva, în spate. Apoi veni spre Maruan.

– Vă asigur că omul acesta va petrece tot restul vieții sale în închisoare, domnule Accad, spuse Goddard. Nu numai pentru asta, dar și pentru toate celelalte crime pe care le-a comis. Voi face din acest demers misiunea vieții mele. Vă dau cuvântul meu.

Lui Maruan îi bătea inima cu putere. Încă avea mâinile strânse în jurul gâtului lui Lemieux, iar acesta își pierdea cunoștința. Se uită la fratele său, la soții Nur și apoi privi adânc în ochii Daliei.

Nu mai spunea nimic, dar ochii ei îl implorau în tăcere să facă ce este drept.

Și așa făcu.

Își luă mâinile de pe gâtul lui, se ridică în picioare și-l lăsă pe Lemieux în grija lui Goddard. În acel moment, Dalia i se aruncă în brațe.

Erau atât de multe de învățat și atât de multe de dezvățat. Avea să le spună atât de multe Daliei, familiei ei, lui Rami, iar ei aveau tot atât de multe să-i spună lui. Dar mai presus de orice, Maruan își dădu seama că pastorul Nur avea dreptate. Acum era un om nou, cu o viață nouă și trebuia să trăiască această viață zi după zi. Fusese martor la crime teribile. Acum era martorul unei iubiri mari, cea a Mântuitorului și Domnului său, Isus Cristos.

Maruan Accad nu știa ce îi rezervă viitorul. Nu știa cum să-L urmeze pe Isus așa cum trebuia sau cum s-o iubească pe Dalia așa cum merita. Dar un lucru era sigur: abia aștepta să înceapă.

Sfârșit

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.

Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale disponibile la Editura Scriptum vezi paginile următoare și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro